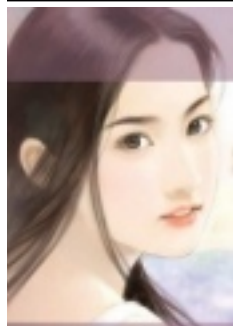

Kẹo Đã Mở Không Thể Trả Lại

Contents

Kẹo Đã Mở Không Thể Trả Lại	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56
11. Chương 11: Kết Thúc	61
12. Chương 12: Ngoại Truyện	62

Kẹo Đã Mở Không Thể Trả Lại

Giới thiệu

Kể về một nhân vật nữ đầy tâm trạng, đó là những lúc cô mơ màng không phân biệt được đâu là thật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/keo-da-mo-khong-the-tra-lai>

1. Chương 1

Mở đầu

Hai đại tập đoàn thông gia, ai ai cũng chú ý.

Một là tập đoàn T.K được tạp chí Forbes xếp hạng là một trong 30 tập đoàn giàu có nhất, kết giao với tập đoàn công nghệ thực phẩm số một Đài Loan, điều này không chỉ đại diện ối quan hệ thông gia của hai tập

đoàn mà còn có nghĩa tập đoàn Mạnh thị không chỉ chuyên ngành công nghiệp thực phẩm nữa mà tập đoàn T.K cũng chính thức tham gia vào ngành công nghiệp này.

Tầm quan trọng của bữa tiệc không chỉ là hai nhà thông gia mà còn chứng tỏ hai tập đoàn sẽ mở rộng hợp tác.

Khách tham dự đều nhận thức được sự thật này, họ cố gắng tham gia chào hỏi giữa hai gia đình, mà thông qua lời chúc mừng và đưa ra những cơ hội hợp tác.

Bóng bay đầy màu sắc, nhân vật chính đứng ở giữa, tươi cười nhận lời chúc phúc của mọi người, nam thanh nữ tú kết hợp chẳng những tạo nên cảnh đẹp vui mắt mà còn khiến người ta ghen tị.

“ Hừ! Toàn dối trá.” Mạnh Nhược Kiều cầm ly sâm banh, nhàn nhã đứng dưới tầng cây, xa xa nhìn hai nhân vật chính mà vị hôn thê không ai khác là chị cùng cha khác mẹ của cô.

A đúng, cô chính là con gái của vợ bé, nói rõ là con gái ngoài giá thú. Nhìn thấy chị gái phải khúm núm, nghe sao bảo vậy, nếu không, người phụ nữ đó thực sự có tâm tư rất xấu, các bộ phim nhiều tập đều diễn biến như vậy.

Cô nhếch môi cười, liếc về phía bố và bác gái nói chuyện với khách khứa, còn về phần mẹ cô, bà đã mất khi cô vào trung học.

Mất đi mẹ cô, bố cô cũng không đau đớn buồn phiền lâu, vì dù thế nào ở ngoài ông cũng có nhiều tình nhân trẻ đẹp, đến mức có bác gái cao quý xinh đẹp như vậy ở cạnh mà bên ngoài còn nuôi nhiều vợ bé.

Ha, đúng là người có tiền, nhìn ngoài thì cao quý nhưng sau lưng thì thật là dơ bẩn!

Cô có thể tưởng tượng hai nhân vật chính tham gia hôm nay, sau này sẽ có một đám em trai em gái nuôi, như vậy mới không cô đơn được!

Cô nhàm chán liếc bốn phía, nhìn những con người này mặc đồ hàng hiệu đắt tiền, cười đến mức dối trá tự phụ, đúng là kẻ có tiền, chắc chắn! Thật là khiến người ta ghê tởm tới cực điểm.

Chỉ là, cô cũng không có tư cách nói đến người khác, ai bảo cô cũng trở thành một trong số đó?

Xem, cô cũng nhìn về hướng đó mà nở nụ cười ngọt ngào và lịch sự đầy thôi?

Không còn cách nào khác, mặc dù là con gái riêng, cô vẫn là người nhà họ Mạnh, thân phận của cô cũng chẳng còn là bí mật nữa.

“Nhị tiểu thư, chúc mừng chị của cô đính hôn.” Một người đàn ông lịch sự đến gần cô, ánh mắt nhìn cô sáng rực.

“Cám ơn.” Cô cười trả lời, đây không phải là người đầu tiên đến đây chúc mừng với cô, cũng không phải là lần đầu tiên có đàn ông dùng ánh mắt này nhìn cô.

“Tôi cũng rất mừng vì chị mình được hạnh phúc.” Chúc mừng chị bước lên con đường của bác gái. Nhìn bộ dạng của anh rể, không chỉ có tiền mà dáng dấp cũng không tệ, rõ ràng là đã đính hôn nhưng ở hội trường vẫn còn một đồng phụ nữ liếc mắt đưa tình với anh ta. Xem ra sau này, anh ta cũng nuôi phụ nữ ở bên ngoài không khác gì bố cô.

“Vậy thì khi nào đến lượt của Nhị tiểu thư đây?”

“Haha, tôi còn nhỏ, không vội!” Người đàn ông này nhìn cô cũng vô dụng thôi. Cô chỉ là con gái ngoài giá thú, sau này tài sản nhà họ Mạnh cũng không thuộc về cô.

“À cũng phải, Nhị tiểu thư dường như mới tốt nghiệp đại học.”

“Đúng rồi, thật xin lỗi, tôi có việc không tiếp được nữa.” Mạnh Nhược Kiều lễ độ cười cười, thật chẳng muốn tiếp tục đối phó với anh ta nữa, dứt khoát xoay người rời đi, làn váy màu hồng bay trên không trung vẽ ra dấu vết tuyệt vời.

Cô đi đến góc cạnh bể bơi, làn nước xanh phản ánh dáng cô. Mái tóc đen, đầm hồng, giống công chúa nhỏ thanh lịch, đáng tiếc đôi môi gợi lên vẻ châm biếm và khuôn mặt khinh thường, phá hủy hình tượng công

chứa ngọt ngào. Cô đưa ly sâm banh lên nhấp môi, duỗi tay buông ly rượu ra, để ly rơi xuống bể bơi tạo thành gợn sóng.

“Mạnh Nhược Kiều, chúc mừng cô đã tốt nghiệp đại học.” Đúng, ngày hôm qua cô đã tốt nghiệp đại học, cuối cùng cũng lợi dụng xong nhà họ Mạnh, có thể thoát khỏi chốn này rồi.

Gọi môi lên, cô liếc về phía hội trường, vô tình chạm mắt chú rể, cô giật mình, đôi lông mày giương nhẹ, thật không ngờ đến người đàn ông đó cũng nhìn cô.

Xem, người đàn ông đó lại quay mặt ra chỗ khác nói chuyện?

Nhún nhún vai, cô quay về bóng dáng hồng nhạt chiếu trên mặt hồ, tặng một hôn gió, không đứng đắn nháy mắt. “Bye, công chúa nhỏ ghê tởm.”

Cô cười xoay người rời đi, bước trên đôi giày cao gót và không quay đầu lại.

Nhưng cô hoàn toàn không phát hiện ra, người đàn ông đó lại ngẩng đầu lên lần nữa, đưa mắt nhìn bóng dáng cô rời đi, ánh mắt thâm thúy.

*

Chương 1

“Cộp cộp cộp.” Tiếng giày cao gót sáng sớm đã vang lên, bóng dáng cao lớn mảnh khảnh bước nhanh, gặp người khác vẫn không quên chào hỏi.

“Kiều Kiều, sớm ghê!”

“Cô A Phúc, chào buổi sáng!” Mạnh Nhược Kiều cười, thân thiết chào hỏi, nhưng bước chân vẫn không dừng lại.

Cô A Phúc cũng quen với cảnh tượng này, thuận miệng hỏi: “Cháu lại tìm Thị trưởng nữa rồi à?”

“Dạ vâng.” Mạnh Nhược Kiều cười khổ, nói lời tạm biệt với cô, giày cao gót quẹt một cái, đi được vài bước, liền nghe thấy tiếng hô gào.

Lúc này môn đệ của đạo quán nhà họ Đồ đang luyện tập võ công, cô bước vào cánh cửa, vừa nhấc mắt lên thì đã thấy những người đàn ông thân trên trần trụi mạnh mẽ, gợn găng và uy quyền, với những giọt mồ hôi đổ trên ngực sáng lấp lánh, như toả sáng dưới ánh mặt trời.

Oa, mặc dù đã nhìn thấy hình ảnh này không dưới trăm lần rồi, nhưng mỗi lần thấy cô vẫn không nhịn được bất động một chút, tiếc rằng cô hiện tại không rảnh để thưởng thức, đôi chân không dừng, trực tiếp qua cửa, nhanh chóng cởi giày cao gót và đi chân trần dưới sàn gỗ lạnh.

Đi vài bước, không tiện chào hỏi, cô thuận thực quẹo một cái, dừng ở phòng phía trước, mặt bắt đầu nhìn người phụ nữ trước mắt: “Thị trưởng.”

“Sớm ghê Kiều Kiều, ăn sáng không?” Thị trưởng cười ngọt ngào, đôi mắt màu hồng nhạt to đẹp nháy mắt, một tay cầm bát cháo, một tay cầm đũa vàng gấp cá, nhiệt tình chào đón.

Mạnh Nhược Kiều hít sâu một cái, bắt giác nhìn lên trần nhà, mới tức giận mở miệng nói: “Thị trưởng, cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“8 giờ rưỡi à.” Thị Trưởng vẫn tiếp tục ngồi ung dung ăn cá, thoải mái nhìn người phụ tá này: “Kiều Kiều thật sự không ăn sao?”

Hít sâu lần nữa, Mạnh Nhược Kiều đưa tay vuốt vuốt huyết thái dương: “Thị trưởng, 8 giờ đi làm, giờ là 8 giờ 30, cô còn có thời gian ăn sáng?” Hơn nữa chuyện này không phải lần đầu tiên, Thị trưởng đi làm 3 ngày thì hai ngày đến muộn, động một tí là cô trợ lý này sẽ tới cửa tìm người.

“Dù sao hôm nay cũng không có việc gì mà.” Thị trưởng nhún vai, mặt thản nhiên: “Cứ nói là nếu họ không tìm được tôi thì bảo là đến Đạo quán này tìm.” Cần gì phải khẩn trương đâu?

Mạnh Nhược Kiều lườm cô: “Tiểu thư, cô không biết phải làm “tắm gương tốt” sao, cô không sợ những người bên cạnh học theo sao?”

“Sẽ không, tại cô ngày nào cũng đi làm đúng giờ mà.” Thị Trưởng cười cười, trợ thủ bên cạnh cô chỉ có một mình Mạnh Nhược Kiều, kể từ ngày trở thành trợ lý của cô, Kiều kiều lúc nào cũng đi làm đúng giờ hết, không bao giờ trễ.

Mạnh Nhược Kiều thực sự không có cách rồi, bà sếp này chính là như vậy, mỗi ngày tán tán, cười cười, muốn làm gì thì làm cái đó, ngược lại với cô, người lúc nào cũng quy củ, đứng đắn.

Ồi, không biết cô làm sai cái gì mà bây giờ trở thành trợ lý của người này?

Mạnh Nhược Kiều thở dài, hai năm trước, cô một mình rời khỏi nhà họ Mạnh, từ bỏ cuộc sống của một cô công chúa xa hoa, trở về quê mẹ, cùng cậu nhỏ ở chung một chỗ.

Cô vừa mới tốt nghiệp đại học, không có việc gì làm để tự nuôi sống mình và phụ giúp cậu nhỏ. Vừa nhìn thấy thị trưởng trấn trên tuyển trợ lý, cô liền đi phỏng vấn luôn.

Bởi vì phỏng vấn có đúng một mình cô nên đương nhiên cô liền trúng tuyển!

Làm việc này đã hai năm, cô như bà mẹ trẻ, lúc nào cũng phải nhắc nhở thị trưởng làm gì, đôi lúc thì phải đối phó với những suy nghĩ về công việc tạm thời của thị trưởng, có lúc thì rất nhẹ nhàng nhưng khi bận rộn thì cực kì mệt mỏi.

Một tiểu thư người nhà họ Mạnh thì không làm, lại đi làm việc tại trấn nhỏ này làm trợ lý thị trưởng, người bình thường mà biết thì sẽ nói cô đúng là bị bệnh rồi sao? Chỉ là, cô cũng không hối hận, mặc dù thị trưởng lúc nào cũng làm cô mệt mỏi, nhưng cuộc sống bây giờ khiến cô rất hài lòng.

Dĩ nhiên, nếu thị trưởng này có thể ngoan ngoãn một chút thì cô cảm thấy cuộc sống tốt đẹp hơn nhiều.

“Kiều Kiều, cô ngăn người cái gì vậy, muốn ăn sáng không?” Thị trưởng giúp Kiều Kiều lấy một bát cháo, vẫy tay về phía cô, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hướng về phía cô nở một nụ cười lấy lòng.

“Không sao, tôi ăn no rồi.” Nói là nói như vậy nhưng cô vẫn tiến lên, ngồi xuống, nhận lấy bát cháo, tự động cầm đũa lên gắp thức ăn.

Về phần đi làm... Quên đi, ngay cả người sếp này còn chẳng chú ý thì người phụ tá là cô thì có thể nói được gì sao?

“Dù sao ngày nào cô chả ăn ở nhà tôi đến hai phần đúng không?” Ăn tới miệng bát cháo, Thị trưởng liếc Mạnh Nhược Kiều, Kiều Kiều ăn cái gì cũng rất nhanh, mới ăn xong 1 bát liền ăn thêm bát thứ hai, nhưng cô có tướng ăn rất tao nhã, thong thả ung dung, nhưng tốc độ thì không phù hợp tí nào.

Cô nghĩ, không tới nửa tiếng, nồi cháo bên cạnh cô sẽ bị Kiều Kiều ăn hết sạch!

Thật kì lạ, cô có sức ăn rất lớn nhưng Kiều kiều rất gầy, cô có mái tóc ngắn, hai bên mai cắt đi bằng lòng bàn tay bám vào khuôn mặt, di truyền huyết thống có được từ cụ tổ người Hà Lan, để cho cô ngũ quan lập thể mà sâu sắc, thoát nhìn như con lai, cho dù mỗi ngày ở bên ngoài cô đều chạy nhưng làn da vẫn trắng nõn không tí vết, đôi mắt to với lông mi cong vút lên như có hồn, sống mũi thẳng, cánh môi xinh xắn, không cần trang điểm đã là vẻ đẹp tự nhiên. Cô cũng cao hơn so với những nữ sinh bình thường khác, gần 1m7, thân hình cũng rất cao lớn, mảnh khảnh, mặc chiếc áo T shirt rộng thùng thình lộ ra một phần vai, bên hông còn buộc thắt lưng màu đỏ, chiếc quần bò jeans màu tối bao lấy đôi chân thon dài. Dù gầy như vậy, nhưng vẫn có cả bộ ngực cup C, đáp ứng đầy đủ tiêu chuẩn khuôn mặt thiên sứ, thân hình ma quỷ, sống sờ sờ trước mặt thật là không công bằng trên trời cao à.

“Phù!” Mạnh Nhược Kiều buông đũa xuống, chấp tay trước ngực cảm kích: “Cảm ơn đã chiêu đãi.”

Thị trưởng nhìn xuống, thức ăn trên bàn đã gần như được quét sạch, nồi cháo bên cạnh cô cũng trống không, mà bát cháo trong chén của cô vẫn còn một nửa, cô xem thời gian, không nhanh cũng không chậm, vừa đúng nửa tiếng.

Cho dù đã sớm quen với việc Kiều Kiều ăn uống, nhưng thị trưởng vẫn không chịu được lác đác, bất lực nhìn cô.

“Kiều kiều, đồ ăn cô ăn xong đưa đến đâu vậy hả?” Nhìn dáng người lồi lõm đủ cả, ăn thế nào cũng không mập, thật ghen tị mà!

Rút tờ giấy lau miệng, Mạnh Nhược Kiều lười phải trả lời đến vấn đề cũ rích này, mắt đẹp liếc về bát cháo của người phụ nữ phía trước, lại liếc đồng hồ trên tường một cái.

“Thị trưởng, cô tính ăn thế này trong bao lâu đây? Đừng quên chúng ta cùng với những người ở thị trấn có cuộc họp đây?” Hoa đào quý sắp nở, hàng năm tháng 3 đều là mùa bận rộn của thị trấn, cũng là thời điểm du khách đến rất nhiều, thường vào thời gian này họ sẽ lên kế hoạch một loạt các hoạt động thu hút khách du lịch.

“Không vội.” Thị trưởng cười thoải mái, buông chén xuống, bưng lên cốc trà nóng uống một ngụm, cô cũng không quên rót cho trợ lý của mình một cốc: “Kiều kiều, uống trà trước đã.”

Mạnh Nhược Kiều nhìn cấp trên tự tay mời mình uống trà, chén sứ xinh đẹp chứa trà màu hồng nhạt, phía trên còn có mấy cánh hoa nhỏ trôi nổi trên mặt nước trà, đây là loại trà hoa đào nổi tiếng của thị trấn, được làm từ những bông hoa đào được chọn lựa kỹ càng, dùng cách chiết lọc để giữ được tinh túy của loài hoa này, vị hoa đào thơm mát nhàn nhạt, uống vào sẽ cảm thấy thoải mái, như được loại bỏ độc tố trong người.

Hiếm thấy thị trưởng hiểu khách như vậy, người trợ lý như cô thấy rất vui mừng, có một bà sếp tốt như thế này. Nhưng cô không phải đứa ngốc, cô hiểu người sếp này, không có gì hào hiệp cả, cô phải cẩn thận không thì người khổ sẽ là cô.

Mạnh Nhược Kiều cảnh giác, lườm thị trưởng một cái, thấy cô cười híp mắt, rất là thân thiết, cảnh giác trong lòng cô càng tăng thêm gấp bội.

“Cô đang có ý định gì vậy?” Cô bưng trà lên, uống một ngụm trà hoa đào hương cam, cũng không đánh trống lảng, trực tiếp hỏi luôn vấn đề.

“Oa, Kiều Kiều thật là hiểu rõ tôi mà.” Thị trưởng ồ ơ nở nụ cười, đặt chén trà xuống, một tay chạm má, đôi mắt to xinh đẹp nhìn thẳng vào Kiều Kiều: “Kiều, cô có biết là có một khu trung tâm nghỉ mát đang xây dựng dưới chân núi không?”

Mạnh Nhược Kiều nháy mắt, trong lòng cảm giác như có bão, cô uống một ngụm trà, thản nhiên trả lời: “Tôi có nghe qua rồi.”

“Nghe nói trung tâm nghỉ mát này bao gồm khách sạn, sân chơi, nhằm đưa đến cho du khách một không gian yên tĩnh, trang nhã, và dĩ nhiên, giá phòng cũng không rẻ, chuyên cung cấp phòng với giá cao. Kiều Kiều, sau khi hoàn thành xong, khu nghỉ mát chắc chắn là một cơ hội kinh doanh tốt.” Thị trưởng dừng một chút, đôi mắt đẹp trở nên sáng rực, nhìn thẳng Mạnh Nhược Kiều, trong đầu sớm đã có kế hoạch.

“Kiều, nếu chúng ta hợp tác với khu nghỉ mát này, chúng ta có thể nhờ gửi bán hàng hóa của thị trấn Hoa đào, cũng có thể đưa ra cơ hội với khu nghỉ mát, đưa khách du lịch tham quan trấn hoa đào, cô cũng biết rồi đấy, hiện nay đang phổ biến cuộc sống “vui vẻ sinh hoạt”, nhất là đối với những người có tiền kia, kiếm tiền từ họ cực kỳ tốt.” Thấy Mạnh Kiều không nói gì, thị trưởng nhíu mày: “Kiều, cô cảm thấy kế hoạch này được không?”

“Không tệ.” Mạnh Nhược Kiều gật đầu, đầu óc cũng bắt đầu theo kế hoạch của thị trưởng mà bắt đầu tính toán – nếu kế hoạch này thành công, trấn nhỏ có thể kiếm được nhiều tiền hơn, cũng có nhiều kinh phí hơn để xây dựng thị trấn.

“Tôi biết ngay cô cũng cảm thấy kế hoạch này rất tuyệt mà.” Thị trưởng cười vui vẻ, ánh mắt của cô khẽ chuyển động, suy nghĩ nhìn mạnh Kiều: “Chỉ là..., Kiều Kiều, muốn hợp tác cùng khu nghỉ mát, không chỉ có mình chúng ta mà còn có rất nhiều người muốn nữa.”

“Đúng rồi, đến lúc đó cạnh tranh sẽ rất quyết liệt.” Mạnh Nhược Kiều gật đầu tán thành.

“Đúng vậy, thật là phiền toái mà.” Thị trưởng bưng trà lên uống một hớp, thản nhiên nói: “Đúng rồi, nghe nói dự án xây dựng khu nghỉ mát này là của tập đoàn T.K nổi danh... à, Kiều Kiều, nghe nói tổng giám đốc của tập đoàn T.K là anh rể của cô?”

Trọng điểm đến rồi!

Mạnh Nhược Kiều nheo mắt, nhàn nhạt trả lời: “Vẫn chưa phải là anh rể.” Chỉ là đính hôn thôi mà, còn chưa chính thức kết hôn nữa.

“Ai da, thật sự rất khéo mà.” Thị trưởng cười khê.

“Tôi một chút quan hệ cũng không có.” Mạnh Nhược Kiều hừ nhẹ, bà sếp này căn bản đã có kế hoạch, hiện tại lại đang đùa giỡn gì với cô đây?

Thị trưởng khê chớp mắt, bị cô trợ lý này nhìn ra kế hoạch của cô, không then cũng không buồn, ngược lại cười ngọt ngào: “Kiều à, nếu cô đã có mối quan hệ tốt với tập đoàn T.K, thì nên...”

“Cô đừng quên, tôi đã rời khỏi nhà từ rất lâu rồi.” Cô với người nhà họ Mạnh sớm đã không còn quan hệ!

“Nhưng chẳng phải cô với cha cô vẫn còn giữ liên lạc với nhau sao?” Thị trưởng cười thân thiết.

“Hơn nữa, cô ngày nào cũng nói chuyện qua điện thoại với bố cô đúng không?”

Sắc mặt Mạnh Nhược Kiều thay đổi, ngược mắt liếc nhìn người phụ nữ phía trước, gương mặt đó cười thật ngọt ngào, thân thiết, nhưng trong mắt thì vẫn còn nét gian trá.

“Kiều Kiều, cô yên tâm, tôi sẽ không nói chuyện này cho cậu nhỏ của cô đâu.”

Thị trưởng cười híp mắt, đưa tay vỗ vào bàn tay nhỏ bé của Mạnh Nhược Kiều.

“Kiều Kiều, chuyện này giao cho cô nhé.”

Mạnh Nhược Kiều hơi nhếch môi, nhìn chằm chằm vào nụ cười ác ý kia, hiểu được ý tứ trong lời nói.

Cô mà không làm theo, người phụ nữ gian trá này tuyệt đối sẽ đi mật báo!

Rõ là... Cô rất khó chịu với kế hoạch này, cuối cùng thì vẫn phải nhận!

Tên đã lấp cung, cô không thể không thỏa hiệp.

Nếu cậu nhỏ biết cô với người nhà họ Mạnh vẫn giữ liên lạc thì cậu nhỏ sẽ rất tức giận. Cậu nhỏ mà tức giận thì người khổ sẽ là cô.

Nhìn chằm chằm vào điện thoại, Mạnh Nhược Kiều thở dài.

Xét cho cùng, chính ba cô là người rước lấy tai họa, rõ ràng là đã cưới vợ rồi mà vẫn đưa mẹ cô về, mà mẹ cô đến chết vẫn yêu ba cô, mặc dù cậu nhỏ ngăn cản thế nào, mẹ cô vẫn cam tâm tình nguyện trở thành vợ bé.

Chính vì vậy mà cậu nhỏ rất ghét bố cô, hai người hoàn toàn không có quan hệ gì, mà cô rời khỏi nhà họ Mạnh, cũng không quay về nhà nữa nhưng vẫn duy trì liên lạc với bố..

Hết cách rồi, rõ ràng cô khinh bỉ tính trăng hoa của bố, rõ ràng đã là ông lão năm mươi mấy tuổi rồi vẫn theo đuổi những cô gái trẻ bằng tuổi cô, thật không biết xấu hổ! Nhưng mà...

Cô bấm phím di động, đổ chuông mấy hồi, liền truyền đến thanh âm thân mật của ông.

“Bảo bối, làm sao con có thời gian mà gọi cho bố vậy?” Ông Mạnh vui vẻ trong lời nói, thấy thật khó tin, cô con gái này có thể gọi điện cho ông.

“Bố hiện giờ có bận lắm không?” Nghe được thanh âm vui vẻ của bố, Mạnh Nhược Kiều không nhịn được nhếch môi, tuy bố cô rất trăng hoa chơi bời nhưng ông vẫn rất thương cô và cô cũng vậy.

“Không vội, không vội.” Vì cô, ông cái gì cũng dừng lại, tự tay chỉ thị hội nghị tạm ngừng, cho tất cả cán bộ rời khỏi phòng họp. “Sao vậy? Hiếm khi con gọi điện cho bố, có chuyện gì sao?”

Bình thường đều là ông gọi cho cô, kể từ ngày cô rời khỏi nhà, cô rất lạnh nhạt và ít liên lạc với ông, nếu không phải ngày ngày ông cố gắng gọi cho cô thì chắc cô đã quên người cha này rồi.

Nghe thấp thoáng tiếng đi qua đi lại trong ống nghe, Mạnh Nhược Kiều nhíu mày: “Bố đang họp sao?” Chắc ông lại vì cô mà tạm ngừng cuộc họp rồi.

“Chỉ là hội nghị nhỏ, không vội đâu.” Ông Mạnh từ microphone nghe được tiếng xe, không khỏi nghi ngờ: “Bảo bối, con đang ở đâu vậy?” Ông nhớ trong thị trấn nhỏ không âm ỉ như vậy.

“Con đang ở Đài Bắc.” Vừa nói xong, cô liền nghe thấy tiếng ghé rơi xuống đất trong điện thoại.

“Đài Bắc?” Ông Mạnh khiếp sợ đứng dậy, âm lượng không khỏi phóng đại.

“Làm sao con lại đến Đài Bắc? Sao lại không nói với bố? Đã xảy gì chuyện gì? Có phải cậu nhỏ đuổi con ra ngoài không? Tên khốn nạn kia, không sao, con về ở với bố, nếu không muốn ở nhà, bố liền tìm người giúp con thuê nhà trọ...”

“Bố!” Mạnh Nhược Kiều không chịu được cắt lời: “Bố nghĩ nhiều quá rồi, cậu nhỏ không đuổi con ra ngoài nhà.”

Trên thực tế, cô đã nói dối cậu nhỏ là đi Hoa Liên chơi mấy ngày, nếu để cậu nhỏ biết cô đi Đài Bắc thì cô chết chắc rồi.

“Thật sao?” Ông Mạnh không tin lắm: “Vậy sao con đi Đài Bắc vậy? Con đang ở đâu? Để bố đi đón con.”

“Bởi vì...” Cô ngẩng đầu nhìn về tòa cao ốc to lớn sáng rực phía trước, không nhìn được thở dài. “Bố giúp con một chút.” Việc cầu người thì cô không ngại, chỉ thấy nói ngây thơ như vậy thật là ghê tởm.

“Làm sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì?” Từ trước đến giờ con gái ông rất kiên cường, tự đứng hôm nay lại nhờ ông giúp đỡ, ông Mạnh lo lắng vô cùng.

“Con đang đứng trước cửa tòa nhà tập đoàn T.K, bố có thể gọi điện để con nói chuyện với người phụ trách dự án khu nghỉ mát được không?” Nếu không phải cô bị chặn ở cửa, liên tiếp bị cự tuyệt thì cô đã không gọi cú điện thoại này.

Vốn là muốn tự dựa vào chính mình, vì vậy liền gọi điện thoại đến tập đoàn T.K, muốn tìm người quản lý để nói chuyện hợp tác, nhưng vẫn bị tiếp tân ngăn chặn, thử mấy lần liên tiếp, rồi hết cách, dứt khoát đi tới Đài Bắc, xông thẳng vào tòa nhà của tập đoàn T.K, khách khí hỏi tiếp tân có thể hẹn trước với cấp trên hay không, nhưng mãi mà không có tiến triển gì, chẳng còn cách nào khác, cô đành phải gọi điện thoại cầu cứu.

Ai! Cô quá ngây thơ rồi, cô chỉ là trợ lý của thị trưởng một thị trấn nho nhỏ, làm gì để những cán bộ cáo cấp kia có thể hứng thú với ý định hợp tác với một thị trấn nhỏ vắng vẻ đây? Lần này thực sự chỉ có thể dựa vào quan hệ thôi.

“Cao ốc T.K? Con sao lại tới đó vậy? Cái gì mà khu nghỉ mát... Bảo bố, con, phải làm gì vậy?” Ông Mạnh hỏi han.

“Bố, đừng hỏi gì cả, giúp con trước đã... A!” Mạnh Nhược Kiều gấp đến độ đi tới đi lui, không chú ý tới cửa đang có một chiếc xe Benz màu đen đang tới, người lái cũng không ngờ sẽ có người đi ra, chỉ nhanh gấp thắng xe.

Mạnh Nhược Kiều hoảng sợ, điện thoại trên tay rơi xuống, bồm bộp một tiếng, đúng lúc bánh xe đi qua, cán gãy đôi.

Cô ngây ngốc nhìn điện thoại bị dẫm nát thành mảnh vụn, nói không ra lời.

“Tiểu thư, sao cô lại tự nhiên đi ra vậy? Không biết như vậy rất nguy hiểm sao hả!” Tài xế vừa xuống xe liền tức giận mắng chửi, làm ơn, anh chỉ là người lái xe, nếu gặp chuyện không may thì không thể không bồi thường nha!

“Thật xin lỗi, rất xin lỗi ạ!” Biết là lỗi của mình, Mạnh Nhược Kiều vội vàng xin lỗi.

Thấy cô là đại mỹ nhân, giọng điệu tài xế cũng chậm lại: “Được rồi, được rồi, tiểu thư, cô có sao không?”

“Tôi không sao.” Mạnh Nhược Kiều lắc đầu, hướng tài xế cười cười: “Thật xin lỗi, chỉ là tiên sinh có thể cho tôi mượn điện thoại được không, tôi gọi một cú là được rồi.” Cô đột nhiên hét chói tai cắt đứt cuộc nói chuyện vừa rồi, bố cô nhất định lo lắng gần chết.

Nghe được lời của cô..., tài xế sửng sốt một chút, nghi ngờ nhìn cô: “Tiểu thư, không phải là cô báo cảnh sát đây chứ?”

“Không có, tôi không có báo cảnh sát...”

“Lão Lý.” Một âm thanh trầm đột nhiên vang lên.

Mạnh Nhượng Kiều ngẩng đầu, cửa xe mở ra, một đôi chân dài bước ra, thân hình cao lớn liền theo sau.

Người đàn ông ngẩng đầu, vừa đúng lúc chạm mắt với cô.

Cô giật mình bởi khuôn mặt đẹp của người đàn ông này, anh có một mái tóc đen dày, khuôn mặt nam tính, thâm thúy, tròng mắt đen thật sắc bén, cho thấy người này cố chấp mà cá tính rất ngạo lạnh, bên dưới sống mũi cao là cánh môi đẹp, nhưng môi lại quá mỏng.

Môi mỏng chứng tỏ là người đàn ông vô tình, Mạnh Nhượng Kiều nhìn người đàn ông mặt không chút biểu cảm nào, không khỏi đồng tình với những suy nghĩ này.

Người đàn ông này rất cao, mặc bộ âu phục màu xám của Armani làm nổi bật lên thân hình cao lớn, hẳn là dáng người mẫu mực, cả người giống như vừa từ tạp chí bước ra vậy, vô cùng làm người khác chú ý.

Cho dù ở thị trấn đã nhìn thấy rất nhiều đàn ông, nhưng bóng dáng cao lớn rắn rỏi của người đàn ông này khiến ánh mắt của cô sáng rực, hẳn là dưới bộ âu phục này có dáng người chắc hẳn rất đáng xem đây.

“Tổng giám đốc.” Tài xế vội vàng đi tới bên cạnh đàn ông, mở miệng giải thích: “Là vị tiểu thư này đột nhiên lao ra, làm cho tôi thắng xe không kịp...”

“Ách, tiên sinh...” Mạnh Nhượng Kiều cũng muốn mở miệng nói chuyện giúp người tài xế, dù sao người sai cũng là cô.

Người đàn ông liếc cô một cái, cũng thấy dưới bánh xe kia có chiếc điện thoại di động, môi mỏng cong nhẹ như có như không.

Mạnh Nhượng Kiều đột nhiên ngậm mồm, cô chú ý thấy đôi môi khinh bỉ của người đàn ông, lông mày cau lại.

“Lão lý, cho cô ta tiền.” Bỏ lại câu này, người đàn ông cũng không thèm nhìn tới Mạnh Nhượng Kiều một cái, chuẩn bị đi vào tòa nhà.

“Vâng!” Thấy tổng giám đốc không tức giận, tài xế thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía cô: “Tiểu thư, cô...”

“Đợi đã nào...!” Mạnh Nhượng Kiều khó chịu mở miệng, thấy người đàn ông này không thèm quan tâm đến lý lẽ, cô nhíu mày: “Đáng thương ghê, anh đáng đáp tốt như vậy mà lỗi tai lại có vấn đề...”

Người đàn ông dừng bước, ánh mắt sắc bén bắn về phía Mạnh Nhượng Kiều.

“Cô nói cái gì?” Giọng nói của anh tuy lạnh nhạt cũng không hàm một chút tức giận.

“À, thì ra là nếu bị mắng mới nghe hiểu được tiếng người nhỉ!” Mạnh Nhượng Kiều bình tĩnh hiểu ra liền gạt đầu, hướng về người đàn ông kia cười một tiếng.

“Tiền tôi không cần, ngược lại vị tiên sinh này, nếu là anh thiếu tiền, tôi đại nhân có đại lượng, có thể đốt cho anh, chỉ là không biết anh muốn Đô-la, bảng Anh hay là tiền Đài Loan mới?” Dù sao đều là giấy cả, muốn cái gì có cái đó.

Người đàn ông lay mắt, lạnh lùng nhìn cô. Mạnh Nhượng Kiều không sợ, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cao ngạo nhìn anh ta.

“Kiều Kiều!” Kêu một tiếng, một chiếc xe hơi khẩn cấp dừng ở một bên, ông Mạnh khẩn trương xuống xe, thấy con gái liền vội vàng xông về phía trước.

“Kiều Kiều? Con có sao không? Đột nhiên con hét chói tai, hù chết bố rồi!”

Ông Mạnh khẩn trương ôm lấy con gái, vội vàng kiểm tra xem cô có làm sao không.

“Bố, con không sao đâu.” Mạnh Nhượng Kiều vội vàng trấn an ông: “Bố đừng lo lắng, con không sao mà.”

“Con còn không có việc gì à, mới vừa trong điện thoại tự dưng hét chói tai...”

Ông Mạnh vội vàng hỏi, khóe mắt liếc thấy một bóng người, ông ngẩng đầu nhìn lên: “Ủa? Sĩ Hách, làm sao cháu cũng ở đây vậy?”

“Bố biết anh ta?” Mạnh Nhượng Kiều cau mày.

“Thế nào? Con quên rồi hả?”... Ông Mạnh nhìn về phía con gái: “Bảo bối, Sĩ Hách là vị hôn phu của chị gái con, về sau sẽ là anh rể của con!”

Cái gì cơ? Mạnh Nhược Kiều khiếp sợ há to mồm, không thể tin được nhìn về phía người đàn ông, chống lại trông mắt đen lạnh lẽo kia, thoáng chốc nói không ra lời. Anh ta chính là anh rể tương lai sao? Đây, vậy anh ta không phải chính là tổng giám đốc của tập đoàn T.K chứ?

Cô lập tức nghĩ đến mục đích mình đến Đài Bắc...

Oh... Shit!

2. Chương 2

Phạm Sĩ Hách, CEO tập đoàn T.K, là hôn thê với người chị cùng cha khác mẹ của cô, tương lai sẽ trở thành anh rể của cô. Cô nhớ cô gặp qua anh ta mấy lần, đều là xa xa liếc qua, hết cách rồi, mặc dù cô là Nhị tiểu thư của nhà họ Mạnh, cũng chỉ là con vợ bé, cho nên anh ta coi cô thấp kém, vì vậy với cái anh rể này cô không hứng thú, vì vậy hồi còn ở nhà họ Mạnh cô đều tránh xa anh.

Trong ấn tượng, cô chỉ nhớ anh rể có ngoại hình không tồi, lại rất có “tiền đồ”, tương lai sáng lạng, còn thứ khác thì rất mơ hồ.

Cộng thêm Phạm Sĩ Hách làm việc rất勤恳, cũng không tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn nào, chưa từng có scandal tình ái, vì vậy hình ảnh của anh rất ít lộ ra ánh sáng, để cho cô nhớ tới tướng mạo của anh qua tạp chí.

Rồi kết quả của không ấn tượng, chính là làm ra trận Ô Long này.

“Ha Ha!” Nghe câu chuyện, ông Mạnh cười to, vỗ vỗ vai Phạm Sĩ Hách: “Xin lỗi nhé, Sĩ Hách, con gái chú tính tình hơi lỗ mãng, nề mặt chú cũng đừng so đo gì nhé.”

Mạnh Nhược Kiều chỉ có thể cười theo, hết cách rồi, ai bảo cô trước đó không có tập qua, hơn nữa trước mắt có việc cần giúp, cô chỉ có thể hạ thấp mình.

Phạm Sĩ Hách nhàn nhạt liếc về phía Mạnh Nhược Kiều, đôi lông mày rậm đẹp mắt như có như không giương nhẹ, trông đen mơ hồ chứa một tia sang: “Cháu đương nhiên sẽ không so đo với em ấy rồi, dù sao về sau cháu còn phải dựa vào em ấy nhiều.”

“Khụ khụ!” Mạnh Nhược Kiều thiếu chút nữa thì sặc nước, nghĩ ra mình cũng vừa sặc rồi, kiềm lòng, dùng sức nặn ra nụ cười lấy lòng.

“Ha ha...” Ha! Người đàn ông có cái mũi nhỏ và đôi mắt nhỏ này! “Anh rể, em chỉ đùa giỡn thôi, anh có lòng rộng lượng, đừng đem lời nói vừa rồi của em vào trong lòng nhé.” Cười, cố gắng cười, ngón tay bám vào y phục của bố, ám hiệu cho bố cô nói chuyện giúp cô.

“Đúng rồi, Sĩ Hách, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà!” Hiểu được ám hiệu của con gái, ông Mạnh vội vàng mở miệng: “Nếu không bác làm chủ, mời cháu đi ăn nhận lỗi, đúng rồi, thuận tiện mời cả Lôi Lôi, hai người là hôn thê của nhau mà mấy ngày rồi cũng chưa gặp mặt đúng không?”

“Bác Mạnh, cháu chỉ nói đùa thôi mà, hơn nữa cháu nên mời bác ăn cơm mới đúng” Phạm Sĩ Hách cười nhạt, nhưng Mạnh Nhược Kiều phát hiện ra ánh mắt của anh ta hàm chứa mỉa mai. “Mạnh tiểu thư, anh chỉ nói đùa như vậy thôi hi vọng em không tức giận...”

“Ha ha ha, dĩ nhiên không rồi.” Đi chết đi!

“Ai da, sao lại là Mạnh tiểu thư?” Ông Mạnh trợn mắt nhìn Sĩ Hách một cái: “Gọi lạnh nhạt như vậy làm gì? Gọi Kiều Kiều được rồi.”

“Đúng nha, anh rể, anh có thể gọi em là Kiều Kiều.” Sẽ không thoải mái lắm, nhưng phải tận dụng thời cơ bầu víu quan hệ, lại dùng ánh mắt ám hiệu cho bố cô.

“A, đúng rồi, Sĩ Hách nha, Kiều Kiều đang có chuyện cần làm phiền tới cháu đấy.” Ông Mạnh lập tức hiểu ý, mở miệng cười.

“Hả?” Phạm Sĩ Hách khẽ nhú mày.

“Có phải gần đây chỗ cháu đang tính toàn xây dựng khu nghỉ mát sắp tới không? Kiều Kiều muốn nói chuyện với người phụ trách của dự án đấy.”

“Đúng vậy.” Dự án xây dựng khu nghỉ mát cũng không phải là bí mật, ánh mắt Phạm Sĩ Hách khẽ hiện lên, nhìn về phía Mạnh Nhược Kiều: “Không biết em vợ muốn nói chuyện gì vậy?”

Hừ, cô nghe được ba chữ ề ầm kia! Cũng may từ trước đến giờ da mặt cô rất dày, khuôn mặt nhỏ nhắn lễ độ nâng lên nở nụ cười ngọt ngào.

“Anh rể, là như thế này, không biết anh đã nghe qua thị trấn Hoa Đào chưa?”

“Nghe qua rồi.” Khẽ dựa bàn làm việc, Phạm Sĩ Hách tư thái nhàn nhã, trông mắt đen lại sắc bén nhìn thẳng cô, lúc này thể hiện biểu hiện thông minh tinh táo của tổng giám đốc tập đoàn T.K.

Đối mắt với ánh mắt của anh ta, Mạnh Nhược Kiều cũng không né tránh, dũng cảm nhìn thẳng, nụ cười trên mặt giữ nguyên, không chứa hàm ý xấu xa nào.

“Anh rể, hôm nay em đến với tư cách là người đại diện của thị trấn Hoa Đào muốn cùng tập đoàn T.K nói chuyện hợp tác.” Cô tạm ngưng, thấy Phạm Sĩ Hách không lên tiếng, chỉ là nhìn cô, cô khẽ mỉm cười, lại tiếp tục mở miệng.

“Thị trấn nhỏ của bọn em từ trước đến giờ đều chú trọng vào cơ hội trồng trọt, cứ vào hàng năm tháng ba là có hoa đào quý nổi tiếng của thị trấn, du khách đến đây rất nhiều, mà trấn chúng em còn có cả rượu hoa quả, lá trà cùng với bánh ngọt các loại, bất kể trên thị trường và trên mạng phản ứng cũng rất tốt, nghe được tập đoàn T.K sắp sửa thành lập khu nghỉ mát ở dưới chân núi, cho nên chúng em muốn cùng tập đoàn T.K hợp tác, khiến khu nghỉ mát buôn bán các sản phẩm nổi tiếng của thị trấn, cũng có thể hợp tác đưa đón xe, mời du khách ở khu nghỉ mát tới thăm quan một chút, dĩ nhiên, phần thu lợi chúng ta có thể nói chuyện xem phân chia như thế nào.”

Lần nữa dừng lại, nụ cười trên mặt Mạnh Nhược Kiều không thay đổi: “Không biết anh rể cảm thấy như thế sao?” Anh ta cảm hả? Hay là không muốn nói chuyện?

“Nghe không tệ.” Phạm Sĩ Hách nhàn nhạt mở miệng.

Ánh mắt Mạnh Nhược Kiều sáng lên: “Vậy...”

“Chỉ có điều hiện giờ tập đoàn T.K cũng không thiếu các xí nghiệp lớn với những nhà máy, hiệu buôn nổi tiếng hợp tác, cùng với những người này hợp tác thì lợi nhuận thu lại tuyệt đối không ít, em cảm thấy thị trấn nhỏ này mà so với những sản phẩm của các xí nghiệp lớn mà vượt được sao?” Phạm Sĩ Hách nhẹ nhàng nhướn mày, môi mỏng đẹp mắt như có như không giương nhẹ.

“Em không nói là vượt, nhưng em dám cam đoan tuyệt đối sẽ không thua.” Mạnh Nhược Kiều tự tin nói.

“Hả?” Phạm Sĩ Hách có hứng thú, nhìn cô, nhìn mặt tự tin của cô có phần thú vị.

Người phụ nữ trước mặt này vẫn nở nụ cười lễ độ ngọt ngào, tuy nhiên trong ánh mắt này vẫn không chế ngự được, dù cô có giấu diếm khá đi nữa, có lẽ lúc vừa bắt đầu, anh đã xác định được đằng sau nụ cười ấy là vẻ khinh thường của cô.

Mà bây giờ, nó đã biến mất, thay thế vào đó chỉ là vẻ tự tin, có vẻ như cô rất tự tin nói chuyện về sự hợp tác này, điều này không khỏi làm anh nghĩ đến sự nhiệt tình của cô.

“Anh rể, anh là tổng giám đốc của tập đoàn T.K, em nghĩ anh nên so với ai khác cũng rõ ràng, xã hội hiện tại này, có lúc kiếm lợi nhiều nhất không cần phải là xí nghiệp lớn, một gian quán ven đường nhỏ nhắn buôn bán một tháng cũng không thấy rất thấp.” Cô rất tin vào năng lực của mình, có tài liệu dễ coi là thắng nha.

“Đúng vậy.” Phạm Sĩ Hách không phủ nhận: “Chỉ là, nếu không phải dựa vào xí nghiệp lớn sau lưng em, em cảm thấy em có thể đứng ở chỗ này bây giờ sao?” Anh ngụ ý liếc ông Mạnh một cái.

Bị bắt lỗi, ông Mạnh vốn yên lặng ho nhẹ một tiếng: “Sĩ Hách, cháu đừng nói như vậy...”

“Bác Mạnh, bác nên hiểu cháu làm việc có nguyên tắc.” Phạm Sĩ Hách nghiêm túc nhìn ông: “Cháu ghét dựa vào quan hệ đạt được mục đích, càng không thích nói giúp những chuyện như vậy.”

Anh dừng một chút, nhìn về Mạnh Nhược Kiều: “Cho nên chỉ sợ em phải dựa vào quy củ thôi.”

Mạnh Nhược Kiều khẽ lay con mắt, ánh mắt khiêu khích nhìn anh, cô hít sâu một cái: “Được, quy củ gì? Là muốn trấn nhỏ chúng em tham gia đấu thầu sao?” Không sao cả, chỉ cần có một tia cơ hội, cô sẽ không buông tha.

Thấy cô tự tin không giảm, ngược lại còn tự tin hơn trước, ngón trỏ Phạm Sĩ Hách chạm nhẹ bàn làm việc, môi mỏng nâng lên một chút lễ độ mà nhạt nhẽo cười.

“Cái này chỉ sợ anh không có quyền quyết định, mặc dù anh là tổng giám đốc của tập đoàn, nhưng người phụ trách dự án này không phải là anh, cho đến mời em xuống dưới lầu hẹn trước.” Anh đang đợi sắc mặt cô thay đổi.

Mẹ kiếp tên khốn này!!!

Mạnh Nhược Kiều ở trong lòng nguyên rửa, cô không tin anh ta ra lệnh mà người phụ trách dám không nghe lời đấy!

Anh ta nói rõ ra là không muốn giúp cô chuyện này.

Cô dám cam đoan điều này, chỉ là cô dự tính không đúng rồi, mau lên xe quay về thị trấn nhỏ thôi.

Thấy không khí đông cứng, ông Mạnh vội vàng đi ra mà hòa giải: “Sĩ Hách, đừng như vậy, chỉ cần cháu ra lệnh, chuyện không phải đã giải quyết sao?”

“Bác Mạnh...”

“Đúng, bác biết cháu làm việc có nguyên tắc, nhưng về sau mọi người đều là người một nhà rồi, Kiều Kiều về sau cũng là em vợ của cháu, nếu không bác nhờ Lôi Lôi ra xem giúp việc này, được không?”

Phạm Sĩ Hách không nói lời nào, tròng mắt đen nhàn nhạt quét Mạnh Nhược Kiều một cái.

Cái nhìn đấy khiến Mạnh Nhược Kiều hung hăng cau mày.

Đó là ánh mắt gì vậy? Anh ta đang nhìn xuống cô sao? Mẹ nó! Mạnh Nhược Kiều sống trên đời hơn hai mươi lăm năm, hôm nay là lần đầu tiên bị ánh mắt sỉ nhục.

Cô cắn răng, tính khí cũng nổi lên.

Kiều ngạo cái khỉ gì? Không hợp tác thì không hợp tác, cô cùng lắm thì cùng cậu nhỏ sống tiết kiệm lại, nhiều lắm là cuộc sống sau này khổ sở một chút, cũng chả chết người đâu!

Mạnh Nhược Kiều dùng sức trừng lại, đang muốn mở miệng bảo bố dừng lại. Hừ, cô mới không lạ gì...

“Chuyện này cũng không phải là không có cách.” Phạm Sĩ Hách đột nhiên mở miệng, vừa lúc ngăn cản Mạnh Nhược Kiều lên tiếng, nhìn về phía cô, thấy trong mắt có lửa giận, khóe môi đẹp mắt nâng lên.

“Chỉ là, cháu với cái thị trấn nhỏ này không hiểu rõ lắm, muốn hợp tác, cháu phải nhìn xem người có năng lực không thì cháu mới tin tưởng hợp tác được.”

“Sĩ Hách, cháu có ý gì vậy?” Ông Mạnh cau mày.

Phạm Sĩ Hách cười nhạt: “Bác Mạnh, bác biết thư kí Trần đang nghỉ phép dưỡng thai chứ?”

“Đúng rồi!” Ông Mạnh gật đầu: “Không phải cô ấy chuẩn bị nghỉ sinh em bé sao?”

“Bắt đầu tuần sau cô ý sẽ nghỉ sinh ba tháng, vì thế gần đây cháu cũng đang tìm thư kí thay thế.” Anh dừng một chút, nhìn thẳng vào Kiều Kiều: “Không biết em vợ có thể đảm nhiệm không?”

“Anh bảo em trở thành thư kí của anh?” Mạnh Nhược Kiều lập tức cau mày.

“Em có thể từ chối.” Anh chẳng nói đúng sai gì, cười một tiếng: “Quyền lựa chọn ở em.”

“Vậy nếu em trở thành thư kí của anh, thì việc hợp tác có thể được sao?” Mạnh Nhược Kiều hỏi lại, cô không thể nóng giận mà mất đi cơ hội này được, khi cô là tiểu thư nhà họ Mạnh thì mới có thể tùy hứng như vậy, hiện tại cô đang đại biểu cho thị trấn, dù có khó chịu như thế nào đi nữa thì trước mắt có một cơ hội, cô không thể không nhìn một chút để tránh gây kích động.

“Anh sẽ xem xét.” Anh cười, nhìn cô lúc anh nói thấy trong mắt cô có ánh lửa. “Thế nào? Em có ba giây để cân nhắc.”

Đồ Khốn Nạn!

Mạnh Nhược Kiều nhìn xuống 3 chữ này, nói cách khác, coi như cô trở thành thư kí của anh đi chẳng nữa, cũng chưa chắc thành công vụ hợp tác này, không phải sao? Nhưng nếu cô cự tuyệt, nhất định sẽ không có cơ hội nữa.

Hừ!

“Ách... Sĩ Hách cái này quá...”

“Được!” Mạnh Nhược Kiều nghiêng răng nặn ra một từ này.

“Á?” Ông Mạnh ngạc nhiên nhìn về con gái: “Kiều Kiều, con nói cái gì vậy?”

“Em sẽ làm.” Thấy bố còn muốn nói chuyện, Mạnh Nhược Kiều lập tức mở miệng: “Bố, đây chính là cơ hội, con không bỏ qua được.”

“Tốt!” Phạm Sĩ Hách đi về phía cô, duỗi tay ra phía trước: “Thời gian thử việc nửa tháng, em vợ, hy vọng em có thể theo kịp tốc độ làm việc của anh, đừng để ngày đầu tiên anh đã đuổi em ra ngoài nhé.”

Nhìn anh chăm chăm đưa tay ra, Mạnh Nhược Kiều không cam lòng cũng anh giao hẹn, ngẩng đầu hướng anh nặn ra nụ cười ngọt ngào nhất: “Anh rảnh tâm, em tuyệt đối sẽ làm đủ ba tháng!”

Hừ! Cô sẽ cho anh ta thấy năng lực làm việc của cô.

Tại sao không ai nói với cô nghề thư kí là chuyên nghiệp như vậy?

Mới được có 3 ngày, Mạnh Nhược Kiều đã cảm thấy như mình sắp chết rồi, mỗi ngày đều cố gắng làm thêm giờ, đi họp càng phải làm theo phép tắc, còn phải sắp xếp công việc cho tổng giám đốc, lịch trình của anh ta rất nhiều thứ, nào là tham gia bữa tiệc của các công ty nhà máy bán buôn, các chủ xí nghiệp thích ăn loại nào, cô trước đó phải sắp xếp phòng ăn, còn phải nhớ từng tư liệu của các công ty hợp tác, về phần ông chủ, trừ lần đó ra, Phạm Sĩ Hách giao cho cô một đồng công việc, làm cô bận bịu cũng không xong. Cô nghĩ đến hai ngày trước, cô bận đến gần 12 giờ khuya mới rời khỏi công ty được, công việc thư kí cô vốn không quen, vì vậy hai ngày này cơ hồ có thể nói là luống cuống tay chân.

Mà cái tên tổng giám đốc kia nữa, ánh mắt nhìn cô giống như là xem thường, coi như không cần mở miệng, anh ta cũng dùng ánh mắt nói rõ cho cô biết – năng lực của cô chỉ vậy thôi sao?

A a, bị xem thường, cô chỉ có thể cắn răng nuốt sỉ nhục vào, khiên cô phải thừa nhận rằng trước kia số cô quá tốt, công việc trợ lý thị trấn so với công việc thư kí này quả thật như gặp sự phụ vậy.

“Tiểu Kiều, khi nào đến trưa, em nghỉ ngơi một chút, ăn cơm trước đi!” Thư kí Trần bụng to từ từ đi về phía Mạnh Nhược Kiều.

Mạnh Nhược Kiều lập tức đứng dậy, vôi vàng xông lên trước giúp thư kí Trần.

“Chị Trần đừng cử động, chị cứ ngồi là tốt rồi.” Cô cẩn thận nhìn về phía bụng của thư kí Trần.

“Ha ha, chớ khẩn trương.” Thư kí Trần cười, nhìn Mạnh Nhược Kiều khẩn trương, đành ngoan ngoãn ngồi xuống: “Buổi trưa, em đừng vội, đi ăn cơm trước đi.”

“Em không đói bụng, hơn nữa còn một đồng công việc còn chưa làm xong.”

Nhìn công văn chất đống trên bàn, Mạnh Nhược Kiều muốn khóc, cố gắng nặn ra nụ cười, hỏi thư kí Trần: “Chị Trần, chị muốn ăn gì? Em mua giúp chị.”

“Những công việc không cần gấp, em vừa mới tiếp xúc thôi, không quen là bình thường, hơn nữa biểu hiện của em coi như không tệ.” Lời này là thật lòng.

Vừa bắt đầu thư kí Trần đối với Mạnh Nhược Kiều như không khí, làm thư kí trưởng tuyệt không coi trọng quan hệ, hơn nữa biết cô là nhị tiểu thư nhà họ Mạnh thì thư kí Trần nghĩ thâm cấp trên của mình tự đứng đắn tính hay sao vậy, tại sao lại để một người dựa quan hệ vào công ty làm, hơn nữa lại tính toán thay thế vị trí của cô cơ chứ?

Cho nên, cô vốn cho là một việc vặt, hơn nữa cô nghĩ chắc đây là một thiên kim đại tiểu thư tính khí bất thường, ai ngờ Mạnh Nhược Kiều lại khác suy nghĩ của cô. Mạnh Nhược Kiều làm việc rất nghiêm túc, không hiểu gì nhất định sẽ hỏi, hoàn toàn không có dáng vẻ của một đại tiểu thư, công việc thư kí không hề đơn giản, cô thấy được Mạnh Nhược Kiều thật sự rất vất vả, nhưng Kiều Kiều cũng không bao giờ kêu mệt, giao phó công việc cho dù làm thêm giờ đi nữa cũng đúng hạn giao phó, hơn nữa thành quả cũng không kém.

Thư kí Trần tin rằng thêm một thời gian nữa thôi, Mạnh Nhược Kiều sẽ thuần thục với công việc này.

“Còn chưa bằng chị Trần mà.” Mạnh Nhược Kiều cười nói, mặc dù cấp trên rất khó tính, dù chỉ là chỉ đạo cô nhưng thư kí Trần cũng là người tốt. Hai ngày nay nếu không phải do chị giúp cô một tay, cô nhất định sớm bị Phạm Sĩ Hách đá ra cửa chính của T.K!

“Ha ha, công việc của chị đã làm rất nhiều năm, em mới đến đây có 3 ngày mà muốn so đo với chị sao?” Thư kí Trần ngờ vực cười với Mạnh Nhược Kiều một cái.

“Đâu có, em sợ là làm đến 10 năm cũng không bằng chị Trần ý chứ.” Mạnh Nhược Kiều miệng ngọt nói.

“Hay nhỉ!” Thư kí Trần trừng cô, nhưng cũng không nhin cười được. “Tiểu Kiều, chị tuần sau nghỉ phép rồi, chuyện giao tiếp cũng không khó khăn lắm, cũng đã hướng dẫn cho em nên làm như thế nào, chị tin tưởng em không thành vấn đề.”

Cô vỗ vỗ tay Mạnh Nhược Kiều.

“Cấp trên nếu có thể hoán đổi, em liền càng không có vấn đề gì.” Mạnh Nhược Kiều nói thầm.

Hai ngày nay, cô phát hiện Phạm Sĩ Hách quả thực là người làm việc điên cuồng. Lúc cô tan việc, người nào đó vẫn còn ở phòng làm việc, mà khi cô rất sớm đến công ty, Phạm Sĩ Hách so với cô còn đến sớm hơn, vừa nhìn thấy cô liền nhíu mày, dùng giọng điệu lạnh nhạt mở miệng: “Tôi lần đầu tiên thấy thư kí còn đến muộn hơn tổng giám đốc đấy.”

Mẹ nó! Ở công ty giờ đi làm là 8 giờ, cô 7 rưỡi đã đến! Người bị bệnh rõ ràng là anh ta thì có!

Nhưng cô chỉ có thể nhin xuống, khiêm nhường xin lỗi, bảo đảm tuyệt đối sẽ không tái phạm, ngày thứ hai cô 6 giờ đi làm, sớm thế được chưa? Ngay đến người quét dọn cũng bị hù sợ.

Ai biết, khi cô mở cửa phòng làm việc ra thì ai đó đã sớm ở trong phòng làm việc rồi.

Lần này cô quả thật nói không ra lời, quả nhiên Phạm Sĩ Hách lần nữa nhíu mày, dùng ánh mắt khó chịu nhìn cô lần nữa. Mặc dù không nói gì, nhưng nhìn ánh mắt, vẻ mặt của anh ta đã nói được ý tứ rõ ràng rồi. Cô chỉ có thể yên lặng cúi đầu, đi ra phòng làm việc thoát khỏi tên sếp này, pha cà phê, về sau mới hỏi thư kí Trần mới biết phòng làm việc của Phạm Sĩ Hách còn có phòng chuyên dụng dùng nghỉ ngơi, hơn nữa anh ta cơ hồ đều ngủ ở đó.

Lúc này, cô thực sự nghi ngờ cô bị tên họ Phạm này đùa giỡn!

Nghe được Mạnh Nhược Kiều nói thầm, thư kí Trần cười ha ha nói: “Tổng giám đốc tuy yêu cầu cao, nhưng anh ta là một cấp trên tốt đấy.”

“Thật sao?” Mạnh Nhược Kiều bĩu môi hừ nhẹ.

Thấy mặt cô không tin, thư kí Trần cười: “Kỳ quái, Tổng giám đốc không phải anh rể của em sao? Tại sao em đối với anh ta không có tốt đẹp gì vậy?”

“Cũng không phải là không có cảm tình.” Mạnh Nhược Kiều nhún vai, cô không thích Phạm Sĩ Hách, nhưng cũng không tới nỗi rất ghét. “Có lẽ trời sinh bọn em không hợp nhau.”

Dù sao cô với anh ta về sau cũng không có liên hệ gì nữa, chuyện khu nghỉ mát xử lý xong, cô sẽ phải nhanh chóng trở về thị trấn nhỏ rồi.

Ồi... Cô nhớ công việc phụ tá nhân nhĩ kia quá!

“Thư kí Trần!” Cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, Phạm Sĩ Hách đứng ở cửa, nhìn thấy Mạnh Nhược Kiều cũng coi như không thấy, gương mặt lạnh nhạt.

“Vâng!” Thư kí Trần lập tức đứng dậy.

“Buổi chiều tôi không ở công ty, hủy bỏ các cuộc hẹn chiều nay cho tôi, có chuyện gì quan trọng thì liên lạc với tôi.”

“Vâng!” Thư kí Trần lập tức cầm lấy PDA, sửa đổi tất cả lịch trình.

Thấy không có chuyện gì, Mạnh Nhược Kiều chuẩn bị trở về vị trí của mình.

Phạm Sĩ Hách đột nhiên lại đi về phía cô: “Mạnh Nhược Kiều, cô đi theo tôi một chút.”

“À?” Đột nhiên bị điểm danh, Mạnh Nhược Kiều sững sờ, trực giác mở miệng hỏi: “Đi đâu vậy?”

Phạm Sĩ Hách nhíu mày, dựa lưng vào cửa, đôi tay ôm ngực, khóe môi nâng lên một chút đùa cợt: “Tôi không biết thư kí còn có quyền lợi hỏi han đấy.”

“Đầu năm nay không phải không có chuyện cấp dưới bị cấp trên dẫn đi nơi xa xôi rồi làm chuyện xấu xa!” Kể diên nhiều như vậy, trước mặt cô còn có một tên đó thôi.

“Cái gì?” Phạm Sĩ Hách liếc mắt.

“Không có gì” Mạnh Nhược Kiều thẳng người: “Nhưng thưa tổng giám đốc, tôi còn rất nhiều công việc chưa xong...”

“Cô có thể làm thêm giờ.” Phạm Sĩ Hách nói tiếp, coi như chuyện bình thường, nhìn cô: “Tôi tin tưởng những công việc này thứ hai tuần sau cô có thể hoàn thành toàn bộ, đúng không?”

Gì cơ?

Mạnh Nhược Kiều nhìn chằm chằm vào tài liệu tràn đầy trên bàn, ý của anh ta là... cuối tuần này cô còn phải làm thêm giờ sao?

“Fu...”

“Hả?” Phạm Sĩ Hách miễn cưỡng nhíu mày: “Có vấn đề sao?”

“Không có.” Cô thu hồi lời nói, cô không chỉ không thích anh ta, hơn nữa, thực sự chán ghét anh ta.

“Đi thôi!” Phạm Sĩ Hách đi về phía thang máy.

Muốn đi đâu thì không thể nói một tiếng là đi đâu sao?

Thật là muốn ra dấu tay sau lưng anh ta, nhưng thư kí Trần bên cạnh, Mạnh Nhược Kiều đành phải nhịn, không cam tâm tình nguyện theo sát sau lưng anh ta.

Hầy! Cô cùng anh ta căn bản không phải không hợp nhau, mà là kẻ thù, là kẻ địch!

3. Chương 3

“Anh rể, anh chở em đi đâu vậy?” Lên xe, đeo dây nịt an toàn, thấy người đàn ông bên cạnh vẫn không lên tiếng, Mạnh Nhược Kiều rút cuộc không chịu nổi, đành phải mở miệng.

Phạm Sĩ Hách lưu loát chuyển tay lái, cũng không ngắm cô một cái: “Tôi nói rồi giờ làm việc cô là thư ký của tôi, hai chữ anh rể bây giờ có thể gọi sao?”

“Nơi này cũng chỉ có hai chúng ta, còn phân biệt sao?” Mạnh Nhược Kiều tức giận hừ nhẹ.

“Thì ra là mọi người ở thị trấn Hoa Đào có phương thức làm việc không yêu cầu hoàn mỹ lắm, chỉ cần cảm thấy không sai biệt lắm là tốt rồi?”

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc, là tôi sai rồi!” Mạnh Nhược Kiều cắn răng, tự nói mới mình là... Nhịn... “Vậy xin hỏi tổng giám đốc muốn đưa tôi đi đâu?”

“Ăn cơm.” Anh trả lời đơn giản.

“A?” Mạnh Nhược Kiều quay đầu trừng anh ta, cô có nghe lầm không? Cùng ăn cơm? Gặp quỷ rồi! Anh ta ba ngày nay đem cô hành hạ đến chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần, bây giờ muốn đưa cô đi ăn cơm? Hơn nữa cô vừa nghe rõ ràng anh ta bảo thư ký Trần rằng buổi chiều không vào công ty, ăn một bữa cơm lâu vậy sao?

“Tổng giám đốc anh bị ốm hả?” Hay bị ma nhập?

Phía trước đèn đỏ sáng lên, Phạm Sĩ Hách dừng xe, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Mạnh Nhược Kiều, thấy cô giật mình, môi mỏng nâng nhẹ: “Nhớ kỹ, là bữa ăn chiêu đãi khách.”

“A? Bữa ăn gì cơ?” Cô nghe không hiểu.

Phạm Sĩ Hách nhíu mày, ánh mắt mỉa mai: “Mạnh tiểu thư, cô chẳng lẽ quên trưa nay ăn cơm với tổng giám đốc Kewei đấy chứ?”

Mạnh Nhược Kiều nháy mắt mấy cái, suy nghĩ. Đúng, hôm nay có cùng tổng giám đốc Kewei bữa cơm, cơm xong, buổi chiều còn phải cùng Lưu tổng đánh golf, lịch trình này là do cô sắp xếp, nhưng cô bận rộn đến mức quên bồng đi mất... Chết cha!

“Ha ha ha...” Mạnh Nhược Kiều cười gượng, mắt lung túng quay hướng khác, không dám nhìn tới anh ta, ô... Cô tự mình đa tình.

“Mới ngày thứ ba, công việc vậy mà đã không chịu nổi sao!” Rõ ràng thấy cô trong tình trạng quần bách, anh ta còn không buông tha cho cô, tiếp tục lái xe, miệng giễu cợt.

Nghe thấy anh ta châm chọc, Mạnh Nhược Kiều nhin xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nặn ra nụ cười: “Tổng giám đốc, tôi vẫn đang thích ứng, hơn nữa mới 3 ngày, thời gian thử việc có nửa tháng cơ mà, hiện tại tôi cũng chưa bị anh đá ra khỏi cửa chính của tập đoàn T.K.” Cô cười ngọt ngào, nhưng ẩn chứa trong lời nói kia là mùi thuốc súng.

“Thư kí Trần tuần sau nghỉ phép rồi.” Nói cách khác, không có giúp cô tí nào cả.

Mạnh Nhược Kiều cứng họng tại chỗ, thấy người đàn ông này đều xem xét rất rõ ràng, thư kí Trần giúp cô rất nhiều, để cho cô tránh được việc bị đuổi đi.

Cô hơi nhếch môi, hít sâu một cái, không chịu thua đáp lời: “Tổng giám đốc yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ đảm nhiệm công việc này, tuyệt đối sẽ trợ giúp ngài thật tốt.”

“Rất tốt!” Thấy đèn xanh sáng lên, Phạm Sĩ Hách đạp chân ga. “Như vậy có thể hi vọng cô có thể cho tôi thấy một chút năng lực, đúng rồi, cô biết đánh golf chứ?”

“Biết một chút.” Trước kia thường theo bố.

“Rất tốt!” Phạm Sĩ Hách hài lòng gật đầu. “Vậy có thể đợi tới bữa ăn, làm phiền cô chiêu đãi Lâm tổng thật tốt rồi.” Phạm Sĩ Hách cười, nụ cười mang theo ý định khác.

Mạnh Nhược Kiều nghe cảm thấy rùng mình, cô nghi ngờ nhìn về nụ cười trên mặt anh ta, lập tức cau mày.

“Tổng giám đốc có ý định gì vậy?”

Quẹo một cái, Phạm Sĩ Hách ngắm cô một cái. “Thế nào? Cô không điều tra rõ thông tin khách hàng sao?”

“Hả?” Mạnh Nhược Kiều nghe không hiểu, nhưng trong lòng mơ hồ nổi lên dự cảm xấu.

Thấy vẻ mặt cô vô cùng nghi hoặc, Phạm Sĩ Hách tốt bụng thay cô giải thích.

“Lâm tổng vốn tính háo sắc, nhưng lại nhất gan, nên chỉ ăn một chút đậu hũ thôi.”

Thích ăn một chút đậu hũ?

Mạnh Nhược Kiều tròn mắt tại chỗ, không thể tin được, kêu: “Phạm Sĩ Hách! Anh dẫn tôi tham gia bữa tiệc này chính là lấy sắc đẹp ra buôn bán sao?”

Phạm Sĩ Hách buồn cười nhìn về phía cô. “Cô cảm thấy với bối cảnh của tập đoàn T.K, có thể làm chuyện như vậy sao? Sắc đẹp ư? Cô có vẻ rất tự tin nhì!”

Quả thật, cô có dung mạo xuất sắc, ngũ quan đẹp lại bắt mắt, mặc đồ công sở màu vàng nhạt mà vẫn hiện ra đường cong cơ thể, hơn nữa anh phát hiện cô không trang điểm, chỉ bôi một chút son bóng, một chút như vậy thôi đã thấy cô sáng rõ, động lòng người rồi.

Anh không thể không thừa nhận, em vợ tương lai bề ngoài rất mê người, về phần cá tính... Ừ, không đưa ra bình luận được.

“Vậy lúc này không phải anh một mực kêu tôi chiêu đãi anh ta thật tốt sao? Không phải ám hiệu là muốn tôi đi hấp dẫn tên Lâm tổng kia sao?” Mạnh Nhược Kiều hung tợn trừng anh.

Khốn kiếp! Cô tưởng rằng anh ta chỉ là tên ác quỷ, không ngờ anh ta còn là loại người thối nát này.

Phạm Sĩ Hách cười vì trí tưởng tượng của cô, gương mặt phiếm đùa cợt.

“Tiểu thư, có vẻ cô đã suy nghĩ nhiều rồi không? Tôi chỉ là để cho cô biết là Lâm tổng thích ăn đậu hũ, cho nên ám hiệu cô biết mà ứng phó Lâm tổng, hơn nữa không chế tính khí của cô vào, đừng để làm hỏng cuộc trao đổi này.”

“Tôi nghe anh ở đây...”

“Đừng quên, đây cũng là công việc thư kí.” Phạm Sĩ Hách ngắt lời, giọng nói lạnh nhạt. “Trước đây là việc của thư kí Trần, mà từ trước đến nay cô ấy ứng phó rất tốt.”

Nghe anh ta nói như vậy, Mạnh Nhược Kiều thoáng chốc á khẩu không nói nên lời. Phạm Sĩ Hách dừng xe, quay đầu nhìn cô: “Mạnh tiểu thư, mảnh khoe linh hoạt cũng là một trong những điều kiện mà người thư kí cần có, làm như thế nào mà dụ được khách hàng chấp nhận đồng ý giao dịch, không chỉ là công việc của tôi mà thư kí cũng là người giúp đỡ việc đó nữa.”

Nói xong, anh cởi dây an toàn ra, mở cửa xuống xe, thấy cô ngồi bất động, thân thể anh khom xuống, nâng lên nụ cười với cô.

“Tôi tin tưởng cô tuyệt đối sẽ như cô vừa mới nói, nhất định sẽ đảm nhiệm “công việc thư kí” này, đúng không?”

Mạnh Nhược Kiều nhìn anh chằm chằm nở nụ cười, vóc người đẹp trai thật là tốt, cho dù cười có ác ý như thế nào đi chăng nữa vẫn rất đẹp mắt.

Đáng tiếc hiện tại cô hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức trai đẹp cười, chỉ muốn dùng nắm đấm đánh nhừ tử gương mặt này!

“Xuống xe đi!” Nhìn thấy lửa giận của cô, Phạm Sĩ Hách cảm thấy tinh thần cực tốt, hướng cô làm dấu tay xin mời, xin cô vội vàng xuống xe.

“F...”

“Hả?” Anh khơi lên đôi lông mày đẹp.

Lần này cô không nhịn được nữa rồi, đưa tay hướng anh so cái ngón giữa.

Cái gì thích ăn đậu hũ hả? Rõ ràng ăn rất nhiều thì có!

Mạnh Nhược Kiều cố cười, lần nữa thoáng qua bàn tay quần rồi. “Ha ha, tổng giám đốc, tôi mời ngài một chén!” Ha! Người cứ thử đưa tay qua đây lần nữa xem, lão nương liền chặt người!

“Được, cạn chén cạn chén!” Lâm tổng cười ha hả, mặc dù có tí bụng rượu, tướng mạo cũng không tệ lắm, đeo mắt kiếng, thoát nhìn ra dáng người trung thực. “Ai da, thư kí Mạnh, tay của cô thật trắng thật mảnh mai.”

Ông ta tóm lấy tay Mạnh Nhược Kiều, vuốt mu bàn tay trắng nõn, hướng Phạm Sĩ Hách mở miệng: “Phạm tổng, tôi không ngờ ngài có vận tốt như vậy, thư kí Trần rất xinh đẹp rồi, không ngờ tới thư kí Mạnh lại càng là đại mỹ nhân! Ha ha...”

Phạm Sĩ Hách uống một ngụm trà, cười nhạt: “Năng lực mới là quan trọng.” Nói xong, anh liếc Mạnh Nhược Kiều một cái, thấy ánh mắt của cô cũng phun lửa, bèn nhón tròng anh.

Rũ con mắt xuống, anh tiếp tục làm như không thấy, khoe môi từ đầu đến cuối chứa đựng nụ cười nhạt, nhìn xuống thời gian trên đồng hồ đeo tay. Cũng không tệ lắm, cô như vậy mà có thể nhịn nửa giờ, anh còn tưởng rằng cô không đến 5 phút sẽ phát điên mà lật bàn lên rồi.

Đáng tiếc kỹ thuật né tránh còn chưa được tốt nên mới bị ăn đậu hũ nhiều lần, nhưng mà anh cũng không tính ra tay cứu cô.

Anh chờ xem cô giải quyết như thế nào, phát điên lên, hay cố gắng hoàn thành bốn phần để ký được hợp đồng đây?

“Ha ha, chắc năng lực thư kí Mạnh nhất định không tệ, đúng không?” Tay đi xuống chân Mạnh Nhược Kiều, đưa tay sờ xuống.

“Nào có, Lâm tổng khen ngợi quá rồi.” Cười, dùng sức cười! Thân thể lần nữa chuyển động, tránh khỏi bị Lâm tổng đụng chạm, mắt đẹp lần nữa tròng về phía người đàn ông chết tiệt kia.

Nửa giờ cô bị chọc ghẹo điên cuồng, nhưng người đàn ông kia không cứu cô cũng chẳng lên tiếng gì, cứ như vậy mà nhìn cô bị sờ soạng vài cái.

Cấp trên mà như vậy sao?

“Thư kí Mạnh nha, dung mạo đã đẹp, năng lực lại tốt, có muốn chuyển sang làm thư kí của tôi không?” Lâm tổng tiếp tục đến gần, tay lại đưa tới.

Vẫn còn?!

Ánh mắt Mạnh Nhược Kiều sắc lên, chủ động dứt khoát nắm lấy tay Lâm tổng, kinh ngạc mở to mắt: “Ai da, Lâm tổng, đường chỉ tay của ngài rất là đặc biệt đấy!”

“A? Đặc biệt?” Lâm tổng nhìn tay của mình một cái.

“Đúng vậy, ngài xem một chút, đường này là vận may phát tài này.” Mạnh Nhược Kiều chỉ vào một nhánh đường chỉ tay, mắt to chớp chớp: “Ai da, Lâm tổng, tài vận của ngài không tệ đâu nha!”

“Thật không?” Lâm tổng vui mừng nhìn đường chỉ tay của mình.

“Đúng vậy!” Mạnh Nhược Kiều buông tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt ngào: “Hơn nữa, số thắng quan không tồi, khó trách nhìn Lâm tổng tuổi trẻ thế này đã lên chức Tổng giám đốc, Kewei nhất định rất coi trọng Lâm tổng, mới có thể để cho ngài đại biểu ký kết hiệp ước với tập đoàn T.K chúng tôi đúng không?”

Nghe được lời này, tâm tình Lâm tổng thật tốt, cười vui vẻ: “Thư kí Mạnh, cô thật biết nói chuyện.”

“Tôi nói thật mà!” Mạnh Nhược Kiều khẽ cười, sát người Lâm tổng một chút.

“Tôi tin tưởng chúng tôi cùng Kewei nhất định sẽ hợp tác vui vẻ.”

“Dĩ nhiên rồi!” Lâm tổng gật đầu: “Có thể cùng tập đoàn T.K hợp tác là vinh dự của tôi! Đúng rồi, hiệp ước hiệp ước.” Ông ta lấy ra bút máy.

“Ở đây.” Mạnh Nhược Kiều lập tức lấy ra hiệp ước, nhanh chóng cùng Lâm tổng ký xong hiệp ước, một khi ký xong, cô ra oai nhìn người đàn ông kia một cái.

Tiếp thu được ánh mắt, ánh mắt Phạm Sĩ Hách lóe lên, môi mỏng nâng lên nụ cười như có như không: “Lâm tổng, hi vọng hợp tác vui vẻ.”

“Ha ha, ngài Phạm tổng khách khí rồi, không ngờ thiếu vắng đi thư kí Trần, ngài còn có cả trợ thủ đắc lực là thư kí Mạnh đây, thật làm cho tôi hâm mộ!” Lâm tổng vuốt bụng rượu của mình, cười ha ha.

Phạm Sĩ Hách cười nhạt không nói.

“Thư kí Mạnh, cô cũng không tồi nha!” Lâm tổng cười, vỗ vỗ tay Mạnh Nhược Kiều, cũng không ăn đậu hũ của cô nữa, lập tức đứng dậy rời đi.

Mạnh Nhược Kiều không khỏi sửng sốt, đây là tình huống gì vậy?

“Phạm tổng, tôi còn có chuyện, rời đi trước” Lâm tổng cười đứng lên.

“Mong lần sau có cơ hội mời ngài ăn lần nữa.” Phạm Sĩ Hách gật đầu mỉm cười, chờ Lâm tổng rời đi nhìn về phía Mạnh Nhược Kiều: “Không ngờ cô còn biết coi chỉ tay nữa đấy!”

“Ai mà biết coi đâu!” Mạnh Nhược Kiều bĩu môi, cô chỉ là làm trò thôi, cái gì vận làm giàu, cô không biết tới nha.

Nghe được lời cô nói Phạm Sĩ Hách nhú mày “Vậy cô mới vừa nói...”

“Nói đùa thôi.” Mạnh Nhược Kiều nghiêng răng trềnh anh: “Này, họ Phạm, anh làm cấp trên như thế sao? Trơ mắt nhìn thư ký bị sờ cũng không cứu?”

“Tôi đã nói rồi, xử lý loại tình huống này cũng là năng lực của một thư ký.” Anh cũng không cảm thấy áy náy, một chút chuyện nhỏ này mà cũng không xử lý được, căn bản không đủ tư cách làm thư ký của anh.

“Tôi nghe anh ở đây cái rắm!” Mạnh Nhược Kiều tức giận nhảy dựng lên: “Còn nữa vừa nãy anh và Lâm tổng có việc gì bí hiểm vậy? Ông ta ăn miếng đậu hũ lớn của tôi như thế, vậy mà sau cùng lại khách khách khí khí, chẳng lẽ là do anh bắt tay với ông ta chơi khâm tôi sao??”

Cô không nhận được nhỏ mọn, hoài nghi bữa ăn căn bản là bẫy, anh ta muốn mượn thủ đoạn này đá cô ra khỏi cửa chính T.K sao?

Phạm Sĩ Hách buồn cười ngược mắt nhìn cô: “Mạnh tiểu thư, cô bị hại cũng đừng ảo tưởng quá nghiêm trọng vậy chứ?” Anh làm vậy với cô làm gì? Cũng chẳng phải là ăn no không có chuyện gì làm.

“Nếu không các người mới vừa...”

“Cô làm không tệ.” Anh đột nhiên mở miệng khen ngợi cô.

“A?” Mạnh Nhược Kiều sợ run lên, vẻ mặt kinh ngạc. Cô có nghe lầm không, anh mới nói gì cơ?

“Xem ra Lâm tổng rất thích cô, có thể được Lâm tổng khen ngợi, biểu hiện của cô vừa rồi rất tốt.” Phạm Sĩ Hách nhìn thẳng cô, thấy vẻ mặt cô ngạc nhiên, anh ngoắc ngoắc môi.

“Lâm tổng vốn háo sắc, nhưng một khi để cho ông ta tán thành năng lực, Lâm tổng chính là một đối tượng hợp tác rất tốt, mới vừa rồi cô đã làm ông ta đồng ý.”

“Chỉ là cô quả thật cũng làm cho tôi bất ngờ, tôi cứ tưởng rằng cô sẽ mất khống chế mà tức giận, không ngờ...” Anh cười, gượng mặt bởi vì nụ cười mà trở nên mê người hơn. “Lần này làm tốt lắm, xem ra tôi đã tìm được một thư kí thay thế thật tốt.”

“Ách...” Mạnh Nhược Kiều ngây ngốc nhìn anh, gặp quỷ à! Cái tên ác quỷ này đang khen ngợi cô sao? Hơn nữa, anh đang cười với cô sao?

Không có giễu cợt, không có mỉa mai, anh cười đến ôn hòa ư!

A... Người này bình thường lúc cười lên cứ tự nhiên đẹp mắt như vậy sao!

“Ách...” Cô đột nhiên đỏ mắt, không được tự nhiên, cúi đầu, quen mắt mọi lần đối xử với cô như thế kia, tự đứng lại ôn hòa như vậy, cô thật là không quen.

“Vâng, cảm ơn.” Cô kỳ cục mở miệng.

Bộ dạng này của cô khiến Phạm Sĩ Hách nhướng mày, người phụ nữ này đang ngại sao? Hơn nữa cô còn đỏ mặt, cô không có thói quen được khen ngợi à?

Tròng mắt đen vụt qua nét hứng thú, nhìn bộ dạng kỳ cục, không tự nhiên của cô, để cho anh cũng không quen, miệng không nhịn được lên tiếng.

“Như vậy... thứ hai tuần sau tôi có thể gặp lại cô đem toàn bộ tài liệu đã sửa đến trước mặt tôi chứ?”

“Hả?” Mạnh Nhược Kiều ngẩng đầu, lại thấy vẻ mặt ác quỷ quen thuộc này.

Phạm Sĩ Hách chứa đựng ý cười, ngón tay đem tóc mai của cô ra sau tai.

“Cuối tuần này muốn làm thêm giờ càng tốt! thứ hai tuần sau tôi hi vọng có thể thấy thành quả của cô.”

“Anh...” Mạnh Nhược Kiều rung động môi, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, lại không thốt nên lời.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn mềm mại hé mở, tròng mắt đen lóe lên, Phạm Sĩ Hách cúi đầu, hạ thấp âm thanh: “Em há miệng lớn như vậy, là hấp dẫn tôi hôn em sao?”

Mạnh Nhược Kiều tròn tròn mắt, giận đẩy tay của anh ra. “Hôn cái rắm! Phạm Sĩ Hách, anh vớ vẩn vừa thôi!” Đáng ghét, cô vừa mới cảm thấy người này thật ra không tệ, còn cảm thấy nụ cười của anh rất đẹp mắt, nhịp tim còn đập mấy cái.

Ác quỷ quả nhiên là Ác quỷ, vừa mới đổi tính cách một chút đã như vậy sao? Mà cô vẫn đại dốt mắc lừa. Mạnh Nhược Kiều, cô ngu ngốc quá đấy!

“Tổng giám đốc yên tâm, thứ hai tôi tuyệt đối sẽ đem đầy đủ tài liệu đưa trên bàn của anh.” Cô cắn răng một cái, âm thanh từ trong hàm răng tóe ra, mắt đẹp hung tợn trừng anh.

“Tôi mong đợi vậy.” Phạm Sĩ Hách cười, xoay người đi về phía cửa, đột nhiên dừng bước: “A, đúng rồi, mai cô tới nhà tôi một chuyến.”

“Làm gì?” Giọng điệu của cô rất ngông.

Đôi tay cắm vào túi, Phạm Sĩ Hách xoay người, tròng mắt đen miễn cưỡng nhìn về phía cô: “Cô giúp việc gần đây đã nghỉ việc, tôi còn chưa gọi thêm người giúp việc nữa trong thời gian này, bình thường thư kí Trần cũng gọi người đến nhà tôi quét dọn, chẳng qua tôi không thích người xa lạ đến nhà, cho nên khi nào tìm được người giúp việc phù hợp, làm phiền cô trước.”

“Cái gì?” Cô có nghe lầm không? Mạnh Nhược Kiều không tin tròn tròn mắt.

“Tôi phải đến nhà anh quét dọn? Tôi là gì mà làm chuyện như vậy? Tôi cũng không phải là công nhân làm vệ sinh...”

“Đây là công việc của thư kí...”

“Lão nương nghe người cái rắm...”

“Thế nào? Cô bây giờ muốn phản kháng cấp trên sao?” Anh nhướng mày nhìn cô, giọng nói có phần tiếc nuối: “Không ngờ mới ngày thứ ba tôi lại phải tìm người mới rồi...”

“Anh...” Anh ta bây giờ đang uy hiếp cô sao? Mạnh Nhược Kiều hít sâu một cái, môi run dềnh súc kéo ra khuôn mặt cười khó coi: “Nhưng tổng giám đốc, chủ nhật tôi có việc...”

“Đó là việc của cô.” Anh nhàn nhạt mở miệng, gương mặt cười vô cùng mê người: “Thư kí phải có năng lực, sắp xếp thời gian của mình, hơn nữa có thể hoàn thành tốt chỉ thị của cấp trên, thư kí Mạnh, tôi tin tưởng cô nhất định có thể làm được, đúng không?”

“Phải...” Cô nắm quyền, cắn hàm răng siết chặt.

“Sáng sớm ngày mai tám giờ, không được trễ.” Phạm Sĩ Hách cười hài lòng.

“Đi thôi, còn có màn golf nữa, hi vọng cô có thể biểu hiện tốt như vừa rồi.”

“Vâng, tôi sẽ nỗ lực.” Cô cúi đầu, lời nói từ miệng tóe ra. Thấy anh vừa rời đi, cô lập tức nắm quyền ngửa đầu thét chói tai.

“A a... Phạm Sĩ Hách... Công việc thư kí hoàn mỹ này đi chết đi!” Tại sao lại có người đáng ghét như vậy hả?

“Mạnh Nhược Kiều!” Phạm Sĩ Hách đột nhiên quay trở lại.

Mạnh Nhược Kiều thoáng chốc cứng đờ, duy trì tư thế ngửa mặt lên trời

Thấy bộ dáng buồn cười của cô, sắc mặt Phạm Sĩ Hách cũng không thay đổi, đi tới vị trí ngồi lúc nãy của mình, cầm lấy áo khoác, xoay người tự nhiên mà đi ra khỏi phòng.

Trước khi đi ra, anh dừng bước lại, nhàn nhạt lưu lại một câu. “Cẩn thận một chút, chớ để bị bệnh kìm nén.” Dứt lời, mới lại dạo bước rời đi.

“... Ha!”

Phạm Sĩ Hách! Cô ghê tởm anh ta!

4. Chương 4

Tại sao cô đã phải thức đêm làm thêm giờ rồi, còn phải buổi sáng tinh mơ đến nhà cấp trên quét dọn cơ chứ? Có người thư kí nào khổ cực như thế không?

Mạnh Nhược Kiều nhìn vào hai quầng mắt thâm nặng nề, ngáp một cái, khóe mắt nặn ra hai giọt nước mắt: “Giống như mất ngủ...” Lau đi nước mắt, cô dùng sức vỗ gương mặt, miễn cưỡng phần chấn tinh thần.

Ngày hôm qua cô bận đến năm giờ mới ngủ, công việc trong tay mới xử lý xong một phần ba, ngủ không tới một giờ lại phải bỏ dậy chuẩn bị là công nhân vệ sinh.

Đáp tàu điện ngầm lại đổi xe đi tới Thiên Mậu, nhìn địa chỉ từng bước đi tìm, tại sao một ngày chủ nhật tốt mà cô lại phải khổ cực như vậy chứ?

Mạnh Nhược Kiều nhìn biệt thự trước mắt, không nhận được than thở, chỗ này cô cũng không phải không quen, nhà họ Mạnh ở gần đây, cách mấy con đường là đến mặc dù hai năm không trở lại, nơi này cũng chẳng thay đổi gì.

Cô bấm chuông: “Tổng giám đốc, tôi đến rồi!”

“Vào đi!” Chuông điện truyền đến giọng trầm thấp, cánh cửa sắt hoa văn trạm trở mở ra.

Cô đi vào biệt thự, cũng không còn tâm trí thưởng thức vườn hoa, bước tới cửa chính, ngay lúc cửa mở ra.

“Không tệ lắm, không có đến muộn.” Phạm Sĩ Hách dựa vào cửa, anh chỉ mặc chiếc quần rộng màu vàng nhạt, cổ trần, trên ngực vẫn còn nhỏ giọt nước, mái tóc đen ướt rũ xuống, khuôn mặt nam tính thoáng chốc có vẻ ngây thơ lại mê người.

Không ngờ anh sẽ như vậy mở cửa, Mạnh Nhược Kiều thoáng chốc sững sờ, kinh ngạc mà nhìn anh.

Mặc âu phục nhìn anh cao gầy, có lúc anh cuộn tay áo lên hoặc đem cởi mấy nút áo sơ mi mở ra, khi làm công việc thư kí được 3 ngày, thỉnh thoảng cô cũng liếc trộm đến, cộng thêm ở thị trấn nhỏ cô hay bồi dưỡng nhân lực, nhìn ra được vóc dáng của anh quả thật không tồi.

Mà bây giờ chính mắt thấy, Mạnh Nhược Kiều nuốt nước miếng một cái, nửa thân trên trần trụi bẽn chặc mà tinh trắng, không có mỡ thừa, nhưng cũng không phải là quá nhiều bắp thịt, mà vừa vặn bẽn chặc da, mồ hôi từ trên làn da nâu này chảy xuống, a nha... Thực sự như kem tan chảy vào mùa hè.

Hơn nữa khó được nhìn anh trong hình dáng này, bình thường âu phục chỉnh tề, bây giờ mái tóc đen ướn mang một ít xốc xếch rủ xuống, gương mặt nghiêm túc trở nên nhu hòa dịu dàng, cộng thêm tư thái lười biếng của anh, cảm giác không giống Phạm Sĩ Hách mà cô từng quen.

Mạnh Nhược Kiều cảm thấy có điểm lạ, không nhận được hít sâu, nhưng lại ngửi thấy trên người anh có mùi thơm, cô lập tức nín thở.

“Tại sao không nói chuyện?” Phạm Sĩ Hách khơi lên đôi lông mày rậm, anh còn tưởng rằng mặt cô sẽ nghiêm túc khó chịu đáp lời, nhưng đợi rất lâu, vẫn chỉ thấy cô nhìn anh chằm chằm đến gần người.

Anh nhìn chính mình một cái, thấy cô vẫn còn ngẩn người, cánh môi nâng lên đùa giỡn, cười, dựa vào hướng cô, bàn tay mơn trớn mặt của cô.

“Em vợ thân yêu, đây không phải lần đầu tiên em nhìn thấy thân thể của người đàn ông đấy chứ?” Cho nên mới bị sợ đến mức nói không ra lời?

Anh đột nhiên đến gần, mới vừa tắm rửa xong mùi thơm càng đậm, hơn nữa hòa lẫn nam nhân nóng rực, Mạnh Nhược Kiều thoáng chốc giật mình, vội vàng lui về phía sau.

“Không, không phải!” Cô đỏ mặt, có chút hốt hoảng đáp lời, mắt đẹp không biết lại dao động, không dám nhìn về phía anh. “Hừ, anh cho rằng thân thể anh đẹp lắm sao? So với anh, tôi đã nhìn nhiều hơn thế rồi.”

Làm ơn đi, tôi mỗi ngày gọi thị trưởng đi làm, mỗi ngày đều đi ra dạo quán, cũng không phải là chưa xem qua thân thể của người đàn ông, vóc người so với anh còn tốt hơn nhiều, cô làm gì nhìn đến sưng sờ chứ?

Phạm Sĩ Hách khẽ lay con mắt, âm thanh trầm thấp: “Thật sao? Nghe có vẻ em vợ có kinh nghiệm rất phong phú thì phải?”

“Mắc mớ gì tới anh!” Trong lời nói của anh ta có ý giễu cợt, để cho cô ngược mắt trừng anh, đối với anh không lộ ra nụ cười tươi cười gì cả. “Anh rể yêu quý, em vợ có kinh nghiệm phong phú hay không chả liên quan tới anh, chị của em mà kinh nghiệm phong phú thì đó mới là chuyện anh nên chú ý.” Nói xong, cô đẩy anh ra, tự mình bước vào phòng.

Cô tự mình cởi giày, bước lên sàn nhà đá cẩm thạch sạch sẽ sáng ngời, liếc qua căn nhà, phòng ốc thiết kế rất đơn giản, màu trắng với đen kết hợp, hàng rào phân biệt rõ ràng rồi lại dung hợp lẫn nhau, nhìn ra được đây là thiết kế danh gia, chỉ tiếc đây không phải là trọng điểm.

“Nơi nào cần quét dọn?” Cô nhìn một chút, rất sạch sẽ nha!

“Nơi nào bẩn mà cần.” Thân thể ấm áp đột nhiên dính vào phía sau cô, anh nói chuyện thả ra hơi thở thổi vào lỗ tai của cô.

Mạnh Nhược Kiều sợ hết hồn, vội vàng nhảy ra, hốt hoảng đỡ lỗ tai: “Phạm Sĩ Hách, nói chuyện thì anh cứ nói, dán sát vào tôi như vậy làm gì?”

“Mạnh tiểu thư, ai dạy cô cứ đứng ngăn ở cửa trước vậy?” Phạm Sĩ Hách liếc cô một cái, thấy bộ dạng cô đề phòng, buồn cười nhếch môi: “Thế nào? Em cho rằng tôi sẽ đối với em làm gì sao?”

“Ai biết!” Mạnh Nhược Kiều hướng anh hừ tức. Phạm Sĩ Hách đột nhiên cười hừ, tròng mắt đen hướng về phía cô, nhìn trên dưới một cái: “Tôi rất kén chọn.” Sau đó liền lướt qua cô, tiến vào phòng bếp.

Nói lời này có ý gì? Còn nữa, ánh mắt kia là gì vậy?

Mạnh Nhược Kiều cúi đầu nhìn bản thân, cô hôm nay mặc chiếc áo không tay màu đỏ tương xứng với quần màu trắng, ăn mặc sát thân người, lộ ra những đường cong xinh đẹp, cô rất tự tin với vóc dáng của mình, lỗi lồm không thiếu, anh là cái gì mà xem thường chứ?

Cô tỏa sáng rực rỡ xinh đẹp như vậy, mà không thiếu người theo đuổi nha!

Hử? Mạnh Nhược Kiều cau mày. “Kỳ quái, mình quan tâm tới lời nói này làm gì? Kén chọn thì càng tốt, tôi đây cũng rất kén ăn nhá!” Cô hướng về phía phòng bếp hừ nhẹ.

“Đứng ở đó làm gì? Còn không qua đây làm bữa sáng.” Phạm Sĩ Hách từ phòng bếp đi ra, bưng ly trà ngồi vào bàn ăn bên cạnh: “Trước hết pha cà phê cho tôi.”

“Cái gì cơ?” Cô còn phải nấu ăn nữa sao?

Phạm Sĩ Hách cầm tờ báo lên, ngược mắt nhìn cô một cái. “Bữa sáng cô biết làm chứ? Còn nữa, tôi muốn trứng chín bầy phần, jam-bông không nên quá chín, để bánh mì nướng tập trung ở phía mặt, nhớ xoa bơ.” Dứt lời, anh mở tờ báo ra.

“Tôi là cái gì mà phải...”

“Điều kiện của thư kí hàng đầu là phục tùng lệnh của cấp trên.” Lời nói lạnh nhạt từ tờ báo phía sau bay ra.

Phục vụ người cái bà nó ý!

Mạnh Nhược Kiều cắn răng nắm quyền, liều mạng hít sâu, suy nghĩ dữ tợn nhìn chằm chằm vào người đàn ông phía sau tờ báo... “Vâng!”

Cô khuất phục nén nước mắt, đi vào phòng bếp làm bữa sáng.

Ồ...

“Trứng quá già, bánh mì quá cứng, jam-bông quá chín, bơ không được bôi đều.” Phạm Sĩ Hách để bữa sáng xuống, bưng lên cốc cà phê uống một hớp.

“Chỉ có cà phê là còn được.”

Anh ngược mắt nhìn, ngồi đối diện phía Mạnh Nhược Kiều: “Cô thật sự là phụ nữ sao?”

Mạnh Nhược Kiều không lên tiếng, thẳng tay cầm lên jam-bông, ăn say sưa ngon lành, đối diện “Ác ma” thì làm như không thấy.

Có thể ăn là tốt rồi, đàn ông mà so đo nhiều như vậy làm gì chứ?

Thấy cô không để ý tới anh, Phạm Sĩ Hách nhú mồm, nhìn cô tào nhả nhanh chóng ăn xong bữa sáng trên tay, trên tay lại cầm lên một phần nữa, mà trên bàn ăn còn để ba suất ăn sáng.

“Khẩu vị của cô thật là tốt.” Người phụ nữ có sức ăn như thế này quả thật hiếm thấy, anh nhìn vào bữa sáng kia, không nhận được lắc đầu: “Loại này “phun” mà cũng ăn được.”

“Khụ khụ...” Mạnh Nhược Kiều bị sặc, dùng sức nuốt vào cổ họng, cô trợn mắt: “Phun?” Hừm, không ngờ từ nước ngoài trở về mà cũng hiểu tiếng Đài Loan a...

Hừ! Đây không phải là trọng điểm!

“Cái này là “phun” à?” Cô tức giận vỗ bàn, thế hóa ra cô là heo phun ra sao? Mẹ kiếp! Cô làm gì đâu mà phải chửi cô?

“Phạm Sĩ Hách, anh không ăn thì thôi, việc gì phải sỉ nhục tôi thế hả?” “Phun” cái gì hả? Mặc dù đồ ăn không ngon lắm, nhưng vẫn có thể ăn nha!

Cô tức giận đoạt đi đĩa bánh mì nướng từ chỗ anh, cũng chẳng quan tâm anh đã cắn qua rồi, dùng sức gặm: “Anh không ăn thì tôi ăn.” Cô há miệng vừa ăn vừa trừng anh.

“Lãng phí thức ăn, anh sẽ bị sét đánh đấy!” Rắc! cắn được vỏ trứng, sắc mặt Mạnh Nhược Kiều cứng đờ, giả bộ làm như không có chuyện gì tiếp tục ăn.

Đáng tiếc đã bị Phạm Sĩ Hách xem thấu, bởi vì miếng anh cắn vừa nãy cũng có vỏ trứng rồi. “Vỏ trứng ăn ngon không?” Gương mặt tuần tú nâng lên giễu cợt, bưng lên cốc cà phê.

“Ai cần anh lo!” Cô đứng dậy đoạt ly cà phê từ tay anh, dùng sức uống...uống! Trừng mắt nhìn anh, tiếp tục gặm bữa sáng.

Thấy cô thờ phì phò, Phạm Sĩ Hách nhún vai, đi vào bếp.

Mạnh Nhược Kiều liếc anh, hừ lạnh một tiếng: “Có bản lĩnh tự mình nấu sao! Tôi không tin anh có thể nấu giỏi hơn tôi!” Nếu có thể tự mình nấu nướng, còn phải gọi cô làm sao?

Haaaa...! Cô chờ xem anh làm ra thức ăn cho heo gì nào!

Hả hê gặm hết bữa sáng trong tay, cô liếm liếm ngón ta, lấy thêm một phần khác, cắn một cái, trong mũi đột nhiên ngửi thấy mùi cà phê thơm lừng.

Đầu lông mày nhỏ nhỏ nhú lại, cà phê tùy tiện pha rất thơm, cô hừ hừ mũi, tiếp tục gặm chiếc thứ hai, vừa gặm vừa lắng nghe động tĩnh từ phòng bếp.

Cô nghe được tiếng dầu xì xì, lại ngửi được mùi thơm, tốc độ nhai trở nên chậm lại.

Không thể nào, hương thơm như thế không có ý nghĩa gì cả, ví dụ món đậu phụ thối ỷ, mùi thì không ai ngửi được nhưng ăn thì rất ngon, vì vậy, hương thơm như vậy cũng không thể hiện là đồ ăn ngon.

Cô cứ như vậy an ủi mình, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng nhọn, thậm chí không nhận được hít sâu, ngửi thấy mùi thơm kích thích giác quan. Tên ác quỷ này nấu cái gì vậy nhỉ?

Cô tò mò nghĩ tới, lại nghe được tiếng bước chân, cô lập tức ngồi thẳng, chuyên tâm gấp bánh mì nướng, khéo mắt liếc thấy đôi chân dài đi qua người cô, cô nhanh chóng ngược mắt, nhìn trộm đồ ăn nóng.

Nhìn không được, ánh mắt của cô nháy mắt sưng sốt, không kịp thu về.

Trứng trắng với màu vàng long lanh, tỏa sáng như bảo vật, không hề cháy sém, thậm chí lòng trắng còn sáng bóng, jam-bông cũng được niêm rất vừa vặn, cũng không bị cháy, bánh mì nướng quét bơ cháy vàng đều, giống như phủ xuống những mảnh kẹo đường.

Cô không tin được, há to mồm. Phạm Sĩ Hách lại làm như không thấy, vẻ mặt tự nhiên ngồi trên ghế, uống ngụm cà phê.

Ha... Gần như vậy, mà ngửi thấy mùi hương cà phê dậy lên, cô không nhận được nuốt nước miếng một cái, sau đó nhìn anh cầm lên lọ muối, vẩy lên trứng trắng, cắt một miếng, đưa vào trong miệng.

A nha... Xem ra ăn thật ngon!

Ánh mắt khát vọng của cô chạm phải ánh mắt của anh, lập tức cúi đầu, tiếp tục gặm bữa ăn sáng trên tay, tuy nhiên ăn lại không ngon nữa rồi.

Cô nhớ đĩa trứng trắng kia, đột nhiên cảm thấy trong miệng có miếng trứng ngon lành.

“Cái này mới gọi là thức ăn, hiểu không?” Đem một miếng jam-bông vào trong miệng, âm thanh của Phạm Sĩ Hách lạnh nhạt, tỏ vẻ khinh thường.

Mạnh Nhược Kiều hừ lạnh một tiếng, ai thêm chứ?

Khoan đã? Không đúng, cô ngược mắt trừng anh: “Này, anh tự nấu được sao còn bảo tôi nấu?”

Phạm Sĩ Hách cắn miếng bánh mì nướng xốp giòn, cắn khấn giấy quệt mồm, thông thả ung dung mở miệng: “Thật xin lỗi, là tôi quá coi trọng cô rồi.”

“...” Cô bây giờ là tự rước lấy nhục vào thân sao?

Mạnh Nhược Kiều cúi đầu hận, cắn miếng bánh mì nướng, đem miếng bánh mì nướng xé thành đôi, trút hận vào từng miếng bánh, dùng sức cắn.

Haiz, sống trên đời, bây giờ là lần đầu tiên ăn bữa sáng khó chịu như vậy, tại sao cô phải chịu như thế này chứ? Nếu có chí khí một chút, cô sẽ đem bữa sáng này vứt xuống mặt anh ta, lớn tiếng nói - Tôi đây không làm!

Có thể tưởng tượng ra chuyện như vậy, nhưng cô lại không có can đảm làm, nếu làm như vậy mà mất chuyện hợp tác, chẳng phải người đại diện là cô sẽ chịu thua sao?

Người đàn ông này tìm mọi cách trêu đùa cô, chính là muốn cô đầu hàng, nếu như cô tức giận lật bàn, chẳng phải là theo như anh ta mong muốn rồi sao?

Cô sẽ không như vậy mà chịu thua, anh ta không đuổi được cô đâu!

Mạnh Nhược Kiều ở trong lòng thề, đưa tay cầm lên phần ăn sáng cuối cùng, mặc dù trước mắt khẩu vị mất hết, nhưng không muốn lãng phí thức ăn nên vẫn há mồm tiếp tục ăn.

Phạm Sĩ Hách ăn xong đến miếng cuối cùng, uống xong cà phê, lúc này mới nhàn nhạt mở miệng, không cảm xúc gì ra lệnh: "Ăn xong, thu thập chén trên bàn, dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp, sàn nhà cũng hơi bẩn, lau lại một chút, toàn bộ vật dụng trong nhà rửa qua một lần."

"Sàn nhà nơi đó có bẩn..." Nói còn chưa dứt lời, nhìn thấy ánh mắt của anh,

Mạnh Nhược Kiều chuyển hướng: "Vâng, tôi biết rồi."

"Ừ!" Phạm Sĩ Hách hài lòng đứng dậy, "Tôi còn có chuyện phải làm, nhớ lau dọn lại không cần phát ra âm thanh." Nói xong, anh đi vào thư phòng, đi vào trước, bỏ lại một câu: "Đúng rồi, nhà tôi không có cây lau nhà, muốn lau sàn nhà thì dùng khăn lau nhé."

Cái gì cơ? Mạnh Nhược Kiều nhìn bóng dáng anh rời đi, dùng khăn lau á? Cô nhìn sàn nhà, bàn tay dùng lực, bánh mì nướng chưa ăn xong lập tức dọn đi.

"Phạm Sĩ Hách!" Cô cắn răng, hận người đàn ông khốn khiếp kia, bánh mì nướng trong tay bóp lại, sau đó ném xuống đất đập.

Đập, đập chết đi! Ha...

Rõ ràng là toàn theo ý mình thôi hử! Hừ... Trong lòng có căm thù như thế nào, cô chỉ có thể ngoan ngoan làm người hầu, theo lời của ác ma, quỳ trên mặt đất, cầm khăn lau khổ cực lau chùi.

Lau xong sàn nhà với dụng cụ, lại ôm quần áo dơ đi giặt, dùng tay giặt từng cái một, lại đem ra ban công phơi khô, sau đó là sửa sang lại y phục cho sạch sẽ, dùng bàn ủi áo sơ mi, sửa sang xong thì bỏ vào tủ đồ.

Hơn nữa, trong lúc sửa sang thì phải yên lặng không được phát ra âm thanh nào, bởi vì tên khốn khiếp nào đã hạ lệnh, tuyệt đối phải yên tĩnh không động tới anh ta.

Mẹ kiếp! Tên họ Phạm này đời trước nhất định là ác ma!

Mạnh Nhược Kiều đuổi người một cái, từ xương phát ra tiếng khách khách, dùng sức đâm bả vai, mệt đến muốn ngất đi.

Đã thiếu ngủ rồi mà phải làm việc cực nhọc tới tận trưa, cô cảm thấy toàn thân mỏi nhừ, cả người cũng mệt mỏi theo! Mà cô làm khổ cực như vậy mà tên kia vẫn ở trong thư phòng, ngay cả một tiếng an ủi hay bảo cô nghỉ ngơi cũng không có.

Cô cũng không phải là giúp việc của anh ta nha! Cô tương lai là em vợ của anh đấy, em vợ! Ai lại đi đối đãi với em vợ như thế này?

Haiz, cũng may cô cũng không phải là vợ anh ta, cô bắt đầu thấy thông cảm cho người chị cùng cha khác mẹ của mình, không chỉ phải gả cho tên chồng này, hơn nữa anh ta còn là một tên đầu quỷ.

"Khổ như thế này mà còn phải trải qua 3 tháng, khi nào trở về nhất định phải bắt thị trưởng tăng lương." Mạnh Nhược Kiều vừa thu dọn lại đồng tạp chí, vừa lầu bầu.

Sau đó nghĩ đến... ba tháng? Trời ơi! Chẳng nhẽ cô sẽ thành giúp việc cho tên họ Phạm này 3 tháng ư? Không! Không được!

"Không được, nhất định phải tìm được người giúp việc, nếu không mình sẽ bị hành chết mất." Ôm tạp chí, cô ngồi phịch lên ghế salon, cố gắng tìm cách.

"Đúng rồi... phải báo ngay cho công ty tìm giúp người, nếu không mình sẽ bị hành hạ tới chết mất... còn phải gọi điện thoại cho thị trưởng, giúp đỡ mình, nếu không mình biến mất 3 tháng liền sẽ bị cậu nhỏ nghi ngờ." Cô thiếu chút nữa quên điều này.

"Về đến nhà còn phải xử lý nốt đồng công việc còn dư nữa...mình lúc nào thì có thể rời khỏi đây nhỉ?" Cô liếc mắt về phía thư phòng, muốn đi hỏi Phạm Sĩ Hách, nhưng muốn phá đám anh ta, chọc cho anh ta khó chịu, ai bảo cho cô làm đồng làm tây, cũng chẳng muốn bận rộn cả chiều đâu nhỉ?

Không cần... Cô có thể bí mật chuẩn bị khỏi đây không nhỉ?

Nhưng chuẩn đi sẽ còn thảm hại hơn, hic...Đầu bi thảm rũ xuống, Mạnh Nhược Kiều cảm thấy mình đáng thương nhất từ trước đến nay, cô có trêu trọc ai đâu chứ? Tại sao lại đối xử như vậy với cô?

“Hic... Thật là nhớ, muốn trở về thị trấn nhỏ, a...” Ngáp một cái, cô dụi mắt, lau đi nước mắt, lại ngáp. A... rất buồn ngủ.

Lắc đầu, Mạnh Nhược Kiều chớp mí mắt nặng trĩu, không nhin được ngáp một cái, cô liếc thư phòng, trong lòng nghĩ: “Chỉ ngủ một chút chắc không sao chứ? Tên ác ma ở trong kia lâu vậy mà không có động tĩnh gì, có khi anh ta ở trong kia ngủ rồi cũng nên.” Tưởng tượng như vậy, cô cứ thản nhiên muốn ngủ luôn, đem tạp chí cất đi, lén lút đi vào phòng tắm, đóng kỹ rồi khóa cửa, cầm khăn tắm sạch sẽ trải lên mặt đất, khắc khổ nằm trên sàn nhà.

Sàn nhà thật cứng, nhưng cũng không ngăn được cơn buồn ngủ của cô.

Nằm xuống, để cho cô ngủ một chút là được rồi, một chút thôi...

Cô nghĩ vậy, hai mắt nhắm lại không mở nữa, chưa tới ba giây đã ngủ như chết.

Không bao lâu sau, cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra, Phạm Sĩ Hách đứng ở cửa, cầm trong tay cái chìa khóa, cúi đầu nhìn người phụ nữ nằm ở sàn nhà. Cô ngủ rất sâu, tay chân cuộn vào, như trẻ nhỏ vậy. Ánh mắt anh chìm xuống, gương mặt không biểu cảm, sâu xa khó hiểu nhìn cô, tầm mắt quét qua chân trần tuyết trắng của cô, bắp chân nhỏ, vòng eo nhỏ gọn, vừa vặn, sau đó lại nhìn về khuôn mặt ngủ say nhỏ nhắn mỹ lệ kia.

Ánh mắt anh rất sâu rất trầm, lộ lên một tia trong mắt, hình như đang suy nghĩ gì, làm cho người ta không hiểu được. Sau đó anh đi vào phòng, ngồi xổm người xuống, ngón tay nâng lên sợi tóc mềm mại cuốn lại, ngón cái quơ nhẹ gò má mềm mại của cô. Hô hấp của cô nhẹ nhàng, nhàn nhạt, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì ngủ say mà hé mở, dưới mắt lộ ra quầng thâm, thể hiện cô mệt muốn chết rồi.

Nhưng cô cũng không hô lên một tiếng với anh, nhìn anh đi ra rõ ràng cô tức tới phát điên, nhưng vẫn chịu đựng, nghe mệnh lệnh của anh mà làm xong mọi thứ.

Mặc dù ở trong thư phòng nhưng anh vẫn chú ý tới động tĩnh của cô. Anh đang chờ đợi cô vào thư phòng anh nổi giận, hoặc là cầu xin anh tha thứ. Nhưng không có, một câu cô cũng không nói, cho đến khi anh không nghe thấy tiếng gì nữa, đi ra khỏi thư phòng, cũng không thấy bóng dáng của cô.

Giày vẫn đang để trước cửa, cô đi đâu?

Anh đi tới phòng tắm, cửa khóa, nhưng bên trong lại không có tiếng động nào, trong lòng anh đã hiểu.

Quả nhiên, khi mở cửa, anh chỉ thấy cô đang ngủ trong phòng tắm.

Thà ngủ khó khăn ở phòng tắm như vậy, cũng không đầu hàng anh sao?

“Thật là bướng bỉnh!” Phạm Sĩ Hách thì thầm, ngón tay mơn trớn cánh môi mềm mại, cô đột nhiên bấu cánh môi, đầu lưỡi khẽ liếm qua môi, cũng liếm qua ngón tay của anh.

Tròng mắt đen chợt hiện lên, xét qua một ánh lửa. Anh thu tay lại, nhìn thấy chỉ bạc ướt con mắt trầm sắc hơn, dường như muốn điên cuồng trong đêm tối, muốn chiếm đoạt một cái gì đó.

Cứ như vậy một hồi, tròng mắt đen bình tĩnh lại, vẫn thâm trầm.

Anh tự tay ôm cô, đem cô vững vàng vào trong ngực, dịu dàng không đánh thức cô, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

5. Chương 5

Giật mình! Mạnh Nhược Kiều đột nhiên tỉnh dậy, cô bị dọa đến mức nhảy dựng lên, ngoài cửa sổ ầm ầm, mưa to giàn giụa, chẳng biết lúc nào mà bên ngoài đột nhiên chuyển sắc.

Nhưng cô tỉnh lại không phải vì tiếng sấm, cô liếm liếm môi, hoảng sợ nuốt nước bọt, cô mơ một giấc mơ đáng sợ. Trong mơ, cô là nữ hoàng, mặc y phục viền tơ màu đen hấp dẫn, thắt lưng quần lót, gương mặt xinh đẹp mà cao ngạo. Tay cô cầm roi da đen, giày cao gót đen, đi về phía nô lệ. Nô lệ đang ở phía trước, toàn thân trần truồng trên cổ đeo vòng đen, xích sắt thắt ở phía sau, giữ chặt hành động của anh ta.

Câu cánh môi, tầm mắt cô rõ ràng thưởng thức thân thể hoàn mỹ mê người của anh ấy, vóc người tinh trắng, bền chắc như điêu khắc, mọi kết cấu cũng cực kỳ mê người, là người ta muốn vẽ lên, dùng ngón tay để lại dấu vết.

Cô ưu nhã đi về phía anh ta, lấy tay dài nâng mặt anh ta lên, trên mặt gợn lên nụ cười, âm thanh ngọt ngào mê người nói với anh hai chữ: “Quý xuống!”

Nghe được lời nói của cô, vẻ mặt anh ta không thay đổi gì, rõ ràng thân thể đã bị khoá lại, nhưng tư thái của anh ta vương giả, tóm lấy tay cô, đoạt lấy roi da, mắt thâm trầm nhìn cô: “Tại sao?”

Anh cố gắng chế ngự để cho cô vui vẻ, như vậy mới có khoái cảm chinh phục, cô nhẹ nhàng nâng đùi phải lên, giày cao gót lướt qua bắp đùi trắng kiện, đi đến dục vọng của anh ta.

Cô lấy mũi chân quét nhẹ, mới vụt qua mà dục vọng đã đột nhiên hưng phấn. Cô biết, anh ta muốn cô. Cô hất tay của anh ta ra, hơi cúi người, cặp lê tuyết trắng lại tròn, mà đầy đặn cao vút, cô cũng không ngại để cho anh ta thưởng thức vẻ đẹp của mình.

“Người muốn ta không phải sao?” Cô không chỉ dùng chân trêu đùa dục vọng của anh ta, đầu ngón tay quét qua hầu chuyển động, xuống chút nữa chảy xuống, ở đầu vú người đàn ông vẽ nên các vòng tròn.

Anh ta lay con mắt. Ngực đầy đặn bởi vì cô cúi xuống nên rãnh ngực cũng lộ rõ, dụ dỗ cặp mắt của anh ta, da thịt vì cô trêu đùa mà như có lửa, nam tính dâng trào, có thể cảm nhận được dục vọng mà mang tới đau đớn.

Anh ta không chịu yếu thế, đưa tay xoa nhẹ bắp chân cân xứng, từ từ đưa lên trên, đặt lên quần lót viền tơ màu đen, chỉ bạc ướm át nói rõ cô đã sớm động tình.

“Cô không phải cũng ướt sao?” Ngón tay khơi vào viền tơ, dò vào hoa huyết, dễ dàng đâm vào hoa tâm, chạm vào vách tường thịt. Cô thở gấp, ngón tay thô lỗ bắt được tóc của anh ta, để cho anh ta ngửa ra sâu, mạnh dạn thô bạo hôn lên cái miệng của anh ta, gặm mút lấy môi của anh ta.

Anh không cự tuyệt cô, đầu lưỡi cuốn lấy cô, lưỡi hai người thiết tha quấn quýt, mà ngón tay to dài lại càng không khách khí mà ở trong cánh hoa kéo ra đưa vào.

Bọn họ giống như hai con dã thú, gặm cắn tất cả của đối phương, không để đối phương đánh bại, không thể bỏ qua.

Anh ta đột nhiên rút ra ngón tay dài, đưa tay kéo cô xuống, để cho cô giạng chân ở trên người, bàn tay thô lỗ rút bỏ quần lót viền tơ ngăn cản, dâng trào chống đỡ cánh hoa ẩm ướt, nam tính trong nháy mắt chen vào hoa huyết khít chặt. Anh tiến nhanh vào cô, cô ngửa đầu lên, hoa huyết bởi vì hưng phấn mà co rút nhanh, đem nam tính to lớn hấp thụ càng chặt hơn.

“Ừ... a... Lại dùng sức một chút.” Trong mộng, cô nói những lời rất lớn mật, mông trắng đi theo anh ta mà giãy giụa, cánh hoa ướt át bởi vì ma sát mà ép chặt nam tính, đâm vào sâu hơn khiến hai người sáng khoái.

“A...” Anh thở gấp, ở hoa huyết của cô, nam tính càng trở nên khổng lồ, anh cúi đầu ngậm nhũ hoa, xuyên qua cô tốc độ càng thêm kịch liệt, khóa sắt cổ phía sau vì anh ta kịch liệt mà vang lên tiếng, nhưng không lẫn át được tiếng hai người rên rỉ, hai thân thể vừa ướt vừa nóng chặt chẽ bám vào nhau, đốt ra ngọn lửa cuồng nhiệt.

“A... không đủ... Còn chưa đủ...” Cô cuồng dã né đầu, cặp mông trắng uốn éo kịch liệt, há mồm cắn gáy của anh ta, vết răng thật sâu vào da thịt của anh ta.

“Ừm!” Anh ta kêu lên, cổ bị cô cắn mà ra máu, bàn tay bắt cái ót của cô, anh dùng lực kéo ra, để iệng cô rời đi, môi mỏng thô bạo hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn.

Anh nếm trong miệng cô mùi máu tươi nhàn nhạt, đầu lưỡi thô lỗ quần lấy lưỡi cô, kéo ra đưa vào miệng liệt, tưởng như muốn xuyên qua linh hồn của cô.

Tay của cô dùng sức thăm dò mái tóc đen dày, khiến mái tóc của anh ta trở nên xốc xếch, đầu lưỡi kịch liệt theo anh ta triển miên, Kiều Kiều chặt chẽ, hưởng thụ khoái cảm mà anh ta đem đến cho cô, cuối cùng đạt tới cao trào trong sự rút ra rút vào của anh ta.

Mạnh Nhược Kiều mặt đỏ ửng, rõ ràng là mơ, những lại thật chân thật giống như vừa trải qua vậy, thân thể của cô thậm chí còn nóng lên, giữa hai chân cũng nổi lên hừng phấn làm cô xấu hổ.

Mẹ ơi! Đây là giấc mơ gì vậy?

Đáng sợ nhất là, trong mơ nó lệ cùng cô hoan ái lại là Phạm Sĩ Hách! Làm ơn, có cần phải như vậy không cơ chứ?

Cô đúng là ghét anh, cũng rất muốn trả thù anh ta, nhưng cô tuyệt đối không muốn cùng anh ta chơi trò chơi yêu đương SM này nha!

Còn nữa, anh ta còn là anh rể tương lai của cô nữa chứ! Cho dù đối với chị gái cùng cha khác mẹ không có tình cảm gì lắm, nhưng cô đối với việc giành người đàn ông của một phụ nữ khác là không hứng thú!

“A, quá đáng sợ.” Mạnh Nhược Kiều dùng sức lắc đầu, muốn quên giấc mơ đáng sợ kia, nhưng càng muốn quên thì ấn tượng lại càng khắc sâu, thậm chí không ngừng hồi tưởng đến.

Đầu lưỡi của anh, hai người cứ chặt chẽ dính lấy nhau mà da thịt nóng bỏng, anh mãnh liệt lại đâm sâu vào cô, lại còn rên rỉ...

Chỉ là hồi tưởng thôi mà đã để cho cô miệng đắng lưỡi khô, mặt đỏ lại nhịp tim tăng!

Không được, cô cần một ly nước đá để hạ hỏa.

Mạnh Nhược Kiều chân trần đi xuống giường, nhìn về ánh hoàng hôn phía cửa.

“A?” Đi được một nửa, cô cảm giác có gì không đúng lắm.

Quay đầu lại nhìn thấy giường lớn mềm mại, gian phòng xa lạ, không đúng, cô nhớ cô đang ở phòng tắm mà, tại sao lại như vậy?

Chân mày cô lập tức chau vào, chẳng lẽ Phạm Sĩ Hách mở cửa phòng tắm, sau đó đưa cô đến gian phòng này?

Không thể nào? Anh có lòng tốt bụng như vậy sao?

Nhưng sự thật đặt ở trước mắt, lần này được lắm, lại bị bắt được, cô còn ngủ cho tới khi trời tối, không biết bây giờ mấy giờ rồi!

Cô xem đồng hồ trên cổ tay một cái, sắp mười hai giờ rồi? Trời ơi, thế này quá muộn rồi

~Mạnh Nhược Kiều ảo não gãi đầu, lưỡng lự một hồi lâu, chậm rãi từ từ mở cửa, neho mắt nhìn ra bên ngoài.

“Đã tỉnh rồi hả? Ngủ ngon không?” Nghe được tiếng cửa mở nhẹ, Phạm Sĩ Hách nâng mắt lên, gương mặt tuần tú lạnh nhạt, trông mắt đen nhìn cô hàm ý đùa cợt.

Ách! Mạnh Nhược Kiều nụ cười cứng lại, thấy anh chỉ mặc áo choàng tắm, tóc hơi rối, ngũ quan tuần tú vì anh rút đi bộ dạng nghiêm cần hằng ngày, cô không khỏi nghĩ đến giấc mơ vừa nãy, trước mắt, anh cứ như hóa thân thành nô lệ hấp dẫn.

Gương mặt thoáng chốc ửng hồng, cô vội vàng bỏ qua một bên tầm mắt, không dám nhìn anh.

Mạnh Nhược Kiều, tỉnh lại, đây chỉ là mơ thôi!

Cô như vậy khiến anh chú ý, Phạm Sĩ Hách nghi ngờ nhìn cô: “Sao vậy?” Không có việc gì thì đổ mắt cái gì vậy?

“Không có, không có gì!” Cô không tự chủ được, luống cuống, thái độ chột dạ, giấc mơ đầy tớ lúc này không ngừng nhiễu loạn cô.

“Thật sao?” Phạm Sĩ Hách nghi ngờ, thấy cô không dám nhìn anh, bình thường to gan nhìn anh bất đồng lắm cơ mà, như thế này không khỏi làm anh tò mò.

Kỳ lạ, người phụ nữ này nếu bị anh bắt được thì sẽ không co quắp yếu đuối như thế này mà cô sẽ tức giận nhìn lại anh mới đúng.

Anh đứng dậy đi về phía cô, trừng mắt đen sắc bén quan sát cô. “Tôi cảm thấy em có gì đây là lạ.” Đi tới trước mặt cô, thấy cô còn cúi đầu, anh tự tay đụng vào cô.

“A!” Tay của anh vừa đụng vào mặt cô, cô bị hù nhảy dựng lên, khăn trương bám vào cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn hốt hoảng.

Hơn nữa nhìn cổ áo anh lộ ra cơ ngực, cô nghĩ lại trong mơ lúc này cô vừa lấy tay sờ qua, thậm chí còn dùng móng tay ở trên da thịt anh khắc lên dấu vết!

Nhìn chằm chằm vào cơ ngực của anh, cô dùng sức nuốt nước miếng, tưởng tượng anh bên trong cái gì cũng không mặc, cơ ngực bên dưới bền chắc, dưới bụng phải...

“Này!” Phạm Sĩ Hách giật mình. “Làm sao cô lại chảy máu mũi thế này hả?”

“A?” Mạnh Nhược Kiều mặt mờ mịt. “Máu mũi gì cơ?” Cô đưa tay sờ lỗ mũi, thấy máu đỏ tươi.

Phạm Sĩ Hách vội vàng cầm giấy lau mũi cô, cau mày khó hiểu nhìn cô. “Đang yên đang lành, sao tự nhiên lại chảy máu mũi vậy?”

Cô có thể nói bởi vì cô đang suy nghĩ đen tối tới anh sao?

Hầy! Cô rốt cuộc là thế nào vậy?

Anh tới gần như vậy, lồng ngực bền chắc dán lấy cô, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh, thậm chí có thể ngửi thấy mùi của người đàn ông này.

“Hử? Thế nào máu mũi lại chảy càng nhiều rồi?”

Nghe được anh nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cô vội vàng đẩy anh ra, nắm lấy khăn giấy, giống như đuổi ruồi dùng sức vẩy tay với anh.

“Tự tôi làm được, đừng đến gần.” Cô liếm môi, cảm thấy cổ họng khác thường.

“Rót cho tôi một ly nước.” Ra lệnh rất tự nhiên.

Phạm Sĩ Hách nhíu mày, cô bây giờ cho anh là người giúp việc sao? Nhìn bộ dạng cô chảy máu mũi nhếch nhác, không thêm so đo với cô, xoay người đi vào bếp rót nước.

“Nước đây.” Anh đưa cho cô ly nước.

Mạnh Nhược Kiều nhìn tay anh, không khỏi nghĩ đến bàn tay này của anh vừa sờ cô trong mộng như thế nào! Ô! Shit!

Máu mũi lại tiếp tục chảy, cô vội vàng hắt đầu, cố gắng quên đi hình ảnh kia. “Để trên bàn đi, tự tôi cầm.”

Phạm Sĩ Hách chậm rãi chớp mắt. “Mạnh Nhược Kiều, xem ra cô sai bảo rất tự nhiên nhỉ?” Người phụ nữ này chưa tỉnh ngủ à? Quên thân phận mình rồi sao?

“Anh rể.” Hai chữ này cô gọi chột dạ, không dám nhìn anh. “Rót cho em cốc nước không lấy mạng anh mà phải không?”

“Chắc là không.” Anh phe phẩy chén nước, thấy cô vẫn cúi đầu, hơn nữa vẫn chảy máu mũi, anh nghi ngờ hỏi: “Nói chuyện kiểu gì mà không dám nhìn anh?”

Vừa hỏi, vừa thử đến gần cô.

“Anh có cái gì tốt mà nhìn?” Nhìn thấy bước chân của anh tới gần, cô vội vàng lui về phía sau. “Này! Chờ tới gần tôi, tránh ra!” Cô phát tay

“Tại sao em giống như là đang hồi hộp vậy?” Phạm Sĩ Hách nhếch môi, âm thanh nhẹ nhàng, săn sóc mở miệng. “Vẫn còn chảy máu mũi sao? Để anh rẽ xem chút nào!” Anh đến sát cô, khóa cô ở trong thân thể của anh.

“Không, không cần!” Cô luống cuống, tay phải khấn trương, muốn đẩy anh ra.

“Này! Phạm Sĩ Hách! Anh đừng có mà quá đáng! Anh bây giờ là muốn ăn đậu hũ em vợ sao?”

“Có sao?” Phạm Sĩ Hách âm thanh vô tội, thân thể đàn ông dùng lực cứng rắn khóa cô lại.

“Anh chỉ là muốn quan tâm tới em vợ, em không phải là muốn uống nước sao?” Anh đem chén nước tới môi cô.

“Không cần anh đưa cho!” Mạnh Nhược Kiều khấn trương đẩy chén nước ra, trong nháy mắt ly nước rơi xuống, khiến áo choàng tắm với ngực anh ướt.

Cô thừa cơ đẩy anh ra, vội vàng thoát khỏi không gian nhỏ này, cách xa anh.

“Đáng đời, ai bảo anh đùa giỡn em vợ!”

Nói xong, cô cũng chẳng thèm liếc anh một cái, không quan tâm đêm khuya, bên ngoài trời còn mưa, liền cầm túi, hối hả lao ra cửa chính.

Nhìn cô giống như con thỏ nhỏ sợ hãi hoang mang rồi đi, Phạm Sĩ Hách cầm điện thoại lên: “Lão Lý, Mạnh tiểu thư vừa rồi đi, đuổi theo cô ấy, lái xe đưa cô ấy trở về.”

Phân phó xong, anh để điện thoại xuống, lười biếng ngồi vào ghế salon, đốt điếu thuốc, khẽ thở ra khói mù, ngón tay thon dài lắc chén nước, trông mắt đen nhìn dọc theo chén nước.

Phía trên có dấu môi son nhàn nhạt, đó là lúc này anh đem chén nước lên môi cô, vừa kịp in lại.

Nhìn dấu son môi, anh dán môi lên, hơi thu lại trông mắt đen thâm trầm, mơ hồ ánh lửa vừa xẹt qua, giống như không chỉ đặt lên dấu son môi mà còn là con môi xinh đẹp nữa.

Cơn ác mộng không chỉ xuất hiện một lần, mà là hàng đêm quấn lấy cô.

Mạnh Nhược Kiều cơ hồ là gõ bàn phím nhanh chóng, sắc mắt tái nhợt giống quỷ, mắt thâm quầng nặng như gấu mèo, gương mặt cũng gầy hằn đi.

Một tuần lễ nay, cô mỗi ngày đều mơ “mộng tình.”

Thầy thuốc với tiểu y tá, cao bồi hoảng dã với thiếu nữ rủi ro, giáo sư cùng học xinh không chỉ yêu mến... Tối hôm qua lại còn em vợ dụ dỗ anh rồi... Mẹ ơi?

Ai ngờ lại đi dụ dỗ anh như vậy?

Mạnh Nhược Kiều quả thật muốn khóc, hàng đêm triền miên, đủ các loại tư tế, hơn nữa nóng đến mức khiến người ta mặt đỏ tìm đập, để cho cô mỗi sáng đều bị dục vọng đốt người làm cho tỉnh lại.

Cuộc sống này liên tục trong một tuần lễ, cô thật nghi ngờ là cô chưa thỏa mãn dục vọng sao?

Hơn nữa, đáng sợ nhất vai nam chính đều cùng một người, trời ơi! Cô bị trúng tà sao? Tại sao cứ phải nằm mơ cùng Phạm Sĩ Hách làm dạng này dạng kia...

Cô rõ ràng đối với anh không có hứng thú, thậm chí vô cùng ghét đầu xe quỷ đó, làm sao thân thể lại cảm giác như thế chứ?

Đúng á! Đáng người của anh ta thật là tốt, đáng đáp... không tồi nữa – Mạnh Nhược Kiều thầm thừa nhận, trừ cá tính ác quỷ bên ngoài, điều kiện như Phạm Sĩ Hách quả thật quá tốt, không thể chê vào đâu được.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, anh ta là người đàn ông của người khác, mà người khác chính là chị cùng cha khác mẹ của cô!

Cô với việc cướp đàn ông không có hứng thú nha!

“Chẳng nhẽ phải đi gặp thầy thuốc tâm lý sao?” Mạnh Nhược Kiều lầu bầu, nhìn chăm chăm vào máy vi tính, phát hiện tất cả những gì mình vừa đánh đều là ba chữ “Phạm Sĩ Hách.”

Mẹ ơi! Cô có phải cà thẻ hết tiền rồi chứ?

“Kiều Kiều?”

“Oa!” Mạnh Nhược Kiều bị dọa đến mức nhảy dựng nên, ngón tay hốt hoảng ấn nút khởi động máy, “Em cái gì cũng không làm...” Cô kinh hoảng mở miệng, nhìn thấy người tới, ầm thanh lập tức dứt rời.

“Chị...”

Mạnh Uyển Lôi – Chị cùng cha khác mẹ của cô, sao lại tới đây?

“Làm sao em lại ở đây?” Mạnh Uyển Lôi hơi ngạc nhiên nhìn Mạnh Nhược Kiều.

“Thư kí Trần đâu? Tại sao em lại ngồi ở vị trí đó?”

“Ách...” Mạnh Nhược Kiều không khỏi chột dạ, nhưng trong lòng không biết làm sao, nhìn Mạnh Uyển Lôi, cô chỉ có thể giương miệng cười: “Đã lâu không gặp.”

Hơn hai năm không gặp, cô với chị cùng cha khác mẹ cũng không thay đổi, khí chất tao nhã dịu dàng như cũ, quả là công chúa họ Mạnh ưu nhã tao nhã, không nổi giận mà khiến cho người ta run sợ, lại tự nhiên mà làm cho người ta không thể đến gần.

Cô và Mạnh Uyển Lôi không thể xưng tình cảm được, hai người chưa từng sút mẻ tình cảm, ở chung một mái nhà, gặp mặt cũng chỉ gật đầu nhẹ, tuy là chị cô nhưng quan hệ không khác gì so với những người xa lạ.

“Lôi Lôi, em đã tới rồi.” Cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, Phạm Sĩ Hách đi về phía Mạnh Uyển Lôi, cánh tay thân mật ôm cô.

Mạnh Uyển Lôi ngẩng đầu mỉm cười với anh, đưa tay giúp anh điều chỉnh lại cà vạt. “Tối nay không hẹn cùng nhau ăn cơm, em tự đứng xuất hiện, có phiền gì tới anh không?”

“Không, hôm nay không có việc gì đâu.” Phạm Sĩ Hách cười, thái độ bình thường lạnh lùng không còn.

Thấy bộ dạng kia của anh, Mạnh Nhược Kiều không khỏi kinh ngạc, cô có nhìn lầm không? Tên ác quỷ kia cười dịu dàng như vậy, không có giễu cợt, không có châm biếm, vẻ mặt cũng rất ôn hòa, tựa như bạch mã hoàng tử, hơn nữa hai người kia đứng chung một chỗ, cảnh tượng nhìn như từ truyện cổ tích đi ra vậy.

Trái tim đột nhiên nhói đau, cô mở to mắt, buồn bực nhú mào, kỳ lạ, tại sao cô cảm thấy miệng có chút chua?

“Đúng rồi, Kiều Kiều, em tại sao lại ở đây vậy?” Mạnh Uyển Lôi dịu dàng hỏi, con mắt nghi ngờ nhìn Mạnh Nhược Kiều, trừ lúc đầu rất kinh ngạc, thái độ từ đầu tới giờ cũng rất lạnh nhạt cao nhã.

“Bác Mạnh không nói gì với em sao?” Phạm Sĩ Hách nhẹ nhàng nhú mào, ánh mắt vẫn đặt trên người Mạnh Uyển Lôi, không thèm nhìn Mạnh Nhược Kiều một cái.

“Không có.” Mạnh Uyển Lôi lắc đầu. “Bố cũng biết sao?”

“Ừ, bởi vì có chuyện nên tạm thời em ấy thay thế vị trí thư kí Trần, ở đây giúp anh một tay.” Phạm Sĩ Hách trả lời đơn giản. “Chi tiết thì tí nữa dùng cơm anh nói cho em biết”

“Được.” Mạnh Uyển Lôi không hỏi nhiều, dịu dàng gật đầu.

“Thời gian không kịp, chúng ta đi thôi!” Bây giờ anh mới nhìn Mạnh Nhược Kiều: “Thư kí Mạnh, nếu không có chuyện gì quan trọng không cần liên lạc cho tôi.”

Thật không thể tin được, tên làm việc điên cuồng này có thể dừng việc sao!

Chắc chắn, nhìn dáng dấp của chị cô quả thật có mị lực lớn. Mạnh Nhược Kiều trong lòng ề ề nghĩ tới, không có cảm giác đáp lời: “Vâng.”

“Đợi chút.” Mạnh Uyển lúi nhúi nhìn về phía Mạnh Nhược Kiều, thái độ xa cách lễ độ.

“Kiều Kiều, em muốn đi cùng bọn chị ăn cơm không?”

Mạnh Nhược Kiều còn chưa kịp đáp, Phạm Sĩ Hách đã mở miệng trước.

“Cô ấy vừa mới nhận chức, còn có rất nhiều công việc cần xử lý, nên không có thời gian ăn cơm cùng chúng ta đâu, phải không?”

“Đúng vậy!” Làm gì? Sợ cô làm kì đà cản mũi hử! Mạnh Nhược Kiều ở trong lòng hừ lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nụ cười giả: “Chị, em còn rất nhiều công việc phải xử lý, hai người đi ăn là được rồi.”

“Vậy cũng được!” Mạnh Uyển Lôi cũng không miễn cưỡng, cánh môi câu ý cười nhẹ nhàng.

“Kiều Kiều, em cũng đừng làm công việc quá muộn, về sớm một chút.”

“Đi thôi!” Phạm Sĩ Hách ôm hông của Mạnh Uyển Lôi, hai người đi về phía thang máy. Nhìn cửa thang máy đóng, Mạnh Nhược Kiều lập tức giận tái mặt, khó chịu hừ mũi.

“Thái độ gì vậy? Sợ bộ dạng của tôi sao, anh cho rằng tôi muốn ăn cùng sao! Tôi đây khinh thường nha!” Tức giận ngồi trở lại trên ghế, cô nhìn chăm chăm vào màn hình, khó chịu mở ra tài liệu, ngón tay ở trên bàn phím tùy ý đánh chữ. Cũng không biết tại sao, nghĩ đến thái độ của Phạm Sĩ Hách lúc nãy, tâm tình của cô trở nên ác liệt, khó chịu, chữ viết cứ bị lỗi.

“A!” Cô chộp tức đập bàn gõ.

Đáng chết! Tên họ Phạm này quả thật đáng ghét!

6. Chương 6

“Cô ấy vừa mới nhậm chức, còn nhiều công việc cần xử lý, không có thời gian cùng chúng ta ăn cơm...”

Mạnh Nhược Kiều ngồi ở quầy bar, cầm trong tay ly rượu, sắc mặt tràn đầy khó chịu, hơi say, suy nghĩ lại những lời này.

“Cái gì cùng cái gì chứ!” Cô tức giận, một miệng uống sạch ly Whisky, đem ly rượu không bỏ lên trên bàn. “Tiểu đệ, cho tôi thêm một ly... Brandy được rồi.”

“Ách... tiểu thư, cô đã uống rất nhiều rồi!” Người bán rượu lo lắng nhìn cô, cô đã uống rất nhiều rượu mạnh rồi.

“Yên tâm, tôi không có say.” Mạnh Nhược Kiều phát tay một cái, tửu lượng của cô rất tốt, hiện tại chỉ mới say một chút, vẫn chưa hoàn toàn say mà.

Bình thường cô không uống rượu, nhưng hôm nay tâm tình thật sự quá tệ rồi, làm xong công việc, cô qua quầy rượu, quyết định uống rượu giải sầu.

Tốt nhất là say, như vậy buổi tối mới không mơ ác mộng nữa, ngày ngày mơ “mộng tình” như vậy rất mệt mỏi.

Nghe cô nói như vậy người bán rượu không còn cách nào khác hơn là bắt đầu đi rót rượu cho cô: “Tiểu thư, Brandy của cô.”

“Cám ơn.” Bưng ly rượu lên, Mạnh Nhược Kiều đem cầm dán cái bàn, một hớp uống hết ly, sau đó táp táp lưỡi.

“Tiểu đệ, rượu của các người thật khó uống!” Không bằng rượu ngon trong thị trấn Hoa Đào, vừa thanh mát, uống giống rượu trái cây, nhưng lại rất mạnh.

“Ách...” Người bán rượu thoáng chốc kinh ngạc. “Tiểu thư, cô say rồi!”

“Nào có, tôi đâu có say.” Cô rõ ràng rất tỉnh táo, còn nhớ rõ sắc mặt của ác uý Phạm Sĩ Hách, a a... càng nghĩ càng khó chịu.

“Tiểu thư, uống rượu cùng không?” Một tên lưu manh tới bên cạnh cô, tục tĩu quan sát cô.

Anh ta quan sát cô lâu rồi, hiếm khi đến quầy rượu lại gặp đại mỹ nhân, thấy cô uống say, anh ta mượn dịp đến gần.

“Tránh ra!” Mặc kệ người, Mạnh Nhược Kiều tức giận mở miệng.

“Một người uống rượu rất nhảm chán, tôi cùng cô uống!” Người đàn ông ngồi bên cạnh cô, đưa tay sờ mặt cô.

Mạnh Nhược Kiều đẩy tay anh ta ra, nhìn anh ta chằm chằm: “Tôi nói tránh ra! Anh nghe không hiểu tiếng người sao?”

“Tiểu thư...” Người đàn ông không bỏ cuộc, đưa tay lại muốn đụng tới cô.

Mạnh Nhược Kiều giận, bắt được tay của anh ta ta dùng sức ngắt một cái.

“A!” Người đàn ông kia đau đến gào khóc. “Tiểu, tiểu thư cô...”

“Tôi nói tránh ra, anh không nghe được à? À?” Lay con mắt say, cô cắn răng hỏi, ngón tay dùng sức hơn.

“A...” Người đàn ông kia đau đến quỳ xuống, vẻ mặt vặn vẹo, đau đến mức muốn khóc. “Có có có có...”

“Hừ!” Mạnh Nhược Kiều hừ nhẹ một tiếng, buông tay ra. “Cút!”

Cô chẳng thèm nhìn người đàn ông kia một cái, quay đầu nằm trên quầy bar.

Người đàn ông kia xoa tay, không cam lòng nhìn chằm chằm Mạnh Nhược Kiều, lấy ánh mắt ám hiệu người bán rượu.

Thấy ám hiệu của người đàn ông kia, người bán rượu không khỏi do dự.

“Tiểu đệ, cho tôi thêm một ly.” Uống cạn Brandy, Mạnh Nhược Kiều lại đem ly rượu giao cho người bán rượu.

Thấy vậy, người đàn ông kia cùng người bán rượu gật đầu một cái, thấy người bán rượu chần chừ, anh ta lấy ra tờ tiền giơ lên.

Đột nhiên, một cái tay rút đi tờ tiền.

“Anh bây giờ muốn hối lộ sao?” Nhìn tờ tiền năm ngàn kia, Mạnh Nhược Kiều lưỡi biếng hỏi, ly rượu bỗng chiếu ra cái bóng mà cô nhìn thấy vừa rồi.

“Ách... tôi...” Người đàn ông bị dọa đến mức không nói ra lời.

“Hả?” Mạnh Nhược Kiều nhú mày, nhảy xuống chân ghế cao, bước chân khê dao động sáng ngời. “Nói!”

“Tôi... Tôi...” Sợ cô lại động thủ, người đàn ông không dám nói gì, quay người bỏ chạy.

“Hừ!” Mạnh Nhược Kiều hừ, xoay người nhìn về phía người bán rượu. “...! Đây là tiền thưởng.” Dem tờ tiền bỏ lên trên bàn, cầm ví da, thân hình uốn éo từ từ đi ra khỏi quầy rượu.

Vừa mở cửa ra, khí nóng lập tức đập vào mặt, khiến cô khó chịu nhú mày, bước đi mấy bước dặt dẹo, cuối cùng không chịu nổi, cô ngồi xổm người xuống, nôn mửa dưới mặt đất.

Cô căn bản không ăn bữa tối, nôn ra tất cả đều là nước chua nha... Trong bụng, rượu cứ như tập thể quấy phá, nôn xong cô cảm thấy đau đầu.

Lau miệng, cô chống tường từ từ đứng dậy, cũng may chỗ cô cách quán rượu không xa, cách mấy con đường là đến.

Lắc bước chân, cô cơ hồ lách vòng lên vòng đi bộ, rõ ràng không say nhưng đầu cũng rất ngất rất trầm. “Nha...” Giày cao gót dẫm lên cục đá, không may bị ngã.

Một thân hình cao lớn cũng may đỡ được cô.

“Hử?” Cô nắm được y phục đối phương, chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó cười.

“Hử? Hôm nay lại bình thường như mọi hôm sao?”

Cô đưa tay sờ mặt anh cùng tóc, còn có y phục trên người. “Ừ... Hôm nay là Tổng giám đốc cay nghiệt với thư kí nhỏ sao?” Vừa phù hợp với thân phận hiện nay!

Phạm Sĩ Hách cau mày: “Em uống say rồi.”

“Không có!” Cô gạt gù hả hê. “Tôi rất tỉnh táo nha!” Cô kéo lấy cà vạt của anh, đem anh kéo xuống dưới, đi theo kiếng gót chân.

“A, hôm nay anh phải thế nào lấy lòng tôi đây?” Cô cười khanh khách, há mồm cắn lấy cái cằm đẹp đẽ, cả người dính trên người anh không ngừng mè nheo.

Con mắt Phạm Sĩ Hách sắc bén tới lại, thấy cô uống say, âm thanh của anh trầm thấp. “Lấy lòng em?”

“Đúng vậy!” Cô nhẹ gặm cổ của anh, tay nhỏ bé không an phận vượt lồng ngực của anh. “Anh không phải mỗi ngày đều ở trong mơ lấy lòng tôi sao? Thế nào hôm nay lại chẳng làm gì vậy?”

“Trong mơ?” Đây chính là lý do mà một tuần lễ cô liền mất hôn mất vía, tránh né tầm mắt của anh sao?

“Hi! Anh hôm nay tốt nghiệp chính ồ!” Cô khê cười, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên cái miệng của anh, gặm môi dưới, đùi phải lớn mật chen vào giữa hai chân của anh, khê cong đầu gối cách quần tây treu chọc nam tính của anh.

Phạm Sĩ Hách không nói, đưa tay ôm hông của cô, đem cô ôm ngang lên.

Mạnh Nhược Kiều không phản kháng, cánh tay tự động ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều dán mặt của anh, há mồm ngậm lỗ tai của anh, ghé vào lỗ tai anh thổi nhẹ. “Anh muốn làm gì?”

Anh khê nhếch môi, tròng mắt đen xẹt qua một tia ánh lửa chói mắt, âm thanh trầm thấp lại hấp dẫn, giống như thơ quyến rũ. “Lấy lòng em.”

Phạm Sĩ Hách đem Mạnh Nhược Kiều về chỗ ở của cô, mở cửa, không kịp nói, liền ôm cô đi vào gian phòng, đặt cô lên trên giường. Căn nhà trọ này là do bố cô vì cô mà tìm, nhưng cô lại không biết phòng ốc này là do anh cung cấp, trước khi cô chuyển vào đây, nơi này từng là nhà của anh.

Vì vậy, cô hiện tại nằm giường này, là thuộc về anh.

“Hò...” Mạnh Nhược Kiều lảng lảng mà nằm ở trên giường, đôi mắt đẹp mịt mờ nhìn trước bốn phía, a... Hôm nay trong mắt cảnh tượng rất quen thuộc nha, hình như là gian phòng của cô!

Cô nhìn về phía Phạm Sĩ Hách, âu phục phẳng phiu, cẩn thận chặt chẽ tựa như đáng vẻ bình thường, chắc chắn, liền âu phục cùng một dạng với hôm nay sao!

Nhìn dáng dấp, nhân vật kia đã không thể thỏa mãn cô sao? Cô đối với anh bất mãn dục vọng, phải đến giày xéo bộ dáng hiện tại của anh sao?

Cái này không tệ!

Cô cười, bò dậy, ngẫm chồm hồm ở trên giường, tự nhiên ra lệnh: “Tôi khát, rót nước cho tôi” Trong mộng chính anh rất nghe lời, khác hẳn với đầu máy ác quỷ ngoài đời.

Phạm Sĩ Hách không lên tiếng, thấy cô say đến mờ mịt, lại nghĩ đến lời nói lúc nãy, cô hiện tại cho là mình đang nằm mơ, mà trong mơ... Cô đều như vậy với anh sao?

Anh nâng môi lên, theo ý của cô, ra khỏi phòng, chỉ chớp lát sau, anh cầm ly nước đi tới bên giường. “Nước đây.”

Mạnh Nhược Kiều nghiêng đầu nhìn anh, hướng anh ngoắc ngoắc ngón tay, muốn anh cong người xuống.

Phạm Sĩ Hách khê nhúu mày, theo ý của cô cúi người xuống.

Cô bắt lấy cà vạt của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ giờ lên, hơi thở thơm như hoa lan. “Đút tôi.” Thấy anh muốn đem ly nước đưa tới bờ môi cô, cô lắc đầu, ngón tay chạm nhẹ cánh môi. “Dùng miệng.”

Phạm Sĩ Hách trầm mặc, đem chén nước tới môi, nhấp một hớp, cúi đầu đặt lên môi của cô, đút nước vào trong miệng cô.

Đột nhiên, cô dùng sức kéo cà vạt của anh, kéo anh lên trên giường, lật người giạng chân ở trên người anh.

Phạm Sĩ Hách không kịp phòng bị, ly nước toàn bộ chảy ra, ướt y phục trên người anh.

“A! Y phục của anh ướt.” Cô nhìn áo sơ mi cùng áo khoác ướt, khuôn mặt vô tội, chỉ là nâng môi lên nhưng lại như trò đùa giai của đứa trẻ.

Phạm Sĩ Hách miễn cưỡng nhú mồm, cô an vị ngồi ngang hông anh, vấy màu trắng gạo bởi vì động tác của cô mà đẩy lên trên, lộ ra bắp đùi trắng nõn, cái mông mềm mại đè ép bộ phận nhạy cảm của anh, tay nhỏ bé dán bụng của anh, trên người hơi nghiêng, từ cổ áo có thể thấy cặp ngực đầy đặn rất tròn.

“Em bây giờ là đang dụ dỗ tôi sao?” Cô nàng uống rượu này trở nên lớn mật khiến cho người ta vừa mừng lại vừa lo.

Mạnh Nhược Kiều cười khanh khách, ngón tay trên ngực anh vẽ vòng vòng, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ quyết: “Kỳ lạ, hôm nay làm sao lại như vậy? Bình thường anh sớm nhào lên rồi cơ mà!” Chỉ là như vậy trông anh không tệ, mặc âu phục đeo caravat, tóc chải rất tinh tế, như bạch mã hoàng tử ngoan ngoãn, a... Như vậy càng làm cho người ta muốn dùng lực giằng xé.

“Hả?” Anh tự tay bắt được cổ áo nơ con bướm của cô, ngón tay khẽ kéo, nơ con bướm chậm rãi rơi ra, cổ áo nhất thời mở rộng, áo lót viền tơ kiêu nữ ngực nặn ra những đường cong mê người trên đôi tuyết nhũ.

“Nói một chút xem, tôi đều nhào đến như thế nào?” Âm thanh của anh rất thấp, rất trầm, mơ hồ như khăn khăn khêu gợi, ngón tay đem áo ngực kéo xuống, một nhũ hoa lộ ra, giống như quả anh đào hồng được tô điểm lên, trở nên ngon miệng.

Anh vốn không thích ăn đồ ngọt, giờ lại muốn một hớp ăn cô.

“Ừ... Rất nhiều kiểu nha!” Mạnh Nhược Kiều phiền não nghĩ, bảy ngày, mỗi ngày một dạng, nhưng hôm nay anh mê người nhất.

Cô ép người xuống, dán lấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn sát gần anh, chớp chớp mắt với anh, cười đáng yêu. “Nhưng mà hôm nay đến lượt tôi rồi” Dứt lời cô nhiệt tình hôn anh.

Đầu lưỡi cạy mở môi mỏng, trượt vào trong miệng anh, liếm qua lưỡi, rồi lại lập tức tránh, một lần lại một lần đùa nghịch.

Phạm Sĩ Hách lay con mắt, trong miệng cô có mùi rượu, cũng không ảnh hưởng đến sự vui vẻ của anh, ngược lại để cho anh nếm như được thưởng thức rượu ngon.

Môi của cô rất mềm, đầu lưỡi bướng bỉnh, dán lấy thân thể của anh mà thân thể thơm mềm giống như kẹo đường, dù xinh đẹp mà đường cong lại như ma nữ mê người.

Đầu lưỡi cô cũng hấp dẫn anh, mỗi cái cuốn lấy lưỡi anh, rồi lại lập tức lui ra, hàm răng cắn nhẹ môi anh, lưỡi lần nữa nhẹ nhàng liếm qua, sau đó lại muốn lui ra. Thế nhưng anh lại không cho cô đi, dùng tay giữ chặt gáy của cô, bắt lưỡi của cô, không để cô trốn, mạnh liệt mút lấy đầu lưỡi, chiếm đoạt hơi thở của cô. Đùi phải cong lên, chen vào giữa hai chân cô, quần bó đã sớm kéo tới mông, đầu gối dán vào quần lót viền tơ màu hồng, nhẹ nhàng cọ vào tư mật mềm mại của cô.

“Um...” Cô thở khẽ, đầu lưỡi nhiệt tình cùng anh quấn quít, tay nhỏ bé cũng không an phận sờ vào áo sơ mi của anh.

Mạnh liệt mà sờ lấy lồng ngực to lớn kia.

A... Hôm nay mộng so với bình thường cũng thật thực, mùi vị của anh cũng thật tuyệt vời, ngay cả cảm giác sờ cũng thật tuyệt.

Sự nhiệt tình của cô đủ để kích thích bất kì dục vọng của người đàn ông nào, Phạm Sĩ Hách cũng không chống cự, tự mình đưa tới cửa ngọt ngào của con mồi, anh làm sao bỏ qua được?

Buông ra môi ướt át, anh mút lấy môi dưới khiến nó sưng lên. “Ồ trong mộng tôi đều như vậy hôn em sao?” Anh hỏi, ngón tay vờ vờ nhụy hoa trên đầu vú, nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn.

“Ừ...” Cô không thôi lộ ra đầu lưỡi hôn trả lại anh. “Hôm nay tương đối kịch liệt...” Nụ hôn của anh khiến cả người cô nóng ran.

Chỗ kín nhạy cảm không chịu được anh trêu đùa, đã sớm hơi ẩm ướt, quần tây của anh cũng sớm có vết ướt tròn nhỏ.

“Vậy em thích tôi hôm nay như thế này sao?” Mặc dù biết là mơ, nhưng nghĩ cô so sánh cô với anh trong mộng với hiện tại, Phạm Sĩ Hách cảm thấy không vui. Bắt được miên nhũ, bàn tay khẽ dùng sức, đầu ngón tay xoa bóp bầu vú tuyết trắng, anh nâng cô lên thân, há mồm ngậm đầu vú đầy đặn.

Lưỡi khẽ liếm qua nụ hoa, ở ngực tuyết trắng lộ ra dấu vết, từng miếng từng miếng gặm, cắn, môi nóng bóng từ từ đi xuống liếm mút.

“A... Sẽ nhột...” Cảm giác tê dại khiến cô cắn môi, da thịt bởi vì anh liếm mút mà khẽ run, lộ ra dấu vết hồng nhạt, giống như vết hoa hồng nở rộ.

Anh đẩy cô xuống, để cho cô nằm trên giường, bàn tay thô lỗ đẩy cao y phục của cô, áo lót sớm đã bị kéo xuống dưới ngực, bộ ngực mềm mại cao vút mê người, bị đùa giỡn mà đầu vú đã sớm cứng lên và ướt át.

Anh cúi đầu, môi lưỡi mút qua bụng, ở rốn nhẹ nhàng vòng quanh, cảm thấy cô càng thở khẽ, biết nơi này là điểm nhạy cảm của cô.

Anh nhếch môi, tốc độ liếm mút chậm đi, răng nhọn nhẹ cắn, nhiệt lưỡi thấp nữa liếm qua, bàn tay cũng đem quần bó đẩy lên cao đến thắt lưng, ngón tay đặt lên quần lót, cảm thấy ngọt ngào ướt át.

“Em thật là ướt.” Âm thanh của anh vì dục vọng mà nhỏ giọng.

Cô nũng nịu trừng mắt nhìn anh. “Còn không phải tại anh...” Nói xong, cô phóng đàng mà kéo chân ra, đôi mắt đẹp quyến rũ nhìn anh.

“Còn không mau lấy lòng tôi?” Dù sao đây cũng là mơ, có cái gì xấu hổ chứ? Cô mạnh bạo có thể làm bất cứ chuyện gì.

“Lấy lòng thế nào?” Anh nhíu mày, gương mặt không còn nghiêm chỉnh, tóc đen rối loạn, nụ cười chứa đựng tà khí mê người.

“Như vậy phải không?” Ngón tay đẩy quần lót mỏng ra, trêu đùa qua lại cánh hoa ướt át, tìm được hoa châu non nót, đầu ngón tay lập tức xoa nắn nhị hoa run rẩy.

“A...” Cô ngẩng đầu lên, tay nhỏ bé chống đỡ, nâng lên cái mông tròn, hàm răng vì vui sướng mà cắn môi dưới. “Lại dùng sức một chút...”

Tròng mắt đen thường thức được bộ dạng phóng túng của cô, ánh lửa lấp lánh, ngón tay càng tăng thêm ma sát, ướt át cánh hoa.

Ái dịch bởi vì sướng khoái mà chảy tiết, chỉ chốc lát sau, hoa tâm đã sớm tràn lan, mùi hương vui sướng tràn đầy, ngón tay dính đầy hoạt dịch ẩm ướt, liền đâm ngay vào u cốc kia.

Vách tường thịt chặt khít mà co rút lại, hấp thụ ngón tay dài càng chặt hơn, mùi vị ngọt ngào như thế này càng tăng lên dục vọng của anh.

Thật muốn lập tức vùi vào cơ thể cô, nhưng lại nuôi tiếc hình dáng rung động của cô, tròng mắt đen không chớp mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng kia, ngón tay dài hơi cong, ma sát vách tường thịt.

“Ừ... a...” Cô kêu mị than nhẹ, cái mông tròn khẽ vận vận, ngón tay dài thỉnh thoảng nhanh chóng ra vào, thỉnh thoảng xoay tròn rút ra rút vào, thân thể mềm mại bởi vì sung sướng mà khẽ run.

“Thích như vậy phải không? Hửm?” Hình dáng của cô thật vô cùng mê người, gương mặt phiếm đỏ ửng, con mắt mị mớ mị, ngay cả vú cũng trở nên sung sướng, đầu vú trở nên đỏ thắm.

“Thích a...” Cô nâng lên đùi phải, mũi chân chạm vào đáy quần của anh, cảm thấy anh cứng rắn, mũi chân mềm mại trên chộc anh.

Cô đối với anh trở nên mê người, nở nụ cười quyến rũ vô cùng. “Đi vào...”

Ngón tay không thể thỏa mãn cô, cô chân chính muốn anh.

Hô hấp Phạm Sĩ Hách tăng lên, con mắt sắc trở nên sâu hơn, anh ta rút ra ngón tay dài khỏi hoa tâm, đầu lưỡi khẽ liếm chỉ bạc ái dịch, gương mặt tuấn tú tràn đầy tà nịnh.

“Giúp tôi cởi quần áo.” Anh ra lệnh, tròng mắt đen phiếm làm cho người ta cảm thấy có tia lửa.

Cô bối vì hình dáng của anh mà tim đập rộn lên, bò dậy, ngồi chồm hổm trước người anh, ngón tay giúp anh cởi bỏ áo sơ mi, mỗi nút áo một nụ hôn ngày càng xuống dưới.

Hô hấp của anh vì cô trên đùi mà trở nên hỗn loạn, con mắt nhìn cô tay đi xuống quần lót của anh, tay nhỏ bé cởi ra khóa kéo, đem quần tây với quần lót kéo xuống dưới, nam tính giữa hai chân đã sớm ngạo nghễ đứng thẳng, bởi vì hưng phấn mà tràn ra nhiệt dịch nóng bỏng.

Tay nhỏ bé cầm nam tính phía dưới, cô ngược mắt liếc anh một cái, một tay đem mái tóc sau tai, cúi đầu lấy đầu lưỡi khẽ liếm qua đầu cứng rung động kia.

“Đáng chết!” Cô như vậy khiến anh nổi điên, không dè nén dục vọng được nữa, đẩy cô xuống, bàn tay kéo ra đùi phải của cô, cái cứng rắn kia chống đỡ cánh hoa, sức lực eo trầm xuống, thật sâu vùi vào bên trong hoa tâm.

Nam tính cứng rắn đẩy ra hoa kính, cô cảm thấy một tia nhỏ đau thương, nhưng nhiều hơn lại là cảm giác vui sướng khoái cảm.

Cô than nhẹ một tiếng, nâng lên mông trắng xinh đẹp, chịu đựng anh mạnh liệt tiến vào.

Hai chân thon dài tự động ôm hông của anh, cô nâng người lên, cánh tay ôm chặt cổ anh, tư thế như vậy để cho anh càng dễ dàng xâm nhập trong cơ thể cô.

Cô phóng dăng như vậy càng thêm dục vọng của anh, dùng sức lực mãnh liệt hơn nữa, hai nhũ thịt theo anh mà không ngừng lay động, mê hoặc ánh mắt của anh.

Anh há mồm ngậm một đầu vú mềm, răng nhọn cắn đầu vú hồng, nam tính càng sâu vào hoa tâm, thô ráp đi ra đi vào vách tường thịt.

“Ừ... a...” Anh từng cái va chạm khiến cô rên rỉ yêu kiều. “Lại dùng sức một chút a...” Cô lắc lắc cái mông tròn, khi anh đi vào, càng mà sát sâu hơn, thật sướng khoái. Đôi mắt đẹp trong suốt đã sớm cuồng loạn, cô mất lý trí, bị tình dục bao vây, chỉ muốn bản thân được cảm giác sung sướng hơn.

Tay nhỏ bé nâng mặt anh lên, cô hôn môi anh, đầu lưỡi kịch tính cùng anh quăn quít, mút ra nước miếng nhỏ xuống, hơi thở hai người đã sớm hỗn độn.

Anh dùng lực hôn trả lại cô, môi lưỡi như bánh quai chèo nhiệt tình quăn quít, mà bàn tay cũng đưa đến trước ngực cô, tóm được vú mềm. Năm ngón tay thu hẹp, cầm nắm bầu vú trắng nõn, ngón tay kéo đi đầu vú, mà nam tính cũng nặng nề chuẩn bị lên đỉnh, khiến ái dịch ứa nhẹp.

Hai người ân ái đã sớm ẩm ướt, mỗi một lần xâm nhập mà phát ra âm thanh mê người khiến người ta xấu hổ.

“Ừ...” Kịch liệt hôn để cô gần như không thể hô hấp, tại thân thể không dừng giao hoạt, tăng lên khoái cảm khiến cô sắp nổi điên.

Tay của cô kích động giữ chặt vai của anh, móng tay xâm nhập da thịt của anh, vách tường thịt lại chặt khít, cảm giác sướng khoái.

Cầm nhân được hoa tâm cấp tóc co rút lại, bàn tay giữ chặt eo nhỏ nhắn, đâm càng sâu hơn, thấy cô há mồm rên rỉ, anh lại muốn cô dùng đầu lưỡi này liếm qua đục vọng của anh.

Nam tính to dài nhất thời cứng rắn hơn mấy phần, anh dùng lực hôn cô, yêu chết ngọt ngào của cô, suy nghĩ nếu cái miệng nhỏ nhắn này ngậm đục vọng của anh nhất định rất tuyệt.

Tưởng tượng khiến cho lửa đục của anh càng tăng lên, nhưng anh không vội, về sau còn rất nhiều cơ hội.

Con mồi không thích hợp ăn hết trong một lần, mà phải từ từ ăn dần, khai phá tất cả ngọt ngào của cô.

Anh ngậm lưỡi của cô, đột nhiên dùng lực, đâm thật sâu vào hoa tâm.

“Ừm... ừ...” Cô run rẩy kịch liệt, u cổ mãnh liệt co rút lại run rẩy, đầu ngón tay bởi vì hưng phấn mà xẹt qua da thịt của anh.

Mà anh hưởng thụ hoa tâm chặt khít kia, bả vai đau nhói khiến anh vỡ bờ, đột nhiên chạy nước rút phía sâu, cuối cùng chất lỏng nóng rực xuất vào hoa tâm ướt át kia...

7. Chương 7

“Nha...” Mạnh Nhược Kiều khóc rống, lông mày nhọn khê nhéo, trong óc cảm thấy có nhiều hỗn loạn, khiến cô cảm thấy khó chịu.

Cô mệt mỏi mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào trần nhà, chờ đau đớn trong đầu nhanh chóng biến mất.

Kỳ quái sao cô cảm giác thân thể rất mệt mỏi nhỉ?

Cô nghĩ đến tối hôm qua làm “mộng tình”, so với bảy ngày trước còn kịch liệt hơn, tựa như chân thật trải qua vậy, tỉnh lại cũng có cảm giác như vừa qua một cuộc đại chiến.

A! Cuộc sống này còn bao lâu nữa?

Cô có nên tùy tiện tìm một người đàn ông tốt, chơi tình một đêm, như vậy “mộng tình” sẽ kết thúc chứ?

Có thể tưởng tượng như vậy, cô cảm giác có cái gì thiếu thiếu, chậm rãi ngồi dậy. “A?” Kỳ lạ, cảm giác thân thể là lạ, không khỏi chua xót đau đớn.

Cô cúi đầu, trợn tròn mắt khiếp sợ - Cô sao có thể không mặc gì????

Dùng sức vén lên chăn bông, cô thấy thân thể trần như nhộng, là như thế nào?? Cô mơ “mộng tình” mà khiến toàn thân cỡ sạch như vậy sao? Hình như không đúng nha!

Cô đưa tay vuốt ngực, lại nhìn thấy các dấu hôn rải rác, ở bụng, bắp đùi đến cả những chỗ kín đáo cũng có... Cô dù thế nào đi nữa cũng không thể đem chính mình hôn thành cái dạng này nha? Hơn nữa giữa hai chân không khỏi bủn rủn...

Sắc mặt cô tức thời biến sắc, trong lòng có dự cảm không tốt.

Tình một đêm!

Cô không phải là uống rượu say rồi chạy đi làm tình một đêm chứ?

“Không thể nào!” Cô nhớ cô ở quầy rượu dạy dỗ một tên háo sắc, sau đó đi ra quầy rượu! Sau đó sau đó...

Mộng tình lại bắt đầu!

A a! Cô chỉ nhớ nội dung của “mộng tình”, những thứ khác không nhớ á!

Tốt! Coi như là trải qua tình một đêm, nhưng với ai? Cùng cô tình một đêm rồi chạy đi hả? Sẽ chiếm hết tiện nghi của cô, sau đó phải mông đi luôn à?

Bì bõm!

Cửa phòng tắm trong phòng đột nhiên mở ra, Mạnh Nhược Kiều ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy người đứng ở cửa phòng tắm, cô bị dọa đến mất hồn.

Không! Ngàn vạn lần không thể!

“Anh, Phạm Sĩ Hách!” Cô kinh ngạc nhìn anh chằm chằm, thấy anh chỉ quần khăn tắm ở thắt lưng, tay cô bắt đầu run lên. “Anh... anh tại sao lại ở nhà tôi...”

Cô không thể nào hiểu rõ mọi chuyện được, không! Không thể nào... Có khi là anh chỉ đến nhà cô tắm nhờ, mặc dù lý do vô lý này thế nào cô cũng không tin.

Phạm Sĩ Hách dựa vào cửa phòng tắm, mặc dù trên người chỉ quần khăn tắm, nhưng anh lại tự do như là đang ở nhà mình, trông mắt đen nhìn vào người cô, ánh mắt nóng rực.

Tầm mắt của anh để cô cúi đầu, phát hiện ra chần mềm trên người trượt xuống tới thắt lưng, bộ ngực trắng tuyết hoàn toàn lộ ra ngoài.

“A! Phạm Sĩ Hách, anh nhắm mắt lại! Không cho phép nhìn!” Cô kêu lên, vội vàng lấy chăn bọc mình chặt.

Phạm Sĩ Hách nhún vai, môi mỏng khẽ nhếch. “Có khác biệt gì không? Tối hôm qua tôi đã xem hết, hôn qua, toàn thân cao thấp của em nơi nào tôi không chạm qua.”

“Anh... anh...” Mỗi một câu nói của anh làm cho Mạnh Nhược Kiều vừa thẹn vừa tức, môi cô run, mắt đẹp dùng sức trừng anh.

“Họ Phạm kia, sao anh lại dám làm thế với em vợ của mình chứ? Anh không sợ tôi nói cho ba tôi nói sao? Còn nữa, anh không sợ Mạnh Uyển Lôi biết sao?” Nhắc tới ba chữ Mạnh Uyển Lôi, khí thế của cô giảm xuống, âm thanh cũng nhỏ dần.

“Em có thể nói, điện thoại đang ở cạnh em, em có thể cho người ta bắt gian tại trận luôn cũng được.” Anh cười, không sợ cô uy hiếp.

“Anh...” Tại sao anh ta không sợ sệt tí gì vậy?

Phạm Sĩ Hách đi về phía bên giường, mới vừa tắm rửa xong nên thân thể tràn đầy cảm dỗ nồng nặc, cơ ngực theo hô hấp mà phập phồng, bắp chân trắng kiêu kỳ bởi vì anh đi lại mà lộ ra đường cong mê người, khăn tắm bên hông có chút lỏng, có thể rơi xuống bất kì lúc nào.

Mạnh Nhược Kiều choáng váng, nước miếng trong miệng tiết ra. “Em lại suy nghĩ đen tối về tôi sao?” Trên mặt cô hiện rõ vẻ đói khát như vậy, để cho anh bỏ qua cũng không được.

“À? Tôi... Tôi nào có?” Giọng nói của cô chột dạ, thấy anh lên giường, cô sợ chỉ một chút nữa cũng nhảy dựng lên, đành phải đem chăn cuộn chặt hơn, liều mạng lui về phía sau co lại. “Này! Anh lên đó làm gì? Đi xuống!”

“Không có sao?” Phạm Sĩ Hách nhìn cô, gương mặt tuần tú chứa đựng nhàn nhạt nhẹ nhàng. “Em không phải liên tục mấy ngày nay đều trong mộng tình với tôi à?”

“Làm sao anh biết... Uhm!” Cô che miệng.

“Tối hôm qua có những gì thì em đều nói với tôi rồi, chẳng nhẽ em đã quên tối qua đã làm gì với tôi sao? Hử?” Âm thanh của anh rất thấp rất trầm, thân thể càng đến gần cô.

Cô lại ngửi thấy mùi thơm trên người anh, đó là sữa tắm cô hay dùng, bây giờ lại xuất hiện trên người anh, cảm giác rất kỳ quái -

Giống như đã làm chuyện xấu gì vậy.

Cô nghĩ đến giấc mơ đêm qua, nếu như không phải là mơ, này, cô đã... Mạnh Nhược Kiều nhớ lại cô to gan cử động như thế nào, nhớ ra cô đã hấp dẫn anh ra sao, thậm chí còn vô cùng chủ động...

Nha... Cô thật nhớ chết mà!

Thấy sắc mặt của cô lúc trắng lúc xanh, Phạm Sĩ Hách biết cô nhớ ra cái gì, gương mặt tuần tú gần sát cô, lộ ra nụ cười mê người. “Em thêm thương tôi rất lâu rồi đúng không? Hử?”

“Không, tôi không có...” Cô tâm lý hoảng loạn, mặt của anh gần như vậy, lại còn cười đẹp mắt như thế, tim của cô cứ đập thật mạnh.

“Nói láo!” Anh không tin lời cô..., tiếp tục trêu chọc cô, mặt ngày càng sát, ngón tay vạch ra sợi tóc bên má, môi cơ hồ đặt lên cô.

Cho là anh muốn hôn cô, Mạnh Nhược Kiều ngừng thở, trực giác nhắm mắt lại.

Nhưng chờ thật lâu, môi của anh vẫn không rơi xuống, cô nghi ngờ mở mắt ra, lại thấy anh vẫn ung dung nhìn mặt cô trước mắt.

Cô sững sờ, nghĩ lại hành động lúc nãy của mình, gương mặt nhanh chóng đỏ lên.

“Thừa nhận đi! Em khát vọng tôi.” Bàn tay dò vào chăn bông, bừa bãi lướt qua chân cô, chạm vào hoa tâm mềm mại.

“Đừng!” Cô bắt lấy tay của anh, nhưng ngón tay của anh lại vuốt ve cánh hoa nhạy cảm, khẽ đâm vào u cổc.

Mạnh Nhược Kiều thở khê, dùng sức kẹp chặt chân, không để anh tiếp tục, cô tức giận trừng anh, không hiểu anh muốn làm gì, chẳng nhẽ anh quên đi thân phận của mình rồi sao?

“Phạm Sĩ Hách, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô chất vấn, thăm dò ý đồ của anh, tối hôm qua rõ ràng cùng Mạnh Uyển Lôi ăn cơm, nhưng đêm lại cùng cô lên giường.

Thật là rối loạn, nhưng sao anh cũng chẳng quan tâm, cũng chẳng sợ cô nói cho Mạnh Uyển Lôi, tại sao vậy? Hay là tin rằng ăn cô rồi cô vẫn không nói, vẫn có niềm tin Mạnh Uyển Lôi sẽ không rời khỏi anh sao?

“Đây là một vấn đề tốt.” Phạm Sĩ Hách thu tay về, tròng mắt đen hơi thu lại, thoáng qua một tia sáng. “Chỉ là tôi không muốn nói cho em biết.”

“Anh...” Cô trừng anh, bị người này ăn cảm giác rất kém cỏi, kỳ lạ, rõ ràng người lợi dụng là cô, vì sao bây giờ cô lại lép vế thế này chứ?

Không được! Cô phải quay về bình thường.

“Ừm!” Phạm Sĩ Hách đột nhiên cau mày kêu rên. “Thật đau!”

Anh tự tay sờ về phía vai trái, quay đầu nhìn xuống, trên vai này rõ ràng có vết cào.

Anh nhíu mày, ngụ ý liếc về phía cô.

Mạnh Nhược Kiều nhìn anh chăm chăm sau vết trảo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ngực giờ cao nhất thời lùi về, mắt chột dạ rũ xuống.

Ôi! Đừng bảo là hòa nhau trong tình cảnh xấu rồi, mà còn làm việc xấu đến nỗi cô không thể nói gì được.

Nhìn bộ dáng xấu hổ muốn chết của cô, Phạm Sĩ Hách nâng môi lên, gương mặt tuần tú xẹt qua một tia dịu dàng, nhưng chỉ trong nháy mắt, rồi lại quay về với vẻ bình thường.

“Mạnh Nhược Kiều, tôi đói rồi, đi kiếm đồ cho tôi ăn.” Anh xuống giường, đuổi người một cái, vóc người hoàn mỹ về ra đường cong mê người.

“Tôi là cái gì...”

“Tối hôm qua bị bóc lột, vừa đói vừa mệt...” Anh nhìn cô, đầu lông mày giương nhẹ. “Ngược lại, tinh thần em đang tốt không phải sao?”

Cô trợn tròn mắt, anh bây giờ ám hiệu cô là yêu nữ hút dương bổ âm sao? Đi chết đi! Cô nếu có thể hút dương bổ âm, sớm để anh chết ở trên giường rồi chứ không phải để anh nói như thế này đâu.

“Mau dậy đi chuẩn bị, buổi chiều còn phải vào công ty, chà chà! Tổng giám đốc cùng thư kí cùng đến trễ... Không thông báo có khi dễ gây nên hiểu lầm nhỉ?”

“Tôi...” Hai chữ từ chức còn không có nói ra khỏi miệng, anh tựa như đoán được, hiện vẻ lễ độ và nụ cười ôn hòa với cô. “Đúng rồi, em ngàn vạn lần không được đột nhiên biến mất, lời đồn đại rất kinh khủng, tôi không chắc chắn là việc em hấp dẫn tôi lên giường có thể bị truyền đi hay không...”

Anh cười rất mê người, nhưng trong lời nói lại uy hiếp rõ ràng như vậy.

Mạnh Nhược Kiều giận đến cắn răng, cô nào có dụ dỗ anh... Nhưng nghĩ tới tối hôm qua, cô lập tức im lặng, chỉ có thể trốn mắt nhìn anh đi ra khỏi phòng.

Trước khi đi, Phạm Sĩ Hách lại mở miệng: “Đúng rồi, giúp tôi chuẩn bị một bộ âu phục mới, nếu mặc lại một bộ âu phục kia vào công ty sẽ khiến người ta hiểu lầm, tôi nghĩ em cũng không muốn chuyện này xảy ra chứ?”

Nhìn anh rời đi, Mạnh Nhược Kiều giận đến mức dùng sức cắn chặt, âm thanh buồn bực thét chói tai - Phạm, Sĩ, Hách!

Cô tức giận suy nghĩ muốn giết anh, cũng muốn giết mình.

A a... Chuyện như thế nào lại thành như vậy?!

Cùng một người đàn ông lên giường đã là chuyện không nên rồi, đã thế còn là đối tượng mình ghét cay đắng, quan trọng nhất là, người đàn ông kia sắp trở thành anh rể của cô.

Bình thường theo phim bộ truyền hình diễn thì cô là người phụ nữ xấu xa hấp dẫn người đàn ông của chị mình, hơn nữa không chừa thủ đoạn nào để đưa người đàn ông kia đến tay, vì vậy, sau khi lên giường, vai nam chính kia vừa chột dạ lại vừa áy náy và sẽ rất hối hận, mà người phụ nữ xấu là cô nhất định rất hả hê...

Hài lòng cái khỉ ý!

Cô cảm giác mình đen tới cực điểm rồi, đúng, cô là suy nghĩ đen tối với anh, còn ngày ngày mơ “mộng tình”, nhưng nằm mơ có tội sao? Có sao? Cô làm sao biết một ngày nào đó, trong mơ lại thay đổi thành thực tế chứ? Cô biết say rượu sẽ hỏng việc, nhưng cô nằm mơ cũng không nghĩ tới việc kịch tính này sẽ xảy ra với cô.

Thật sao! Sai lầm lớn đã tạo thành, cô cũng đành nhận!

Vụ việc như vậy người phụ nữ phải thua thiệt hơn người đàn ông chứ? Coi như thua thiệt cô chịu, thì cứ làm như chuyện gì cũng không xảy ra được chưa?

Nhưng... Mạnh Nhược Kiều nhìn trên tay lịch làm việc chuyển đến người đàn ông đối diện mình, cô đang cùng anh đọc báo buổi sáng, nói rõ lịch trình hôm nay.

Cô rất muốn nói với chính mình là hãy coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng mỗi ngày đều nhìn thấy anh, mà vừa nhìn thấy cô lại nghĩ đến chuyện của hai người.

Bi thảm nhất, “mộng tình” vẫn chưa chấm dứt, hai người dù đã lên giường, nhưng “mộng tình” vẫn bám lấy cô.

Như thế nào vậy? Không có làm gì, cô nghĩ đen tối tới anh, cố hiểu, tất cả đã qua, vì sao cô vẫn không thoát nổi “mộng tình” chết tiệt này?

Năng lực của anh mãnh liệt đến mức cô nhớ mãi không quên sao?

Mạnh Nhược Kiều nghĩ đến hình ảnh hai người lên giường... Thôi, coi như một câu cô cũng chưa nói.

Bực mình nhất chính là, cảm giác để ý này chỉ có cô, Phạm Sĩ Hách một chút ảnh hưởng cũng không có, đối mặt với cô thì lạnh nhạt, một điểm thoải mái dành cho cô cũng không có.

Ngược lại với cô, đang cố gắng trốn khỏi anh, nhưng là thư ký thì có thể tránh đi sao? Nhắm mắt đối mặt, nhìn bộ dáng tỉnh táo tư thái lạnh nhạt của anh, cô đang quá mức để ý... giống như người phụ nữ ngu xuẩn.

Cô buồn bực rũ xuống con mắt, âm thanh không có cao thấp phập phồng kéo dài nói: “Buổi tối có buổi tiệc mừng thọ Lưu tổng, thời gian là bảy giờ, quà tặng đã chuẩn bị xong chờ CEO mang đi.” Báo cáo xong, cô đóng lại laptop, trông mắt cúi đầu chờ phân phó.

Phạm Sĩ Hách chạm nhẹ vào mặt bàn, trông mắt đen quết về phía cô, lạnh nhạt mở miệng. “Gọi cho Lôi Lôi, bảo cô ấy buổi tối theo tôi tới đó.”

“Vâng, không có chuyện gì tôi ra ngoài trước.” Cô xoay người, chuẩn bị rời đi. “Bữa tiệc này em cũng tham gia.”

Bước chân dừng lại, cô cau mày xoay người, giọng nói lạnh: “Tôi đi làm gì?”

Anh cũng có vị hôn thê cùng anh rồi, còn có thư kí như cô làm gì?

“Em bây giờ là chất vấn tôi sao?” Phạm Sĩ Hách nhàn nhạt nhíu mày, gương mặt tuần tú nâng lên vẻ châm chọc nhàn nhạt.

“Tôi chỉ cảm thấy tôi không cần thiết phải đi.” Cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, bướng bỉnh nhìn lại anh.

“Quan trọng không phải là em cảm thấy thế nào, mà là tôi muốn em tham gia.”

Thấy cô còn muốn mở miệng, Phạm Sĩ Hách giọng nói lạnh lẽo: “Thư kí Mạnh, em quên thân phận của mình sao?”

Mạnh Nhược Kiều nắm chặt tay, hít sâu một cái: “Tổng giám đốc, giờ làm việc của tôi chỉ có đến 8 giờ, ngoại trừ tôi tự nguyện làm thêm giờ bên ngoài, anh thân là cấp trên không có quyền lợi yêu cầu tôi lúc tan việc tham gia bữa tiệc.”

Cô dừng một chút, kiêu ngạo nhìn anh. “Nếu tổng giám đốc không hài lòng, có thể khai trừ tôi.” Cô cầu cũng không được!

“Em không sợ mất đi kế hoạch hợp tác của trấn Hoa Đào sao?”

“Mất đi cũng không chết.” Cô hướng anh hừ lạnh, cô không sợ nhé!

Rất tốt! Phạm Sĩ Hách híp mắt, gương mặt tuần tú khác thường nâng lên nụ cười, dựa lưng vào ghế da trâu, hai chân thon dài đặt lên, thú vị nhìn bộ dạng khiêu khích của cô.

“Tôi muốn nói với Lôi Lôi là em cùng tôi chung sống trải qua rất hứng thú, muốn tôi nói cho cô ấy nghe sao?”

Mạnh Nhược Kiều trừng anh, nghe ra uy hiếp của anh, nhưng cô không sợ, cằm nâng lên. “Đi mà nói!”

“Tốt.” Anh làm như cô mong muốn, cằm ổng nghe lên, đưa tay nhấn mấy con số, cánh môi chứa đựng cười nhạt, trông mắt đen nhìn chằm chằm cô.

Cô không sợ nha!

Nắm chặt tay, Mạnh Nhược Kiều hung hăng trừng anh.

“Lôi, là anh” Phạm Sĩ Hách ngón tay gõ nhẹ lên bàn, hướng về phía ổng nghe nói chuyện, ánh mắt chưa rời đi khỏi mặt Mạnh Nhược Kiều. “Anh muốn nói cho em biết chuyện của Kiều Kiều, mấy ngày trước vào buổi tối bọn anh...”

Tạch...!

Anh nhìn cô dè xuống tay cầm điện thoại, môi mỏng gương càng sâu.

Mạnh Nhược Kiều giận đến phát khóc, tức trừng trừng nhìn anh, cả người cũng phát run, nhưng cô lại không biết vì sao, nhưng cô lại không biết bởi vì cái này, còn là...

“Như thế nào?” Anh nhíu mày

Cô cắn chặt môi. “Phạm Sĩ Hách! Anh thật... rất khiến người ta chán ghét!” Cô nhin, nhưng vẫn không thể ngăn nước mắt chảy ra.

Cô vội vàng xoay người, dùng sức lau đi nước mắt.

“Bữa tiệc tôi sẽ tham gia.” Gào xong, cô bước nhanh khỏi phòng làm việc.

Bước qua cửa, nụ cười của Phạm Sĩ Hách lập tức biến mất, nhìn trên bàn của anh, đó là giọt nước mắt của cô.

Cô tức giận đến phát khóc...Ngón tay set qua giọt nước mắt trên bàn, nhìn đầu ngón tay ướt át, cánh môi ngoắc ngoắc, cười đùa cợt.

“Như vậy... em sẽ nhớ tôi thật sâu chứ?”

Mạnh Nhược Kiều gương mặt ảm đạm, núp ở góc, hết sức ẩn mình giấu đi.

Bởi vì Phạm Sĩ Hách uy hiếp, cô không thể không tham gia, nhưng tham gia thì tham gia, cô có thể trốn chứ? Dù sao cũng chẳng ai chú ý tới cô.

Bữa tiệc như vậy mà mọi người chỉ chăm chú nhìn cặp đôi hoàn mỹ kia.

Cô nhìn bọn họ, Phạm Sĩ Hách mặc âu phục màu đen, Mạnh Uyển Lôi mặc chiếc váy màu trắng đi cùng, hai người đứng chung một chỗ, không chỉ xứng đôi, nhìn qua ánh mắt chăm chú có thể nhận ra tình cảm hai người rất tốt.

Ngày cưới không xa - Cô nghe được quan khách hâm mộ và bàn luận.

Đại tiểu thư họ Mạnh từ trước đến giờ rất được hâm mộ, tao nhã lại có phong cách, là một công chúa hoàn mỹ.

Cô nhìn Phạm Sĩ Hách, nhìn anh cười với Mạnh Uyển Lôi, thì thầm nói chuyện với nhau.

Cô mở to mắt, không muốn nhìn nữa.

Cô vẫn tức giận, anh bắt cô phải tham gia bữa tiệc, nhưng đến đây rồi, đối với cô làm như không thấy, trong mắt chỉ có Mạnh Uyển Lôi, vậy vì sao anh phải ép cô tới?

Cô rốt cuộc tới đây làm gì?

Mạnh Nhược Kiều mím môi, nhìn trong bể bơi hiện ra cái bóng của cô.

Cô mặc lễ phục màu đỏ, váy hở vai dài tới mắt cá chân, thắt lưng xẻ tà, chỉ cần cô chuyển động chút thì làn váy bay lên, có như không lộ ra chân dài tuyết trắng.

Tóc ngắn hơi vểnh ra hiện ra đường cong, đeo đôi khuyên tai màu đỏ, ngay cả khuôn mặt cũng nhàn nhạt, cô rất lâu rồi không trang điểm nên cũng đánh qua thôi.

Cô vốn là muốn mặc đồ công sở tham gia, thực không nghĩ tới Mạnh Uyển Lôi lại đem lễ phục cho cô, hơn nữa lễ phục này được thiết kế dành riêng cho cô.

Cô muốn từ chối, nhưng Mạnh Uyển Lôi vẫn kiên trì, kết quả là đành phải nghe theo.

Nhưng mà, ăn mặc đẹp vậy thì có ích lợi gì? Cũng chẳng có ai nhìn cô...

Cô không nhìn được ngược mặt lên lần nữa, nhìn về phía Phạm Sĩ Hách, nhưng rồi lại quay đi, tại sao mình vẫn nhìn anh ta cơ chứ?

Mạnh Nhược Kiều, cô bị bệnh sao? Rõ ràng tức giận, ghét anh, làm gì lại nhìn anh như thế?

Cô nhìn chằm chằm bóng dáng của mình hiện lên ở bể bơi, thấy biểu cảm ngỡ ngàng của mình, cảm giác như chính mình cũng không biết nguyên nhân là gì, nhưng ánh mắt phức tạp như muốn biết cái gì đó.

Cô kính hãi, sợ hãi né tránh ánh mắt.

“Tiểu thư, làm sao một mình cô ở chỗ này vậy?” Một người đàn ông trung niên tới gần cô, trên người anh ta có mùi rượu, giống như say rượu rồi, ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

Mạnh Nhược Kiều quay đầu, đây là ông chủ của xí nghiệp nhỏ nào đó, nhìn qua thấy không tốt chút nào.

Cô không thèm để ý, xoay người rời đi.

“A, đừng đi nha, tôi cũng một mình này, chúng ta làm bạn đi” Người đàn ông trung niên này bắt được cô.

Mạnh Nhược Kiều cau mày hất tay của ông ta ra, lập tức trả lời: “ Ông chủ Vương, ông uống say rồi.”

“Ha ha, tôi là say... Gặp tiểu thư xinh đẹp như cô thì càng say nha!” Ông chủ Vương cười ha ha, thấy mình đang ở góc khuất, chẳng sợ sệt gì, không ngừng sát vào cô.

“Đến, chơi với tôi nào, tôi sẽ cho cô chỗ tốt.” Ông chủ Vương háo sắc nhìn Mạnh Nhược Kiều, đã thể còn nhìn thấy làn váy xẻ tà của cô, cười càng hạ lưu hơn.

“Chà chà! Xem đôi chân này của cô...” Ông ta tự tay muốn sờ.

Mạnh Nhược Kiều giữ chặt tay của ông ta, dùng sức ngắt một cái.

“Ha...” Ông chủ Vương đau kêu lên, sợ mọi người chú ý đành phải hạ thấp giọng xuống.

“Ông chủ Vương, mong ông giữ tự trọng của mình.” Mạnh Nhược Kiều không muốn gây chuyện, chỉ muốn dạy dỗ ông ta một chút, xoay người chuẩn bị rời đi.

Ông chủ Vương không can tâm, thừa dịp lúc cô xoay người dùng sức ôm lấy cô, đưa tay che miệng cô. “Cô nương này đừng hòng chạy!”

Mạnh Nhược Kiều cong cùi chỏ lui về phía sau một kích, ông chủ Vương đau đến cong người xuống, nhưng tay vẫn không buông cô ra.

“Buông ra!” Mạnh Nhược Kiều giãy giụa, giơ chân lên định đá ông ta, thấy cô định đá người, ông chủ Vương giật mình, sợ đến mức vội vàng buông ra.

Không ngờ khi ông chủ Vương buông tay, cô nhất thời không dừng được bước chân, chân phải treo đi.

“A!” Cô kêu lên, mắt cá chân đau đớn khiến cô cau mày, thân thể vụng vọ, đột nhiên ngã xuống hồ bơi.

Tiếng nước chảy khiến mọi người chú ý tới hồ bơi.

“Ừm...” Mạnh Nhược Kiều muốn bơi lên bờ, nhưng mắt cá chân lại vô cùng đau, “Đáng chết! Ừm...” Sặc nước, cô khổ sở giãy giụa.

“Rơi xuống nước! Có người rơi xuống nước...” Có người kêu lên.

Đột nhiên có bóng người nhanh chóng nhảy vào hồ bơi, đưa tay bắt được Mạnh Nhược Kiều.

“Khụ khụ...” Mạnh Nhược Kiều khổ sở ôm lấy người đó, được ôm bơi lên bờ. Cô dùng sức hô hấp.

“Thế nào? Có sao không?” Cả người Phạm Sĩ Hách ướt sũng, khẩn trương nhìn cô, thấy cô vẫn sặc nước, dứt khoát ôm lấy cô, bước nhanh vào trong nhà, mượn chủ nhân một gian phòng, bước nhanh đưa cô vào phòng.

Anh đặt cô lên giường, bàn tay sờ lên má cô, trút đi vẻ nghiêm trang hằng ngày, bây giờ thì anh rất hốt hoảng.

“Có khỏe không? Nơi nào không thoải mái?” Anh khẩn trương hỏi, thấy cô không nói lời nào, dứt khoát để tự mình kiểm tra. “Có bị thương không? Hửm?”

Mạnh Nhược Kiều kinh ngạc nhìn anh, thấy cả người anh ướt đẫm, trên mặt còn rất lo lắng, cô có cảm giác không nói nên lời.

Anh cứu cô như thế nào vậy...

“A!” Anh đột nhiên chạm vào mắt cá chân của cô, khiến cô đau kêu lên.

“Sưng lên rồi.” Phạm Sĩ Hách cau mày, đưa tay cởi xuống tất chân của cô.

“Anh làm cái gì vậy?” Cô khẩn trương đưa tay ngăn cản.

“Đừng động vào!” Anh tức giận hét lên.

Lần đầu tiên anh lớn tiếng với cô, Mạnh Nhược Kiều không khỏi sợ hết hồn, nhất thời quên phản kháng.

Tất chân bị anh thô lỗ xé đi, nâng lên đùi phải của cô, thấy mắt cá chân sưng lên, bàn tay dịu dàng giữ lấy ngón chân cái của cô vờ về.

“Sẽ có một chút đau, cố gắng nhịn.” Sắc mặt của anh rất khó coi, chân mày nhíu đi, âm thanh cũng rất lạnh, nhưng bàn tay lại vô cùng dịu dàng.

Mạnh Nhược Kiều cắn môi nhịn đau, tròng mắt không nhìn được, nhìn về anh, cô biết là anh đang tức giận, nhưng không phải là giận cô, hơn nữa... anh đang khấn trương vì cô.

Cô nhớ các cử chỉ của anh lúc này, khác hẳn bộ dạng thường ngày, hiếm khi thấy anh hốt hoảng như thế này, trong lòng cô hiện lên cảm giác khác thường.

Người anh vẫn ướt, tóc vẫn còn rãnh nhỏ nước, không còn bộ dạng ưu nhã cao quý hằng ngày, nhìn anh bây giờ thật nhếch nhác, nhưng với cô, bất cứ lúc nào nhìn anh cũng rất tuyệt.

Ngực tự nhiên dao động, giống như đã sớm tồn tại, nhưng vào lúc này lại đột nhiên bộc phát, khiến cô sợ hãi, có chút bối rối, không biết nên làm sao.

“Vẫn còn rất đau...” Anh đột nhiên ngừng đầu, thấy vẻ mặt của cô, chưa nói xong thì nhất thời dừng lại, tròng mắt đen trở nên sâu dần.

“Tại sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Cô có biết rằng vẻ mặt của cô bây giờ khiến ọi đàn ông có thể vì cô làm bất cứ chuyện gì.”

“Cái gì?” Cô không hiểu lời của anh, vẫn nhìn thẳng vào anh.

Từ tròng mắt của anh thấy bóng của cô, đột nhiên cô cảm thấy mình khác lạ.

Một... người phụ nữ giống mình, một... bản thân đang động tình.

“Em không nên nhìn tôi như vậy.” Âm thanh của anh khàn đi, khuôn mặt gần sát cô.

Không...

Cô nên né tránh, nên đẩy anh ra, nhưng cô không thể động đây, mặc anh đặt môi lên...

8. Chương 8

Môi của anh rất mềm, trong miệng có mùi rượu nhàn nhạt, đầu lưỡi cạy ra khiến cô khẽ run, giống như mở ra trái tim rung động của cô vậy.

Bàn tay ấm áp trượt vào trong váy, đầu ngón tay ấm áp trượt vào trong váy, đầu ngón tay mơn trớn da thịt trơn mềm, gần đến hoa tâm ngọt ngào kia.

“Không...” Cô khấn trương bắt lại tay anh, né tránh môi anh, trong lòng hỗn độn không biết nên làm gì. “Không nên, sẽ có người đi vào...”

Không phải, lời này quá mập mờ, giống như ám chỉ gì vậy.

Mạnh Nhược Kiều khấn trương hơn, vội vàng chuyển lời nói: “Ý tôi là... Uhm!”

Không để cô nói hết lời, anh cứng rắn hôn cái miệng nhỏ nhắn kia, mút lấy cánh môi thơm mềm, anh thì thầm, âm thanh khàn khàn mê người.

“Hừ, đừng nói gì cả.” Anh hiện tại chỉ muốn hôn cô, dùng sức ôm cô.

Ai bảo cô dùng ánh mắt này nhìn anh cơ chứ, ánh mắt thật lay động lòng người, khiến anh muốn đoạt lấy cô, muốn biến cô thành của mình.

Anh biết cô lúc này không thể kháng cự anh, hiện tại chỉ muốn có được cô!

Nói anh hèn hạ cũng được, ai bảo cô trước mắt anh biểu hiện yếu ớt như vậy, là tại cô dụ dỗ anh.

“Nhưng...” Cô còn muốn kháng cự, hết sức muốn rời khỏi nụ hôn của anh, nhưng tay anh lại giữ gáy cô, tăng thêm sức lực lưỡi.

Đầu lưỡi câu mút lấy cô, từng miếng từng miếng dây dưa mút lấy, nụ hôn rất mê người, gặm đi cánh môi mềm mại, Phạm Sĩ Hách khàn giọng mở miệng.

“Là tại em, ai bảo em hấp dẫn tôi chứ?” Anh ác liệt đem tội lỗi lên đầu cô.

“Em nào có?” Bàn tay anh bỏ qua tay của cô, đầu ngón tay chạm vào hoa tâm, anh liền nhếch mày. “Em hôm nay mặc quần chữ T.”

Làn váy cao xẻ tà, thật hợp với quần chữ T, hôm nay cô mặc thế này như kiểu chọc giận anh, dù núp ở góc thế nào, vẫn hấp dẫn tầm mắt của những người đàn ông ở đây.

Anh mặc dù đứng rất xa, nhưng vẫn chú ý tới cô, cũng thấy nhiều ánh mắt của đàn ông tại bữa tiệc chú ý tới cô, khiến anh vô cùng không vui.

Ai ngờ anh vừa rời mắt xong thì cô liền rơi xuống nước.

Người phụ nữ này, nếu nhìn không trông chừng kỹ, cô sẽ lại gây phiền toái.

Anh chớp mắt, dùng sức gặm mút cánh môi, ngón tay dùng sức gạt đi quần chữ T mỏng của cô.

“Hết cách rồi, âu phục quá bám sát người... Ồ!” Ngón tay của anh đột nhiên vịn vào hoa hạch, Mạnh Nhược Kiều thở khê, thân thể như nhũn ra, quên đi ý định muốn kháng cự anh nữa.

Cô căn bản cũng không muốn kháng cự.

Đầu ngón tay bám vào y phục trước ngực anh, cô đưa mắt nhìn anh, hai người chạm mặt nhau, dự vọng của anh đã hiện lên rõ ràng, mà cô cũng can tâm tình nguyện với chuyện này.

Trong nháy mắt, như đã đắm chìm, cô đưa tay ôm lấy anh, ngón tay bám vào anh, hé miệng, suông sã tứ phía hôn lấy môi, chân cũng ôm hông của anh.

Anh tiếp nhận sự nhiệt tình của cô, hai người răng môi quần quít, kịch liệt hôn, đầu ngón tay xoa ở hoa tâm càng thêm sức lực, không ngừng qua lại ma sát cánh hoa non nớt.

Cô lộ ra đầu lưỡi, kịch tính mút lấy cái miệng của anh, ngón tay đẩy loạn tóc anh, hai người hôn kịch liệt, giống như hai luồng lửa hòa vào nhau cùng thiêu đốt.

Anh hôn cô, đầu lưỡi ở trong miệng tàn phá bờ bãi, ngón tay dài cũng không bỏ qua một cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào phía dưới kia.

Cô giãy dụa, răng cắn môi của anh, tay nhỏ bé cũng mạnh bạo đi đến phần nam tính kia.

Ngón tay cởi quần, đem tay cô dò vào trong quần, suông sã tứ phía cảm nam tính nóng bỏng kia.

“Nha...” Anh thở gấp, ngón tay dài ở hoa tâm ra vào mãnh liệt vì hưng phấn, ngón tay cái đè ép hoa hạch, mặc sức vuốt ve.

Anh trêu đùa cô, muốn cho cô đầu hàng trước dự vọng, cô cũng không chịu yếu thế, bao tay cầm lấy nam tính to lớn, đầu ngón tay cọ sát đầu nam tính kia.

Người phụ nữ này, cô bạo dạn đến mức khiến người ta điên cuồng!

Phạm Sĩ Hách không thể khống chế dự vọng dưới bụng kia, ngón tay dài rút ra khỏi hoa tâm, không có trở ngại, “dịch yêu” đã sớm chảy ra.

Anh nâng mông của cô lên, nam tính dài nóng hừng về phía cánh hoa đỏ tươi run rẩy kia, hẹp mông một cái, trong nháy mắt đã đi vào hoa tâm chặt khít, vách tường thịt dày đặc dạt dào.

“A!” Cô khê rên, thân thể mềm mại vì khoái cảm tê dại mà khê run, bụng dưới đi theo dùng sức, u cổ nhất thời lại chặt hơn, đem nam tính ngày càng hút chặt hơn.

Vách tường thịt mỹ miều căng đầy ôm trọn nam tính cứng rắn nóng bỏng kia, anh không nhanh không chậm mà rút khỏi, liền đâm mạnh vào, thật sâu vào hoa huyết nhiều nước.

Anh đi vào sâu như vậy, khiến cô vui thích sướng khoái, cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng yêu kiều, cô nâng mông lên, nghênh hợp chuyển động của anh.

Theo anh một lần rồi lại một lần va chạm mãnh liệt, Mạnh Nhược Kiều sớm đã không còn ý nghĩ, chỉ có thể theo bản năng lắc lắc thân thể mềm mại, không ngừng rên rỉ.

Cô quên đi thân phận của mình, quên đi mọi thứ, chỉ có điên cuồng mê muội phải có anh, khiến thân thể sướng khoái chịu đựng anh ra vào.

“Hách a...” Cô kêu tên của anh, cái miệng nhỏ nhắn tìm được miệng anh, đầu lưỡi dò vào trong, cùng anh nhiệt tình quấn quýt, hai chân ôm chặt hông anh hơn, khi anh chuyển động thì cô uốn éo cái mông cùng hòa theo, cô quên đi cơn đau ở chân, chỉ muốn ôm chặt lấy anh.

Động lòng sao?

Cô không biết, cũng không dám đi tới tận tâm can của mình, anh không phải người yêu của cô, cô biết ở đây cô phạm tội rồi, đây là sai lầm, nhưng cô không có cách nào kháng cự, biết rõ không nên, nhưng thân thể cô lại đem anh cuốn chặt hơn, khi anh lại muốn rút khỏi thì vách tường thịt lại thật chặt hấp thụ lấy, không để cho anh dễ dàng rút ra.

Hút vào phần căng đầy trắng nõn, khiến Phạm Sĩ Hách sung sướng rên rỉ, chạy nước rút, nam tính càng tăng thêm sức lực, một lần rồi lại một lần đâm vào.

Cánh môi yêu kiều lại mở ra. “Lại dùng sức một chút!” Cô quấn anh thật chặt, đầu ngón tay bầu vú lấy lấy da thịt của anh.

Cô không muốn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn dùng sức ôm lấy anh, về cảm giác tội lỗi, cô tạm thời sẽ quên lãng đi!

Cô ngọt ngào, cuồng loạn gần như làm anh điên loạn, bàn tay thô kéo chân của cô để ở cùi chỏ, cuồng dã đâm vào hoa tâm mềm mại.

Một lần rồi lại một lần, nghe cô rên rỉ, hai người điên cuồng ôm ấp nhau, hôn kết hợp, cho đến khi cao trào tới.

Từ sau bữa tiệc, quan hệ của họ càng thêm mập mờ, biết rõ không nên, nhưng anh cảm giác như không quan tâm, luôn dùng ánh mắt lửa nóng nhìn cô, sau đó liền bắt cô vào trong ngực, dùng sức hôn cô, một lần rồi lại một lần đoạt lấy cô.

Cô muốn phản kháng, nhưng cuối cùng luôn thất bại, cô biết nguyên nhân, phản kháng của cô luôn chỉ khước từ nhẹ, giống như chỉ muốn giảm bớt một chút tội lỗi, nhưng cuối cùng vẫn mặc anh làm gì thì làm.

Quan hệ hai người lại càng thêm phức tạp, anh cơ hồ luôn ở trong cô, mỗi ngày cô đều ở trong lòng anh tỉnh lại, rõ ràng không phải là người yêu, nhưng cô lại cho anh chạm vào mọi thứ của cô.

Chuyện như thế nào lại thành như vậy?

“A!” Đột nhiên đau đớn khiến cô khê rên.

“Em đang không chuyên tâm!” Phạm Sĩ Hách buông miệng nói, nhìn thấy vết cắn ở bên bả vai, lấy lưỡi khẽ liếm qua, em ái hôn mất.

Đây là phòng làm việc của anh, cô nửa thân trần truồng nằm ở trên bàn làm việc, nút áo sơ mi sớm đã bị cởi ra, cặp ngực cũng lộ ra, vẩy bị đẩy tới thắt lưng, tất chân sớm bị xé nát, tan tành vút trên mặt đất, quần lót ren được kéo xuống bắp chân, mà nam tính của anh đã chôn sâu ở cơ thể cô.

Bàn tay từ hông càng đi lên, cầm lấy cặp vú mềm, ngón tay vân vê nhũ hoa khiến đã sớm cao nhọn, kẹp hông uốn một chút, khiến nam tính ở trong hoa tâm chậm rãi rút ra rút vào.

Cô cắn môi, đầu lông mày vì khó nhịn mà vặn lên. “Đừng như vậy, sẽ có người đi vào.”

Cô không có khóa cửa nha!

“Chưa có sự cho phép của anh, ai dám tự tiện đi vào?” Anh dùng lực nắm vào bầu ngực tuyết trắng, tốc độ chậm dần, cơ hồ muốn hành hạ cô, khiến nam tính to lớn ma sát qua vách tường thịt nhạy cảm.

“Nhanh một chút...” Không thể chịu nổi tốc độ chậm chạp này, Mạnh Nhược Kiều khổ sở lắc lắc mông, cô biết là anh cố ý, đang trừng phạt cô vì vừa mới phân tâm.

“Em vừa nghĩ cái gì vậy?” Quả nhiên, Phạm Sĩ Hách ngậm vành tai của cô, ở bên tai bật hơi khẽ, một tay kia chạm vào chỗ kín, vân vê hoa hạc trên chân mềm mại kia, bừa bãi kéo lấy.

Anh trêu chọc khiến cô dục vọng tăng cao, thế nhưng anh lại càng cố ý hơn, dừng lại động tác, khiến nam tính bất động ở u cổ.

Cô cắn môi, đối với anh cố ý vừa giận vừa hờn.

“Không cần đi ra đi!” Cô quay đầu trừng anh, gương mặt vì tình dục mà ửng hồng, khuôn mặt tức giận lại càng thêm quấy rầy.

Tròng mắt đen chột khê hiện, tia lửa chột xẹt qua, anh cúi đầu hôn cô.

“Đừng!” Cô còn đang tức giận, đưa tay khước từ anh đến gần. “Đi ra ngoài!”

Cô giãy giụa, nhưng càng như vậy lại khiến có hoa huyết chảy hơn.

“Đáng chết!” Anh thiếu chút nữa không nhịn được lên cao trào trong cơ thể cô. Phạm Sĩ Hách bắt được cô, ôm cô vào trong ngực, ôm cô vào ngồi ở ghế da trâu, thấy cô còn giãy giụa, dùng sức đâm sâu vào.

“A!” Đột nhiên lên cao trào khiến cả người cô mềm nhũn, nhất thời quên phản kháng, tay nhỏ bé giữ chặt vai anh, làm nhăn cả áo sơ mi của anh.

Anh ôm lấy hông của cô, bàn tay xoa lấy hai luồng tuyết nhũ, gương mặt tuần tú nở nụ cười mê người. “Muốn thì tự mình động.”

Cô cắn môi trừng anh, cô mới dừng cảm khiêu khích anh một chút, cô cũng không ngờ rằng anh lại tập tức đem cô trở lại, mặc dù trong người có lửa nóng dục vọng nhưng cũng chứng minh rằng anh có khát vọng với cô.

Có thể tưởng tượng như vậy, cô lại không khống chế được thân thể của mình, ai bảo cô cũng khát vọng anh như vậy chứ?

Cô đành phải nâng mông lên, nhẹ nhàng để cho hoa huyết từ từ phun ra nuốt vào nam tính của anh, ma sát lên xuống tăng nhanh như vậy càng sướng khoái, hơn nữa giống như cô đang nắm quyền thống trị vậy.

Cô không khỏi cảm thấy vui sướng, động tác càng tăng nhanh, hưởng thụ ma sát đầy sướng khoái, ngông nghênh phun ra nuốt vào dục vọng của anh.

Mà tuyết lê mềm cũng theo cô mà lên xuống, đầu nhũ cũng bắt đầu ửng hồng theo đầu ngón tay của anh, lộ ra sáng bóng mỹ lệ.

Anh há mồm ngậm nhũ hoa, hưởng thụ cô phun ra nuốt vào, đầu lưỡi cũng quấn lấy nhũ hoa, ngậm mút lẫn nhau hai luồng mềm non đầy đặn.

Ngực bởi vì anh liếm mút mà tê dại, chỉ chốc sau, cô đã đến góc độ mà mình yêu thích nhất, khiến nam tính lên tới chỗ mãn cảm nhất của cô.

Cô lên xuống nhanh hơn, kịch liệt hấp thụ nam tính, hàm răng của anh đột nhiên gặm đầu nhũ tiêm, nam tính ở phía dưới cô cũng đột nhiên đâm lên một cái.

“A!” Cô nức nở, thân thể đột nhiên mềm nhũn, trong nháy mắt đạt tới cao trào.

Nhưng anh vẫn chưa thỏa mãn, liền ôm lấy cô, để cô nằm ở bàn làm việc, phẩy nam khê rút khỏi hoa huyết, lại kịch liệt tiến vào, đâm thật sâu vào hoa huyết co rút lại kia.

“A... Không...” Vừa mới đạt cao trào nên hoa tâm vẫn vô cùng nhạy cảm, Nam tính tự nhiên đâm sau ra lại chảy ra nhiều “dịch yêu” ở hoa tâm hơn, theo bắp đùi mà chảy xuống.

“Dịch yêu” càng nhiều khiến anh chuyển động thật sướng, từng cái rút ra rút vào càng mạnh càng vang lên thành tiếng, vách tường thịt chặt khít cũng càng đem nam tính chặt hơn.

“Đừng a!” Quá kịch liệt, cô không chịu nổi liền cầu xin tha thứ. “Còn... Còn phải làm việc...” Anh như thế này thì cô làm việc thế nào được?

“Tại em cả.” Phạm Sĩ Hách cúi đầu nhậm nhũ hoa, hẹp miệng tăng thêm sức lực, công kích hoa tâm phía dưới. “Nhìn, em hấp thụ chặt như vậy, căn bản là không muốn anh rời đi.”

Anh cảm no đủ tuyết trắng, liếm qua nhũ hoa, cánh môi chứa đựng ý cười.

Nam tính càng chạy nước rút mạnh hơn, cơ hồ muốn trêu đùa hoa tâm mềm mại, để cho cô biết cô thuộc về anh.

Quá sung sướng khiến cho cô vô lực mềm mại, một lần rồi lại một lần cao trào không ngừng hướng về cô, gần như sắp đem cô bao phủ, cô cảm thấy mình sắp chết dưới thân anh rồi.

Vách tường thịt co rút lại càng kịch liệt, co rút chặt chẽ đem nam tính to dài hấp chặt hơn, cho đến khi anh đâm thật sâu vào khiến cô kêu lên tiếng khóc nức nở.

Hoa huyết nhất thời chảy ra “dịch yêu” ngọt ngào, anh đi theo gằm nhẹ, ngửa đầu hưởng thụ hoa tâm hết sức chặt chẽ kia, mới ở trong thân thể cô đạt tới cao trào.

Một lúc sau, trong phòng làm việc chỉ còn tiếng thở gấp.

Anh ôm cô ngồi vào ghế, để cho cô ngồi trên người anh, bàn tay khẽ vuốt ve lưng cô, nam tính vẫn thân mật ở trong cơ thể cô.

Mặt đầy mồ hôi dán vào ngực của anh, cô nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của anh, nam tính vẫn chưa rời đi, ở trong cơ thể cô.

Cảm giác việc như thế so với hoan ái còn thân mật hơn, cô không thấy thoải mái, đứng dậy muốn rời khỏi anh.

Thế nhưng anh lại không cho cô đi. “Đi đâu?” Anh hỏi, bàn tay cầm lấy tuyết nhũ, vỗ về chơi đùa.

Cô bắt lấy tay của anh, cúi đầu mà nói: “Nên sửa sang lại chút, còn phải làm việc nữa.”

Thấy cô không nhìn anh, Phạm Sĩ Hách nhếch môi, ngón tay nâng mặt cô lên.

“Thế nào? Cảm giác tội lỗi sao? Cảm thấy muốn xin lỗi Lôi Lôi sao?”

Bị nói trúng tim đen, Mạnh Nhược Kiều cắn môi, thấy ánh mắt cợt nhả của anh, không khỏi tức giận.

“Chẳng nhẽ sẽ không sao?”

“Chắc là không.” Bởi vì cho tới giờ anh sẽ không thật sự xin lỗi Mạnh uyển Lôi về chuyện này.

“Anh!” Mạnh Nhược Kiều trừng anh, thấy bộ dạng lạnh nhạt thoải mái của anh, cô càng tức giận, cô đẩy anh ra, lập tức rời khỏi người anh.

Cô nhanh chóng sửa sang, ngẩng đầu nhìn anh. “Chắc vậy, tôi đã sớm biết, loại người như anh không biết gì tới trung thực” Cho nên anh mới không cảm giác tội lỗi, coi chuyện như vậy là bình thường, chỉ có cô có cảm giác tội lỗi bao vây.

Phạm Sĩ Hách nâng môi lên, dựa lưng vào ghế, cũng không thèm sửa sang lại, nhìn chăm chú vào cô. “Đừng quên, em cùng phạm tội với tôi.”

Mạnh Nhược Kiều thoáng chốc nói không ra lời.

Ừ, anh là không trung thực, nhưng chẳng phải cô cũng thế sao? Biết rõ không nên đụng vào, biết rõ nên cự tuyệt, nhưng rồi một lần rồi lại một lần để anh ôm cô.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của cô, gương mặt chìm xuống, tâm tình cũng cảm thấy tồi tệ, nhưng cánh môi lại đẩy lên như giễu cợt.

“Nếu cảm thấy có lỗi với Lôi Lôi, thì sao em không cự tuyệt tôi?”

“Tôi...”

Anh đứng dậy đi về phía cô, ngón tay nâng cằm của cô, âm thanh trầm thấp, trông mắt đen xẹt qua một tia sắc bén. “Em yêu tôi, đúng không?”

Mạnh Nhược Kiều giật mình, đẩy tay của anh ra, vội vàng phủ nhận: “Tôi không có!”

“Thật sao? Vậy vì sao để cho tôi ôm em? Rõ ràng cảm thấy hối lỗi, vì sao không cự tuyệt tôi?” Anh không tin lời của cô..., nhìn chằm chằm vào vẻ hốt hoảng của cô.

“Tôi...” Ánh mắt của cô lo sợ, chống lại ánh mắt sắc bén của anh, càng thêm hoảng loạn, tâm tình đầy lòng cô mà cô vẫn không dám nhìn, anh tại sao lại hỏi cô?

Người rõ ràng có vị hôn thê là anh! Một lần rồi lại một lần đụng vào cô rõ ràng là anh!

“Chỉ, chỉ là nhu cầu mà thôi!” Cô hét lên với anh, hết sức hiện lên diện mạo hùng hồn.

“Nhu cầu?” Phạm Sĩ Hách lay mắt.

“Đúng! Nhu cầu!” Cô hást cằm lên. “Chờ khi nào tôi chán, chúng ta liền không có quan hệ, anh muốn làm gì thì làm, tôi trở về thị trấn nhỏ, không liên hệ gì với nhau nữa!”

“Không liên hệ gì nữa?” Anh lặp lại câu nói sau cùng của cô, trông mắt đen xẹt qua tia lửa giận, nhưng gương mặt lại nở nụ cười. “Rất tốt.”

Khá lắm, đường ai nấy đi, đều không liên hệ gì với nhau!

“Như vậy, em cứ tiếp tục cảm giác hối lỗi đi! Ta cùng phạm tội với nhau.” Anh thô lỗ giữ chặt cằm của cô, cúi đầu thô bạo hôn cô.

“Ừm! Không...” Đau đớn khiến cô cau mày, đang muốn đẩy anh ra nhưng anh lại đột nhiên buông cô ra.

Chuông điện thoại vừa lúc vang lên, Phạm Sĩ Hách nhận điện thoại. “Lôi Lôi?”

Nghe thấy tên, Mạnh Nhược Kiều sững sờ, thấy mặt anh lập tức thả lỏng, cô mở to mắt.

“Ừ, buổi chiều anh không có việc gì, anh đi đón em.” Anh cúp điện thoại, liền đi vào phòng nghỉ, thay một bộ âu phục khác ra ngoài.

“Buổi chiều tôi không vào phòng làm việc, không có việc gì thì không cần tìm tôi.” Anh lạnh nhạt phân phó, mặc xong áo khoác, liền đi ra khỏi phòng làm việc, tầm mắt từ đầu đến cuối cũng không nhìn về phía cô.

Mạnh Nhược Kiều nhìn anh rời đi, nhớ anh đối với Mạnh Uyển Lôi thì dịu dàng, với cô thì lạnh lùng... Đúng vậy, người ta là hôn thê của anh, cô là cái gì chứ?

Khóe môi giễu cợt nhếch lên, cô cười đến mức tiêu điều, cong người xuống nhặt tất chân bị vứt trên mặt đất kia, ngón tay dùng sức nắm chặt.

“Đáng ghét!” Cô tức giận đá bàn làm việc một phát.

Cô khổ sở cái gì chứ? Có cái gì phải đau khổ hay sao? Anh vốn không thuộc về cô, mà thuộc về người phụ nữ khác.

Cô mới không cần anh, tuyệt không cần!

Cắn chặt môi, Mạnh Nhược Kiều dùng sức dìm đi nước mắt của mình, không cần khóc, có cái gì hay mà phải khóc!

Cô hít sâu một cái, chuẩn bị rời đi, khóe mắt lại liếc trên ngăn kéo tầng thấp nhất ở bàn làm việc mở ra.

Đó là vừa bị cô đá văng ra...

Cô ngồi xổm người xuống, muốn đẩy mạnh ngăn kéo vào.

“Hử?” Cô đột nhiên cau mày, rút ra lá thư màu vàng để ở dưới hình, vừa thấy người trong hình, cô ngẩn người.

“Đây không phải là mình sao?” Trong hình cô mặc áo T- shirt quần jean, cùng người khác nói chuyện, mỉm cười, mà bối cảnh lại ở thị trấn nhỏ.

Cô cảm thấy kỳ quái, lại thấy lá thư màu vàng không được dán chặt, lộ ra một góc hình.

Cô lấy lá thư ra, đứng lên, để toàn bộ thư trong lá thư lên trên bàn.

“Chuyện này...” Cô nhìn chằm chằm hình trên bàn, tất cả đều là hình của cô, tại sao Phạm Sĩ Hách lại có hình của cô?

Hơn nữa góc độ này... đều là chụp ảnh lén!

Anh tìm người điều tra cô?

Mạnh Nhược Kiều không tin được, dứt khoát đem toàn bộ ngăn kéo chuyển ra, kiểm tra đồ vật bên trong.

Cô tiện tay rút ra một xấp giấy, lật lên xem, càng nhìn mắt mở càng lớn.”Đây là sao...” Trong tài liệu toàn là tư liệu của cô... Chuyện gì xảy ra vậy?

Cô cau mày, không hiểu. Phạm Sĩ Hách điều tra cô làm gì?

9. Chương 9

Sao Phạm Sĩ Hách lại điều tra cô?

Cô xem qua tất cả tài liệu điều tra, đều ghi chép tất cả mọi việc của cô trong hai năm qua, ngay cả hình ảnh cũng là trong hai năm qua.

Trong lòng Mạnh Nhược Kiều nghi ngờ, cô muốn hỏi Phạm Sĩ Hách, nhưng mấy ngày nay trong anh rất bận, không tới nhà trọ của cô, đến công ty cũng phân phó công việc cho cô, sơ lược xử lý một chút, liền rời khỏi công ty.

Kết quả mấy ngày trôi qua rồi, cô cũng không tìm được cô hỏi anh.

Anh đang vội cái gì? Cảm giác thật kỳ lạ.

Mới nghĩ tới xong, cửa thang máy đột nhiên mở ra, Phạm Sĩ Hách đi khỏi thang máy.

“Tổng giám đốc.” Mạnh Nhược Kiều lập tức đứng dậy, lại phát hiện trên người anh vẫn là âu phục của ngày hôm qua, anh không thay y phục, vậy ngày hôm qua anh không về nhà sao?

Thế thì ngày hôm qua anh đã đi đâu?

Thấy Phạm Sĩ Hách đi vào phòng làm việc, cô nhìn không được đi theo, trực giác muốn mở miệng hỏi thăm, nhưng lời ra tới miệng lại nuốt vào.

Tại sao phải hỏi anh? Tối hôm qua anh ở đâu, làm gì liên quan gì đến cô?

Đứng ở cửa phòng nghỉ ngơi, Mạnh Nhược Kiều trong lòng suy nghĩ cảm giác không nói được thật là chua chát.

Cửa phòng nghỉ ngơi mở ra, Phạm sĩ Hách thấy cô đứng ở cửa, đầu lông mày giương nhẹ. “Có chuyện gì sao?” Anh nhàn nhạt mở miệng, cúi đầu cài khuy ở ống tay áo.

“Tôi...” Cô muốn hỏi anh gần đây bận cái gì, tối hôm qua đi đâu, nhưng sao cô hỏi được đây? “Hôm nay được...”

“Toàn bộ lấy ra, tôi ra ngoài có chuyện, hôm nay cũng không vào phòng làm việc.” Sửa sang xong âu phục, Phạm Sĩ Hách ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt xẹt qua tia khác thường.

“Âu phục ở phòng nghỉ ngơi, giúp tôi đưa đi giặt khô.” Dứt lời, anh liền đi ra khỏi phòng làm việc.

“Vâng!” Nhìn anh gấp gấp như vậy, có chuyện gì mà khiến anh không quan tâm tới công việc?

Là ai từ trước đến giờ đến yêu thích bộ dạng mặc âu phục của anh? Lại ai khiến người làm việc điên cuồng như anh bỏ công việc xuống như vậy? Anh bây giờ chuẩn bị đi gặp người kia sao?

Con mắt rũ xuống, Mạnh Nhược Kiều đi vào phòng nghỉ, cầm lấy áo khoác tây trang, vùi mặt vào áo khoác, ngửi thấy mùi nước hoa của anh.

Nghĩ đến lúc này anh lạnh nhạt rời bỏ, trái tim không khỏi có chút đau.

“A! Ghét!” Cô khổ sở cái gì vậy?

Mạnh Nhược Kiều tức giận dùng sức bỏ lại tây trang, một danh thiếp từ túi rơi ra ngoài.

Cô cầm danh thiếp lên, nhất thời sửng sốt.

“Khoa phụ sản?” Anh tại sao lại có danh thiếp của khoa phụ sản? Một người đàn ông đến khoa phụ sản làm gì?

Cô dừng lại suy đoán, trong lòng liền hiểu rõ.

Đàn ông đi khoa phụ sản làm gì? Đương nhiên là có người mang thai. Anh lại không có scandal tình ái nào bên ngoài, đối tượng mang thai chỉ có một mà thôi.

“Thật sao? Mang thai rồi sao?” Nhưng vậy hôn lễ cũng không còn xa nữa sao?

“Thật tốt, chúc mừng!” Cô tự lẩm bẩm, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở mà mình cũng không biết, rõ ràng đang cười, nhưng lại giống như đang khóc.

Cô nhắm mắt lại, dùng sức nhịn đi chua xót trong mắt.

Dù sao biết sớm muộn cũng có ngày này, cô và anh tựa như hai đường thẳng song song, bây giờ chạm vào nhau chỉ là ngoài ý muốn, sớm muộn cũng phải chia xa.

Cô vậy không thêm quan tâm! Không quan tâm.

“Đúng vậy! Tôi không quan tâm...” Mạnh Nhược Kiều thì thầm, liều mạng thuyết phục mình, nhưng cô cũng biết, những lời này không thật sự đúng.

Thật sự không quan tâm, thì sao lại tới đây?

Mạnh Nhược Kiều ngẩng đầu nhìn bệnh viện, cảm giác mình như đứa ngốc, cô đến bệnh viện làm gì? Muốn kiểm tra cái gì chứ?

Cô nhịn cười không được, cô cười chính mình, không biết chấp nhận thế nào sao? Nếu sự thật giống như những gì mình nghĩ, cô sẽ vui mừng sao? Sẽ vui vẻ sao?

Không! Cô biết mình căn bản sẽ không.

“Mạnh Nhược Kiều, cô thật là đủ rồi!” Không muốn thừa nhận lòng mình, nhưng thân thể so với cô còn thành thực hơn, nếu không cô cũng chẳng tới nơi này.

“Kiều Kiều?” Mạnh Uyển Lôi ngạc nhiên nhìn về phía cô. “Làm sao em lại tới bệnh viện? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Chị?” Không ngờ sẽ bắt gặp, Mạnh Nhược Kiều sửng sốt, miễn cưỡng kéo ra nụ cười, nhưng ánh mắt lại chợt dạ rời đi. “Không có, em rất khỏe.”

“Không bị sao là tốt rồi.” Mạnh Uyển Lôi khẽ mỉm cười. “Em tìm Phạm Sĩ Hách sao? Anh ấy đi đỗ xe rồi, có việc gì muốn tìm anh ấy sao?”

“Không có, em không có việc gì cần tìm tới anh ấy cả.” Giọng của cô có chút sợ, thấy Mạnh Uyển Lôi nghi ngờ, cô vội vàng thay đổi giọng điệu. “Em chỉ tình cờ đi qua thôi.”

Mạnh Uyển Lôi cũng không suy nghĩ nhiều. “Như vậy à...”

“Vâng...” Mạnh Nhược Kiều cắn cắn môi, trực giác, mắt nhìn về phía bụng của Mạnh Uyển Lôi.

“Thế nào?” Phát hiện tầm mắt của cô, Mạnh Uyển Lôi vuốt bụng, ngược ngược cười. “Kiều Kiều, em biết rồi sao?”

“À?” Mạnh Nhược Kiều thu hồi ánh mắt, nhìn gương mặt hạnh phúc của Lôi Lôi, ngực thoáng chốc có chút đau.

“Thế nào? Sĩ Hách không nói với em sao?” Mạnh Uyển Lôi khẽ nghi ngờ, nhưng không ngừng được nụ cười trên mặt. “Chị có thai, hơn 3 tháng rồi.”

Quả nhiên... “Đúng, vậy sao? Chúc mừng chị.” Mạnh Nhược Kiều nặn ra nụ cười, nhưng cảm thấy mình cười có nhiều miễn cưỡng.

Mạnh Uyển Lôi chạm bụng nhẹ, trên mặt hiện vẻ sắp làm mẹ mỹ lệ mỉm cười. “Sĩ Hách cũng rất vui mừng, mấy ngày nay đều ở đây theo chị, nhất định rất ít khi vào công ty nhỉ?”

“Vâng...” Mạnh Nhược Kiều kinh ngạc nhìn nụ cười trên mặt chị, ngực không ngừng đau nhói.

Tại sao lại đau như vậy... Cô có thích anh sao?

Biết rõ không thuộc về mình, nhưng cô vẫn yêu thích anh rồi sao? Cho nên rõ ràng trong lòng có cảm giác hối lỗi, nhưng cô vẫn mặc kệ đi, thật sao?

Mạnh Nhược Kiều, cô ngu rồi sao?

“Đúng rồi, chuyện này đừng nói cho bố trước, chị sợ bộ tức giận.” Mạnh Uyển Lôi có chút bất đắc dĩ, lại không che giấu được vui sướng ở trên mặt.

“Chẳng qua chị đã bàn chuyện với Sĩ Hách, một tháng sau liền cử hành hôn lễ, nếu không sợ bụng to hơn sẽ nhìn sẽ không tốt.”

“Đúng vậy!” Đúng vậy, người ta muốn kết hôn, đứa trẻ cũng có, cô nữa, không thấy rõ sao?

Vốn là không thuộc về cô, vốn là không nên qua lại, khó trách gần đây anh đối với cô làm như không thấy, chắc là toan tính mượn cơ hội rời xa cô rồi sao?

Cần gì chứ? Căn bản thấy không cần thiết, cô cũng chỉ đợi ba tháng... Không đúng, thời điểm này thức thời một chút, cô cũng không muốn trở thành người đời nói là người phụ nữ thảm thương.

“Kiều Kiều, đến lúc đó chị muốn em tham gia hôn lễ của bọn chị nha!”

“Không”, Mạnh Nhược Kiều kéo kéo môi. “Khi đó trấn nhỏ đang bận rộn, em sợ rằng không tham gia kịp...”

“Kiều Kiều?” Mạnh Uyển Lôi đột nhiên kêu lên. “Làm sao em khóc?”

Khóc? Cô có khóc sao?

Mạnh Nhược Kiều giật mình, đưa tay chạm mặt, đầu ngón tay chạm vào mặt có cảm giác ướt ướt, “Em...”

“Thế nào? Xảy ra chuyện gì vậy?” Mạnh Uyển Lôi lấy ra giấy lau, lo lắng đưa cho cô.

“Không có... Em vì mừng cho chị mà vui quá thôi.” Mạnh Nhược Kiều mở to mắt, vội vàng lau đi nước mắt.

Nghe được lời của cô..., Mạnh Uyển Lôi sững sờ, tiếp tục cười, cầm giấy lau sạch nước mắt của Kiều Kiều, giọng nói rất dịu dàng.

“Kiều Kiều, chị biết từ trước đến giờ hai chị em chúng ta chưa tiếp xúc nhiều..., chị cũng chưa từng ghét em.”

“Em cũng hiểu rõ, em cũng không ghét chị.” Mạnh Uyển Lôi không phải một người phụ nữ khiến người ta cảm ghét, hồi ở nhà họ Mạnh, Lôi Lôi cũng chưa bao giờ bắt nạt cô, cho dù không giống như chị em tình cảm, nhưng Mạnh Uyển Lôi đối với cô cũng không xấu.

Người xấu là cô!

Nhìn bộ dạng đơn thuần của Mạnh Uyên Lôi, Mạnh Nhược Kiều không khỏi cảm thấy áy náy, chị ấy không biết chuyện của cô với Phạm Sĩ Hách, không biết cô thật ra rất xấu xa...

Cô cảm thấy rất hối lỗi, Mạnh Uyên Lôi đối với cô rõ ràng không xấu, nhưng cô lại có lỗi với chị ấy, không chỉ cùng Phạm Sĩ Hách lên giường, còn thích anh...

“Thật xin lỗi...”

“Cái gì?” Mạnh Uyên Lôi ngược mắt, trên mặt có vẻ nghi ngờ.

“Không có gì.” Mạnh Nhược Kiều lắc đầu mỉm cười. “Chị, em nên quay về làm việc.”

“Được, đi đường cẩn thận.” Mạnh Uyên Lôi vỗ vỗ tay của cô.

“Vâng, em đi đây.” Đúng vậy, nên đi thật.

Cô nên rời đi khỏi người vốn không thuộc về cô... Không, cho tới bây giờ vẫn chưa có được.

Anh đối với cô, chỉ có lạnh nhạt, người rung động chỉ có cô. Cũng may, chỉ có cô.

Nhịn đi cơn đau, Mạnh Nhược Kiều xoay người, kiên quyết rời đi.

Phạm Sĩ Hách bước ra khỏi thang máy, theo thói quen lại nhìn về phòng thư kí, không thấy người đâu.

Anh ngẩn ra, nhìn lại đồng hồ.

Hơn chín giờ rồi, tại sao Mạnh Nhược Kiều lại không ở đây?

Anh hơi nhú mào mở cửa phòng làm việc, cũng không thấy bóng dáng cô, lại tới phòng nghỉ ngơi, cũng không có người.

Cô đâu rồi?

Anh biết cô không phải người hay đến trễ, thậm chí vì khẩu khí của anh, cô bao giờ cũng tới sớm hơn những người khác, liền chuẩn bị những thứ anh cần, rồi đặc ý nhìn anh.

Nghĩ đến vẻ mặt tự đắc của cô, khoé môi không khỏi nâng lên, gương mặt dịu đi. Chẳng lẽ lại đi tới các tầng khác sao?

Phạm Sĩ Hách đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi, ngồi vào trước bàn làm việc, lật ra công việc chất đống kia, đợi cô xuất hiện, nhưng đợi được một lúc, công văn đều nhìn xong được ba phần rồi, vẫn không trông thấy cô.

Anh không khỏi nghi ngờ. Anh tự tay gọi điện thoại. “Phòng quản lý, thư kí Mạnh hôm nay có vào công ty không? Chưa?” Cô không tới công ty sao? Vậy đi đâu rồi?

Anh cúp điện thoại, gọi vào di động của cô.

“Dãy số hiện tại đã tạm ngừng sử dụng...”

Cô tắt máy?

Phạm Sĩ Hách nhú mào, nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị đến nhà trọ tìm cô.

Đang muốn mở cửa, cửa lại mở ra trước.

“Thế nào? Anh phải đi ra ngoài sao?” Mạnh Uyên Lôi cười nhìn anh.

“Ừm! Có chút việc.” Sắc mặt Phạm Sĩ Hách ủ dột, môi mỏng khẽ mím lại, mơ hồ mang theo một tia nóng nảy.

Phát hiện ra sự khác thường của anh, Mạnh Uyên Lôi không nói gì, quay đầu nhìn về phía phòng thư kí. “Không thấy Kiều Kiều, em ý không ở đây sao?”

“Anh cũng không biết.” Anh đang muốn tìm cô.

“Em nghĩ Kiều Kiều nên rời đi rồi chứ?”

Lời nói của Mạnh Uyển Lôi khiến anh chú ý, thấy vẻ mặt tự nhiên của cô, trông mắt đen sâu hơn. “Có ý gì vậy? Em biết cái gì?”

Mạnh Uyển Lôi khẽ mỉm cười, tư thế vẫn tao nhã như vậy. “Hôm trước em gặp em ấy ở cửa bệnh viện.”

Phạm Sĩ Hách cau mày. “Em đã nói gì với cô ấy?”

“Nói thật nha!” Mạnh Uyển Lôi cười vô tội. “Nói cho em ấy biết chuyện em mang thai, còn có mấy ngày nay anh đều ở với em.”

“Em cố ý lừa gạt cô ấy?” Anh biết Mạnh Uyển Lôi không chỉ nói những điều này, anh hiểu cô, cô nhất định sẽ thêm mắm muối vào câu chuyện nhiều hơn.

“Em ấy suy nghĩ như vậy em cũng chịu.” Mạnh Uyển Lôi nhún vai một cái.

“Thân phận của anh với em, cô ấy có thể không suy nghĩ như vậy sao?” Phạm Sĩ Hách mím môi, vẻ mặt không vui.

Mạnh Uyển Lôi không áy náy. “Trách người thì phải trách anh chứ? Anh cái gì cũng không nói, mới có thể khiến Kiều Kiều nghĩ lệch, không phải sao?”

Phạm Sĩ Hách mím môi không nói, biết sự thật Mạnh Uyển Lôi nói là đúng, anh đúng là không nói cho Kiều Kiều biết, biết rõ cô đấu tranh như thế nào, nhưng anh lại trở mặt nhìn.

Anh cố ý, muốn tự cô mở miệng, tự cô thừa nhận, cô không phải không có cảm giác với anh, thừa nhận cô đã sớm yêu anh.

“Tại sao làm như vậy?”

Mạnh Uyển Lôi cười tao nhã, đùa cợt. “Em sẽ không cảm giác cô ấy rất đáng ghét sao? Cái gì cũng có, làm cho người ta ghen tị” Cho nên mới muốn phá hư chuyện của anh, muốn Mạnh Nhược Kiều khó chịu, như vậy cũng tốt, cho em ấy ném một chút khổ sở.

“Em ấy vô tội.” Phạm Sĩ Hách lay con mắt, nhìn thấu cô trong nụ cười kia có nét đau buồn, giọng nói dịu đi. “Em ấy cái gì cũng không biết.”

“Vâng, cô ấy cái gì cũng không biết, vì thế cũng không biết anh đã sớm yêu cô ấy, anh cũng không biết làm như thế nào, cho nên vẫn trêu chọc cô ấy, cái gì cũng không nói, vì cô ấy đắm chìm vào tội lỗi cùng anh về tương lai, để cho em ấy đấu tranh trong tội lỗi ở bên trong tâm sao?”

Phạm Sĩ Hách không còn lời nào để nói, anh quả thật đã làm như vậy.

Hai năm trước, anh đã động lòng với một người con gái, trong mắt của anh có cô, nhưng cô cái gì cũng không biết, không thèm nhìn anh một cái, tự nhiên rời đi.

Cô không sai, người động lòng là anh.

Nhưng anh không cam lòng, tại sao chỉ có anh ẩn chứa bóng dáng của cô, mà cô lại không biết gì cả, như vậy không công bằng.

Anh len lén nhìn cô hai năm, nhìn cô đối với người khác cười, nhìn cuộc sống của cô vui mừng tự tại, khiến anh ngày càng ghen ghét khó chịu.

Người khiến cô nở nụ cười không phải là anh, người cô nhìn cũng không phải là anh.

Chỉ có anh, như tên trộm vẫn nhìn cô.

Chính vì như vậy khiến anh không vui, càng ngày càng nóng nảy, anh muốn cô đến gần anh, muốn trong mắt cô in lại bóng dáng của anh. Cho nên, mới có khu nghỉ mát kia.

Kế hoạch này không nhất thiết phải ở đó, nhưng anh không thèm nghe ý kiến của cấp dưới, cứ rần rần muốn ở phía đông xây dựng, anh biết cô nhất định sẽ xuất hiện.

Quả nhiên, cô xuất hiện, tư thế xinh đẹp lại chói mắt khiến anh rung động.

Anh cố ý trêu chọc cô, để cô tức giận, để cho cô giận anh, ghét cũng không sao, chỉ cần cô nhớ anh thật sâu, như anh nhớ cô.

Phương thức vụng về như vậy, nhưng anh lại chỉ nghĩ ra phương thức này.

Thấy vẻ mặt ủ dột của anh, Mạnh Uyển Lôi cười: “Sĩ Hách, chúng ta giống nhau.” Anh và cô quá giống, lòng tự ái quá cao, không dễ dàng chịu thua, không dám để đối phương phát hiện đáng về thật sự của mình.

Cho nên ngại trang, cho nên lạnh lùng, vì sợ thua tất cả, tuy nhiên ngay từ lúc ban đầu đã sớm thua cuộc rồi.

Phạm Sĩ Hách không nói, vòng qua cô, bước nhanh khỏi phòng làm việc.

“Kiều Kiều?” Nghiêm Quân Dịch nhíu mày nhìn cháu gái, thấy cô ngẩn người, trông mắt đen hơi nhíu lại, cầm đũa gõ đầu cô.

“A!” Bị đau khiến Mạnh Nhược Kiều che trán trừng anh. “Cậu nhỏ, tại sao đánh cháu?”

“Cậu cũng đang muốn hỏi cháu, đang ăn bữa tối lại ngẩn người ra như vậy, đang suy nghĩ cái gì?” Nghiêm Quân Dịch ăn tiếp, ánh mắt nhìn thẳng vào cô cháu gái.

Nói đi Hoa Liên chơi, ai ngờ sau khi đi chơi về lại mất hồn mất vía, suốt ngày ngẩn người, nếu không phải là bộ dạng muốn khóc không khóc, giống như mất tỉnh.

Cô đi chơi, hay đi yêu đương vậy?

“Không có nha!” Mạnh Nhược Kiều cúi đầu xới cơm, hết sức né tránh ánh mắt của cậu nhỏ.

Cậu nhỏ chỉ hơn cô 8 tuổi, là ngoài ý muốn được bà ngoài sinh ra, tuổi chênh lệch rất lớn so với mẹ của cô, cho đến mẹ đối với cậu không chỉ là chị, cũng là mẹ, ai ngờ mẹ lại được bố cho làm vợ bé, nghe nói năm đó cậu nhỏ rất tức giận không thêm để ý tới mẹ.

Mặc dù bình thường hòa thuận, nhưng cậu nhỏ đối với bố làm như không thấy, hơn nữa sau khi mẹ cô qua đời, cậu lại càng ghét bố cô hơn.

Cậu nhỏ rất thương cô, nhưng nếu để cậu nhỏ biết chuyện cô ở Đài Bắc, nhất định cậu sẽ phát điên.

Cậu nhỏ tức giận rất đáng sợ.

“Thật sao?” Từ nhỏ nhìn cô lớn lên, Nghiêm Quân Dịch sớm hiểu cô, nhìn bộ dạng của cô kia rõ ràng là chột dạ, anh cau mày. “Kiều Kiều, cháu có chuyện gì lừa dối cậu?”

“Không có, không có nha!” Mặt của Kiều Kiều vùi vào trong chén.

“Kiều Kiều, cháu biết cậu nhỏ ghét nhất là người nói dối...”

“A!” Mạnh Nhược Kiều vội vàng nhảy dựng lên. “Cháu no rồi, cậu nhỏ, cháu khát nước, đi ra quầy tạp hóa mua thức uống, thuận tiện giúp cậu mua thuốc nha.”

Nói xong, cô liền chạy ra cửa, vừa rời khỏi nhà, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghĩ đến thái độ không rõ ràng chuyện nói dối cậu nhỏ kia có thể thoát được sao?

“Xong rồi, khi nào trở về nhất định sẽ bị tra hỏi.” Mạnh nhược Kiều cúi đầu, không nhận được than thở.

Cô đang làm cái gì vậy? Mấy ngày nay một mực hoảng hốt, kết quả làm chuyện gì cũng không được, thị trưởng cũng bảo cô tạm thời nghỉ phép, đừng đi làm vội.

Rõ ràng rời khỏi Đài Bắc rồi, nhưng lòng của cô vẫn như ở lại nơi đó, nói là không nhớ, nhưng lại vẫn nhớ anh.

Rõ ràng không nên nghĩ, nhưng lại không quên được, tại sao chứ? Cô lúc nào đã thành ra thích anh như vậy rồi chứ?

“Mạnh Nhược Kiều, cô lại đi suy nghĩ sao?” Cô đá cục đá, khuôn mặt nhỏ nhắn có phần cô đơn, thật vất vả thích một người, nhưng đối phương lại là anh rể tương lai, có nên hay không chứ?

Hơn nữa thích thì sao? Anh đối với cô không có ý tứ, coi như lên giường là chuyện bình thường, cũng chỉ là dục vọng người đàn ông, hơn nữa anh đã vốn thuộc về người khác.

“Nên quên nha!” Cô khổ sở kéo môi, thở dài một hơi, ngẩng đầu lên liếc ánh mắt run sợ, bước chân lập tức dừng lại.

“Anh...”

Cô kinh ngạc nhìn về phía trước, chính mình không thể tin vào ánh mắt của mình.

“Phạm Sĩ Hách...”

Tại sao anh lại ở đây?

10. Chương 10

“Anh...” Mạnh Nhược Kiều có chút kích động, thiếu chút nữa muốn xông lên trước ôm lấy Phạm Sĩ Hách, nhưng nhìn mặt anh vẫn không thay đổi, lạnh lùng trước sau như một, khiến cô như đứa ngốc.

Phạm Sĩ Hách nhìn cô rời khỏi phòng làm việc xong, anh lập tức lái xe tới đây tìm cô, nhưng khi nhìn thấy cô rồi, anh lại không biết nói gì với cô.

Lòng anh phiền não nhưng anh nguy trang rất tốt, mặt nạ lạnh lùng của anh đã đeo lâu, anh không biết lấy xuống như thế nào, chỉ có thể tham lam nhìn cô, rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nói ra như thế nào.

Anh chậm chạp không nói lời nào, Mạnh Nhược Kiều nhấp máy môi, vẫn mở miệng trước. “Anh ở đây làm gì?”

Cô đang nhìn anh, biết là không nên, nhưng trong lòng vẫn mong đợi. Cô thật là, trở thành người phụ nữ xấu rồi.

Phạm Sĩ Hách không nói gì.

“Làm sao không nói gì? Bình thường anh có thể nói rất nhiều cơ mà? Bây giờ bị câm rồi sao?” Cô chọc anh.

Anh nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng: “Em muốn nghe cái gì?”

“Tôi muốn nghe cái gì?” Mạnh Nhược Kiều buồn cười, lặp lại lời nói của anh: “Ha, tôi cái gì cũng không muốn nghe” Tìm cô chính là anh, tại sao anh lại bày ra bộ dạng như bố thí cho cô vậy chứ?

Cô trừng mắt nhìn anh xoay người định rời khỏi.

Thấy cô muốn đi, Phạm Sĩ Hách bước lên, vội vàng bắt lấy cánh tay của cô. “Đừng đi.”

Mạnh Nhược Kiều dừng bước lại, nhìn tay của anh, ngược mắt nhìn anh lần nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn khó chịu có chút nghi ngờ. “Phạm Sĩ Hách, anh rốt cuộc muốn làm gì vậy?”

“Đứa bé không phải của anh.” Anh mở miệng, anh vốn không quen giải thích, cuối cùng chỉ có thể nói ra câu này.

“A?” Mạnh Nhược Kiều cau mày nhìn anh. “Đứa bé không phải của anh, vậy của ai khác hay sao?”

Phạm Sĩ Hách không trả lời, đây là chuyện riêng của Mạnh Uyển Lôi, anh không có quyền nói ra.

Thấy anh lại không lên tiếng, Mạnh Nhược Kiều tức giận, dùng sức hất tay của anh ra. “Phạm Sĩ Hách, anh cho rằng tôi sẽ tin tưởng câu chuyện hoang đường của anh hay sao? Hôn thê là của anh, đứa bé tất nhiên là của anh, tôi chưa bao giờ nghe qua Mạnh Uyển Lôi có người đàn ông khác, lại nói, đứa bé của anh hay không thì liên quan gì tới tôi? Chúng ta quan hệ thế nào chứ? Anh tìm tôi nói cái này làm gì?”

“Anh...”

“Còn nữa...” Cô cắt đứt lời của anh, mắt đẹp tức giận nhìn anh chăm chăm.

“Phạm Sĩ Hách, tại sao anh lại điều tra tôi?”

Chất vấn của cô khiến anh ngẩn ra, ánh mắt lóe lên.

“Tôi thấy trong ngăn kéo ở bàn làm việc của anh có hình của tôi cùng tư liệu, anh điều tra tôi, chụp ảnh tôi làm gì?”

Phạm Sĩ Hách mím môi, không biết nên giải thích như thế nào.

Nói với cô, anh yêu cô rất lâu rồi, cho nên như kẻ biến thái, cho người đi điều tra cô, mỗi tháng gửi hình cô cho anh xem sao?

Muốn nói cho cô, anh giẫm cọt với lạnh lùng như vậy là cố ý, muốn trong lòng cô có anh, nhưng cô cái gì cũng không biết, cho nên anh mới cố ý xấu xa, muốn cho cô nhớ anh sao?

Muốn nói cho cô, anh với Mạnh Uyển Lôi cái gì cũng không có, hôn thê chỉ là trên danh nghĩa, chỉ là vậy nhưng anh chưa bao giờ nói thẳng với cô, chỉ thể hiện vẻ mặt xấu xa nhìn cô, vì anh nghĩ cô có quan tâm tới anh sao?

Nhưng, anh không nói ra.

Mạnh Uyển Lôi nói đúng, hai người bọn họ như vậy, lòng tự ái quá cao, sớm quen với việc nắm trong tay tất cả mọi thứ, đã thành thói quen quá lâu rồi vì vậy không có cách nào nhận thua

Anh yêu cô, nhưng cũng buồn vì cô.

Bởi vì anh yêu cô hơn hai năm, mà đến bây giờ cô mới bắt đầu đặt anh vào đáy lòng, thật không công bằng, anh làm thế nào cam tâm được đây?

Cho nên mới cố ý hành hạ cô, muốn trả thù cô, như vậy mới cảm thấy thỏa mãn.

Lòng tự ái nhàm chán cỡ nào, nhưng anh chính là nhu vậy.

“Không có lời nào muốn nói sao?” Thái độ của anh khiến Mạnh Nhược Kiều tuyệt vọng, hiểu rõ tất cả lời của anh chỉ là dối trá, chỉ có đứa ngốc là cô, trong lòng ngày thơ vẫn hy vọng.

Người động lòng là cô, thật ngu ngốc.

Cô cắn chặt môi, không muốn nhìn thấy anh nữa, xoay người chạy thoát khỏi chỗ này.

Phạm Sĩ Hách vươn tay, nhưng không bắt được cô, tay trống rỗng cảm giác mất mát, anh chua chát cười. “Anh chỉ muốn... muốn cho em yêu anh.”

Chỉ là như vậy mà thôi... Anh chỉ có nguyện vọng đơn giản như vậy thôi, nhưng anh không nói được.

Cô đơn thì lắm, chỉ có mình nghe thôi...

“Phạm Sĩ Hách, anh cho tôi là đứa ngu sao?” Mạnh Nhược Kiều giận, dùng sức lau đi nước mắt, nghĩ đến thái độ của anh, trong lòng vừa giận vừa hờn.

Hỏi cái gì cũng không trả lời, chỉ biết bày ra gương mặt đó, coi như nói dối cô cũng tốt, nhưng anh cái gì cũng không nói.

Mà cô, ngốc nghếch nghĩ rằng có hy vọng, thấy anh tìm tới cô cảm thấy hạnh phúc, cho là... cho là anh cũng thích cô một chút.

Cô còn có lòng tham sao?

Cho nên mới bị trừng phạt, lại một lần nữa.

“Mạnh Nhược Kiều, cô thật là ngu ngốc.” Cô chửi mình: “Đừng khóc, có gì phải khóc cơ chứ?” Lau đi nước mắt, cô liều mạng thở gấp.

Không thể để cho cậu nhỏ phát hiện, cô phải như không có gì trở về mới được.

Vừa nghĩ tới xong, cô ngẩng đầu lên, lại nhìn có người ở cửa nhà cô hôn môi, cô sững sốt một chút, không biết nên phản ứng ra sao.

Lại cặp đôi yêu đương nào ở thị trấn à nha? Muốn thân thiết lại không về nhà, lại ở trước cửa nhà cô như vậy, có tàn nhẫn quá hay không chứ?

Hừ, nhất định sẽ có báo ứng à xem.

Đột nhiên người đàn ông đẩy người phụ nữ đang hôn môi kia, không biết nói gì, đi vào trong nhà.

Hả? Sao lại vào nhà cô?

Mạnh Nhược Kiều cau mày, thấy người phụ nữ hướng này đi tới, cô muốn tránh khỏi, nhưng đèn đường chiếu rọi, cô cảm giác hình bóng đầy rất quen.

Hả?

Đột nhiên, người phụ nữ đi dưới đèn, Mạnh Nhược Kiều tròn mắt.

Người phụ nữ đó cũng gương mặt, sững sốt một chút, sau đó khẽ mỉm cười.

“Em thấy rồi sao?”

“Chị...” Đúng, là Mạnh Uyển Lôi sao? “Này, vậy...” Tay cô run run chỉ vào nhà mình, vậy người đàn ông kia là...

“Đừng nói gì.” Mạnh Uyển Lôi mở miệng thỉnh cầu: “Kiều Kiều, có thể không?”

“Chị... chị với... lúc nào đã bắt đầu vậy?” Cô thế nào cũng không biết...

“Trừ Sĩ Hách ra, em là người thứ hai biết được.”

Phạm Sĩ Hách cũng biết? Nghĩ đến lời nói lúc nãy của anh. “Đứa bé...”

“Không phải của Sĩ Hách.” Mạnh Uyển Lôi trả lời cô, khuôn mặt nhỏ nhắn gương nhẹ, vẻ mặt không một tia áy náy. “Ngày đó ở bệnh viện đều nói dối em thôi.”

“Tại sao là lừa em?” Mạnh Nhược Kiều không hiểu, hơn nữa đứa trẻ không phải của Sĩ Hách, vậy là ai... A, không, Mạnh Nhược Kiều không dám hỏi.

Mạnh Uyển Lôi rũ con mắt xuống, cánh môi nâng lên một tia chua chát. “Chị vẫn luôn ghen tị với em, nói không ghét em là nói dối, chị rất ghét em.”

Mạnh Nhược Kiều ngẩn người, thoáng chốc không biết nói gì.

“Bố rất yêu em, mặc dù cũng thương chị, nhưng em vừa xuất hiện, bố chỉ chú ý tới em, không chỉ như vậy, em còn có một người mẹ tốt, em là bảo bối trong lòng bố, ngay cả “anh ấy”... cũng vậy, cũng rất thương em, Sĩ Hách cũng vậy, trong mắt của anh ấy cũng chỉ có em.”

“Đâu có? Phạm Sĩ Hách đối với em rất xấu...”

“Anh ấy chỉ xấu xa với em thôi, nghĩ làm vậy sẽ gây sự chú ý của em, nếu anh ấy phớt lờ em, đừng nói chuyện, anh ấy nhìn cũng sẽ không liếc nhìn, mà chị với anh ấy chỉ là bạn bè, hoặc nói đúng hơn là bạn bè giao dịch.”

“Giao dịch? Bạn bè?” Mạnh Nhược Kiều nghe không hiểu.

“Em không biết sao? Phạm Sĩ Hách nhìn thấy em đã liền yêu em, đã từ hai năm trước rồi.”

“Làm sao có thể...” Cô không tin. “Anh ấy như vậy sao? Cho đến anh ấy mới điều tra em...”

“Em biết được?” Mạnh Uyển Lôi nhún mày. “Anh ấy chỉ muốn biết chuyện của em, nhưng không bỏ được lòng tự ái tới gần em, cho nên chỉ có phải người đi điều tra em, nhưng anh ấy đã không chịu nổi nhìn em từ xa, cho nên mới có kế hoạch xây dựng khu nghỉ mát này.”

“Cái gì?” Mạnh Nhược Kiều há to mồm.

“Anh ấy vì muốn em xuất hiện trước mặt, một phe công phu nhưng phải trả giá rất lớn.” Mạnh Uyển Lôi nhìn cô, nụ cười có một tia tịch mịch. “Cho nên chị mới nói chị rất hâm mộ em... em có nhiều người yêu thương em, mới khiến chị muốn phá hỏng như vậy.”

“Chị...”

“Chị muốn lừa gạt như vậy, chị muốn xem em khổ sở, xem em đau lòng khổ sở.” Mạnh Uyển Lôi hít sâu một cái, kiêu ngạo mà ngẩng mặt lên. “Chị sẽ không xin lỗi.”

“Muốn thấy em đau lòng khổ sở, vậy bây giờ sao chị lại nói cho em biết mấy thứ này?” Mạnh Nhược Kiều không khỏi nghi ngờ.

“Bởi vì muốn em giữ bí mật cho chị, phải trả giá một chút chứ.” Mạnh Uyển Lôi trả lời lạnh nhạt.

“Với cả... Sĩ Hách với chị rất giống nhau.” Cô dừng một chút rồi lại nói tiếp. “Hai người kiêu ngạo giống nhau, anh ấy yêu em, tuy nhiên không mở miệng nói được, bởi vì anh ấy yêu em hai năm, nhưng em cũng mới gần đây động lòng với anh ấy.”

“À?” Cái gì cũng cái gì cơ?

“À, em hiểu không?” Mạnh Uyển Lôi cười. “Chỉ là không công bằng, trước tiên nói yêu như vậy là thua, biết tình yêu không phải đánh cược, tuy nhiên vẫn không cách nào để bỏ lòng tự trọng, vì không xác định được tình cảm của đối phương...” Ánh mắt của cô xa xôi, giống như đang nói mình.

Mạnh Nhược Kiều cau mày. “Em không hiểu, tình yêu với lòng tự trọng có quan hệ gì? Lòng tự trọng quá cao, cuối cùng là làm đau chính mình sao?”

“Đúng rồi, người đau là mình...” Tròng mắt Mạnh Uyển Lôi thấp dần, một lúc lâu cô mới nâng con mắt lên. “Sĩ Hách tới tìm em à? Chắc không nói ra à?”

“Vâng...” Cô nghĩ đến bộ dạng lạnh lùng của anh, nghe xong lời nói của Mạnh Uyển Lôi, không khỏi suy đoán.

Chẳng lẽ Phạm Sĩ Hách tới đây giải thích với cô, nhưng vì lòng tự ái cho nên cái gì cũng không nói sao?

“Nếu em không chủ động đến gặp anh ấy, anh ấy không tới. Anh ấy chịu tìm tới em, có nghĩa là lòng tự ái của anh ấy đã giảm xuống một nửa rồi.”

“Quá phức tạp” Mạnh Nhược Kiều lắc đầu, cảm thấy quá khó hiểu, gãi đầu, nhìn Mạnh Uyển Lôi.

“Mặc dù chị nói chị ghét em, nhưng chúng ta vẫn là ruột thịt, em không ghét chị, còn nữa... cảm ơn chị đã nói với em những điều này.” Nói xong, cô chạy ngay ra sau, chuẩn bị đuổi theo người kia.

Mạnh Uyển Lôi nhìn cô rời đi, nghĩ đến lời nói lúc nãy, không thể nín cười. “Thật ra chị không phải chán ghét em lắm đâu.”

“Phạm Sĩ Hách...” Mạnh Nhược Kiều thở hồng hộc, gọi người phía trước kia.

Phạm Sĩ Hách dừng bước lại, chuẩn bị mở cửa xe xuống, kinh ngạc xoay người nhìn cô.

Cô... Sao lại đuổi theo chứ?

Mạnh Nhược Kiều cúi người, dùng sức thở, cô nuốt nước miếng một cái, thở xong, mới đứng thẳng người dậy, thấy anh vẫn là tên ngốc, đứng nguyên tại chỗ, không nhin được liếc mắt xem thường.

“Phạm Sĩ Hách, cái gì muốn nói đều không nói, liền định đi như vậy sao?” Cô trừng anh.

Phạm Sĩ Hách không nói, nhàn nhạt nhìn lại.

Thấy thế, Mạnh Nhược Kiều không thể làm gì khác hơn là giúp anh, cô chép miệng. “Em vừa mới gặp Mạnh Uyển Lôi, cùng chị ấy nói chuyện.”

Phạm Sĩ Hách ngẩn ra, thấy ánh mắt xấu của cô, trực giác cau mày, Mạnh Uyển Lôi đã nói gì với cô?

Mạnh Nhược Kiều như trộm mà cười. “Nghe nói, anh thăm mền em đã lâu rồi phải không?”

Phạm Sĩ Hách mím môi, vẻ mặt tỉnh táo, chỉ là trông mắt lại không được tự nhiên.

“Hơn nữa, còn không dám tỏ tình với em, cho đến như tên biến thái điều tra em, rõ ràng thăm mền em, lại giả vờ không biết em, sau đó một chút là chọc giận em, muốn cho em nhớ anh sao?”

Cô tiếp tục trêu chọc anh, chính là muốn đánh vỡ mặt nạ của anh trên mặt.

Lời của cô khiến anh miệng khô, mặt cô chế nhạo lại càng khiến anh không tự nhiên, lòng tự ái không cho anh yếu thế, ngạo nghễ liếc nhìn cô.

“Loại chuyện hoang đường thế này mà em cũng tin?” Không, rõ ràng anh không muốn nói như vậy, tuy nhiên không không chế được mình.

“Phải, em không tin.” Mạnh Nhược Kiều nhún vai. “Em biết ngay những điều này là dối trá, làm sao anh có thể thăm mền em, còn vừa nhìn thấy em đã yêu chứ? Ha ha, chuyện cười tào lao.”

Chuyện cười? Anh đối với cô chỉ là chuyện cười? Rất tốt.

Phạm Sĩ Hách mặt lạnh xuống, mở cửa xe chuẩn bị rời đi.

“Ừ” Mạnh Nhược Kiều vội vàng bắt lại tay anh. “Làm gì thế? Anh tức giận rồi sao?” Thật là, hóa ra không chịu nổi bị trêu đùa.

“Buông tay.” Anh lạnh lùng nhìn cô.

“Không buông.” Nếu thả anh liền chạy, Mạnh Nhược Kiều ôm chặt hơn.

Phạm Sĩ Hách cau mày, không hiểu cô muốn làm gì? Mạnh Uyển Lôi nhất định nói với cô toàn bộ chuyện rồi, cô tới là để cười nhạo anh sao?

“Muốn cười thì cứ việc cười đi.” Anh biết cô muốn trả thù anh lâu lắm rồi.

“Ha ha...” Cô cười cho anh nhìn.

Phạm Sĩ Hách lập tức hất tay của anh ra.

“Này!” Mạnh Nhược Kiều vội vàng ôm lấy hông anh. “Là anh bảo em cười đấy.”

Cô tuân theo ý của anh, như thế mà không được sao?

Thật là khó chịu. Hóa ra cá tính của anh trẻ con như vậy.

“Buông...”

“Em có thể yêu anh sao?”

Phạm Sĩ Hách sửng sốt, kinh ngạc mà nhìn cô. Mạnh Nhược Kiều ôm chặt lấy hông của anh, biết anh kỳ cục, lòng tự ái lại cao, cô chịu uất ức chút vậy, chủ động một chút.

“Mặc dù, anh thăm mền em hai năm, em mới thích anh không tới hai tháng, không nên quá so đo nhé, nhiều lắm sau này em sẽ sống nhiều hơn anh hai năm, chờ anh đi rồi, em lại nhớ anh hai năm, sau đó đi cùng anh, như vậy được không?”

Lời của cô khiến anh dở khóc dở cười. “Em bây giờ đang cùng anh tỏ tình sao?”

“Đúng vậy.” Cô cười với anh, nụ cười ngọt ngào mê người. “Anh rể, em có thể yêu anh sao?”

“Anh không phải anh rể của em.” Hai chữ kia rất chói tai.

Chân thực so đo, cô chu mỏ, đưa tay ôm lấy gáy của anh. “VẬY... thân ái, em có thể yêu anh không?”

Đột nhiên, cô trừng mắt. “Sao sao? Phạm tiên sinh, anh đỏ mặt sao? Mặt của anh đỏ sao?”

“Dài dòng.” Gương mặt khẽ đỏ lên, anh hơi cúi trừng cô, trêu tức mặt cười của cô, rồi lại yêu khuôn mặt cười của cô.

Trong mắt của cô có anh, nụ cười trên mặt là vì anh... Tim của anh thoáng mềm đi.

“Phạm tiên sinh, nghe nói anh vừa nhìn thấy em đã yêu, lúc nào vậy? Ở nơi nào?” Cô không buông tha anh, tiếp tục trêu chọc anh.

Phạm Sĩ Hách không chịu nổi, dứt khoát cúi đầu chặn lại miệng cô, cũng chặn lại câu hỏi của cô.

Nhưng, trong lòng của anh lại tự nhiên trả lời.

Đúng vậy, anh vừa thấy cô đã yêu, hai năm trước, một ngày ánh nắng sáng chói...

11. Chương 11: Kết Thúc

“Các con, đợi chút... Bảo bối, con nói cái gì? Bố không có nghe rõ...”

Ông Mạnh tim yếu nhìn chăm chăm vào con gái, còn thấy con gái cùng con rể của chị mình nắm tay cùng một nơi.

Trời, bây giờ là tình hình gì?

“Bố, con muốn cùng Sĩ Hách ở chung một chỗ.” Mạnh Nhược Kiều kiên định nhìn bố, thời điểm này cô hiểu được phản ứng của bố.

“Cái gì?” Ông Mạnh trừng mắt. “Vậy đứng trẻ trong bụng Lôi Lôi...”

“Sao? Bố biết rồi sao?” Làm ơn xin đừng biết đứa trẻ trong bụng chị là của ai.

“Bố không phải người mù, một người phụ nữ suốt ngày len lén ới, ai nhìn cũng biết là mang thai, đứa bé không phải của Sĩ Hách, này vậy... nó là của ai?” Ông biết con gái của ông từ trước tới giờ rất khéo léo, cũng không thấy cô với người đàn ông khác lui tới.

“Bố, có một số việc, bố đừng hỏi nhiều.” Mạnh Nhược Kiều vờ vai ông, có một số việc cô thật không muốn biết...

“Cái gì cơ? Kiều Kiều, chẳng lẽ con lại biết...”

“Bác Mạnh, mong bác cho phép cháu lấy Kiều Kiều.” Phạm Sĩ Hách chen vào nói, cứu Mạnh Nhược Kiều, nhàn nhạt liếc cô một cái, ám hiệu cho cô.

Biết rồi! Mạnh Nhược Kiều tức giận nhìn lại.

“Đem Kiều Kiều gả cho cháu...” Trời ơi, Ông mạnh cảm thấy đầu thật là đau, tình hình loạn không thể nói được, đầu ông đau đến xoa trán, cau mày nhìn về phía Phạm Sĩ Hách.

“Bác lớn tuổi rồi không kịp theo ý kiến của giới trẻ nữa rồi. Được rồi, được rồi, Sĩ Hách, bác chỉ hỏi cháu một câu, cháu yêu Kiều Kiều sao?” Ông cũng không muốn nhắc lại danh nghĩa hôn thê nữa.

“Bác Mạnh, bác cho rằng cháu tự tìm tới phiền thoái nếu không yêu sao?”

Người con gái này tính khí kém, cá tính cũng dở, trừ gương mặt đó ra, những thứ khác có thể hơn vị hôn thê trước đây sao?

“Uy.” Nữ chính kháng nghị.

“Nói cũng phải...” Ông Mạnh tán thành gật đầu, ông công nhận con gái của ông quả là khó trị.

“Này!” Bọn họ coi cô là không khí sao? “Phạm Sĩ Hách, em chưa nói em muốn gả cho anh nha.” Bọn họ chưa hỏi cô chuyện này nha.

“Ngoại trừ anh ra, liệu có người đàn ông nào cưới được em nữa không?”

Phạm Sĩ Hách hừ lạnh, vẻ mặt khinh thường.

“Hài hước, với điều kiện của Mạnh Nhược Kiều em đây, tùy tiện đi ra ngoài thì cũng có một đồng đàn ông đuổi theo em rồi đấy.” Không nên coi thường cô nha.

“Được rồi, vậy anh không cưới nữa.”

“Này, anh đơn phương yêu em lâu như vậy mà không lấy em...”

“Người nào đơn...”

“Mặc kệ.” Mạnh Nhược Kiều bá đạo ôm lấy tay của anh. “Tóm lại, anh là của em, bố, còn một chuyện rất phiền phức tới bố đấy..., còn có...” Cô quay đầu hướng Phạm Sĩ Hách cười một tiếng.

“Thân ái... còn có cậu nhỏ của em nữa cần anh khai thông đấy.” Cô đối phó cha, còn cậu nhỏ khó tính dĩ nhiên giao cho anh rồi.

Phạm Sĩ Hách lay con mắt, nhìn ác quỷ nhỏ cười ngọt ngào kia, khoe môi không khỏi giương nhẹ, trái tim cũng mềm dần đi.

Cô gái phiền toái này, anh thật sự rất yêu...

Kết thúc thật sự!

12. Chương 12: Ngoại Truyện

Vừa thấy đã yêu

Lần đầu tiên thấy cô, là ở sân nhà họ Mạnh.

Đây là lúc anh chuẩn bị gặp vị hôn thê của mình, tiểu thư họ Mạnh lần đầu tiên, anh sớm biết cuộc hôn nhân của mình sẽ để trao đổi lợi ích, mà anh cũng không phản đối.

Tình yêu là gì chứ, anh từ trước không hứng thú lắm, cưới một gia đình tốt lại có cô vợ hoàn mỹ, đây là chuyện bình thường.

Đúng như anh mong đợi, tiểu thư Mạnh gia rất phù hợp với yêu cầu là vợ của anh – hoàn mỹ, quý cũ, mà lúc anh nhìn thấy cô cũng không phải là một thiên kim tiểu thư ngu ngốc, ánh mắt của cô cho anh thấy cô rất thông minh.

Như vậy không tồi, có một người vợ thông minh vẫn hơn một người vợ ngu xuẩn, có thể sống cả đời được.

Gặp mặt hôm nay như thế cũng hài lòng, không ngờ lại xảy ra chuyện.

“Hắc, tiểu Hắc, đừng kêu.”

Đột nhiên âm thanh truyền ra từ một góc khiến anh chú ý.

Phạm Sĩ Hách tò mò đi tới, đi đến phía sau cây, liền nhìn thấy một cô gái ngồi trên tường, đưa tay ra dấu cho chú chó ở bức tường đối diện.

Ánh mặt trời như chiếu lên trên người cô, tóc đen dài nhanh sáng rực, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh mặt trời như toả sáng, lông mi cũng như được chiếu sáng.

Ánh mắt anh ngây ngẩn, cô gái nhìn tuổi không lớn lắm, ước chừng hai mươi, nhưng dáng dấp cực đẹp, mắt sống động, so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn.

“Ồ...” Thấy tay của cô gái thế, tiểu Hắc liền quỳ xuống.

“Hừ... tránh ra tránh ra.” Cô gái hướng tiểu Hắc phát tay, khấn trương nhìn bốn phía.

Phạm Sĩ Hách vội vàng núp ở sau cây.

Không thấy người, cô gái thở phào nhẹ nhõm. “Ngoan, tiểu Hắc, nhanh đi giữ cửa, tí chị trở lại sẽ đem đồ ăn cho em.” Nói xong, cô gái bản lĩnh nhanh nhẹn nhảy xuống tường.

Thấy cô gái biến mất, Phạm Sĩ Hách mới đi ra, nghi ngờ nhìn vách tường.

Cô gái kia là ai?

“Sĩ Hách?” Không thấy bóng dáng anh, Mạnh Uyển Lôi đi tìm. “Anh ở đây làm gì?” Cô nhìn theo ánh mắt của anh, không thấy ai, cũng thấy tiểu Hắc trông chừng.

“Không có gì.” Phạm Sĩ Hách hướng cô cười nhạt, muốn mở miệng hỏi, nhưng cảm thấy kỳ lạ, có cái gì tốt để hỏi chứ?

Nhìn thấy anh muốn nói gì lại thôi, ánh mắt Mạnh uyển Lôi lóe lên, dịu dàng cười: “Anh thấy Kiều Kiều rồi sao?”

“Kiều Kiều?”

“Lớn lên giống con lai đúng không?” Không đợi anh mở miệng, Mạnh Uyển Lôi lại nói: “Em ấy là em cùng cha khác mẹ của em, đi thôi, ba mẹ em đang tìm anh.” Dứt lời, cô đi ra góc.

Phạm Sĩ Hách nhìn cô rời đi, thấy thái độ của cô có điểm lạ, nhưng anh không muốn biết, cất bước đi sau cô, trước khi rời đi, lại nhìn tường rào một cái.

Kiều Kiều, đó là tên của cô ấy sao?

Sau này, anh biết được tên của cô, Mạnh Nhược Kiều, nhị tiểu thư của nhà họ Mạnh, nhưng người rất trầm tính, ít khi xuất hiện trước mặt.

Thỉnh thoảng, anh sẽ đến nhà họ Mạnh, cũng chưa từng nhìn qua cô, giống như nhà họ Mạnh không có nhị tiểu thư, giống như anh cũng chưa nhìn thấy cô.

Thật là kỳ lạ, rõ ràng lần đầu tiên thấy cô, nhưng lại khắc sâu ấn tượng với anh, quên cũng không được.

Anh biết sự khác thường của anh khiến Mạnh Uyển Lôi phát hiện, nhưng cô không nói gì, ánh mắt giống như đã biết cái gì, điều này khiến anh có cảm giác bị đùa giỡn hai vị tiểu thư nhà họ Mạnh, thật là bí ẩn.

Sau đó, bữa tiệc của anh với Mạnh Uyển Lôi đã tới, Mạnh Nhược Kiều cũng xuất hiện, chỉ là cách anh rất xa, anh phát hiện cô luôn đứng ở góc, khiêm tốn không để người khác chú ý.

Chỉ là rất khó.

Không đề cập tới thân phận của thiên kim nhị tiểu thư họ Mạnh, hình dáng của cô dễ khiến người ta sao lãng.

Ngũ quan thâm thúy, tóc dài, bộ váy màu hồng xinh đẹp, cô như công chúa nhỏ mê người, thế nhưng anh nhìn thấy bên trong bộ váy đó là một người không an phận tí nào.

Anh vẫn chú ý cô, thấy có người đàn ông đến gần cô, lòng mày anh không nhịn được nhúu lại, thấy cô cười với người đàn ông đó, trong lòng liền cảm thấy không vui.

Anh không thích thấy người đàn ông khác đến gần cô.

Sau đó anh thấy cô, đi tới cạnh bể bơi, chốc sau, ném cái ly vào bể bơi, anh không khỏi nhúu mày.

Sau đó, cô xoay người, đột nhiên nhìn về phía anh, ánh mắt hai người thoáng chốc chạm vào.

Anh sợ run lên, lại coi như không có chuyện gì, nói chuyện với người khác, tuy nhiên không ngừng rung động.

Cùng cô chạm mắt vào phút chốc kia, cho dù cự ly xa xôi, nhưng lòng của anh không ngừng chấn động, tay cầm ly rượu cũng khẽ run, rượu thiếu chịu nữa văng ra ngoài.

Về mặt của anh tự nhiên, vừa gật đầu lại nổi lên rung động.

Cô muốn đi đâu?

Ánh mắt vội vàng nhìn cô, thiếu chút nữa anh muốn đuổi theo cô.

Phạm Sĩ Hách, anh làm sao vậy?

Anh mờ mịt mà khó hiểu, nói chuyện với người khác, cố gắng vất vả tránh khỏi khách tới dự, anh đi về phía hồ bơi, nhìn ly rượu lơ lửng trong đó.

Cô rời đi, nhưng không trở lại bữa tiệc nữa.

Anh nghĩ tới bóng dáng lúc cô rời đi, chân mày không khỏi nhú lên.

Giống như bỏ xuống tất cả cảm giác, cô không có ý định trở lại nữa sao? Cô muốn đi đâu? Anh không thể đến nhìn cô nữa sao?

Ý nghĩa này không khỏi khiến anh trầm muộn, Mạnh Nhược Kiều... cô không khỏi nằm trong dòng suy nghĩ của anh.

Cô không biết anh, nhưng anh lại kì dị quan tâm cô.

Như vậy không công bằng.

Anh hơi nhếch môi, nghĩ đến cô là trông mắt sáng rực, anh muốn trong ánh mắt cô có anh, như anh cũng luôn có hình bóng của cô.

“Sĩ Hách...” Mạnh Uyển Lôi đột nhiên đi tới bên cạnh anh, mặt xinh đẹp dịu dàng cười. “Thế nào? Nhìn tâm tình của anh hình như không tốt chút nào.”

Phạm Sĩ Hách nhìn cô chăm chú, ánh mắt chìm xuống. “Mạnh Nhược Kiều...em cùng cha khác mẹ của em, vừa mới rời đi.”

Mạnh Uyển Lôi không kinh ngạc. “Em hiểu rõ cả.”

“Hả?” Anh khẽ nhíu mày.

“Mẹ cô ấy qua đời thì Kiều Kiều muốn rời đi, là nguyện vọng của bác muốn cô ấy ở đây đến khi học xong đại học, cho đến cô ấy mới ở đây đến bây giờ.”

Mạnh Uyển Lôi dừng một chút. “Hôm qua là buổi lễ tốt nghiệp của em ấy.”

“Em ấy đi đâu?”

“Em cũng không biết.” Mạnh Uyển Lôi cười dịu dàng, nhưng anh thấy mắt cô sáng, biết cô không phải không biết.

“Em muốn gì?” Nhìn thấy anh đi ra, người phụ nữ trước mặt này cũng không muốn gả cho anh.

“Giao dịch thôi.” Mạnh Uyển Lôi cười với anh. “Nếu như anh có thể lấy được Mạnh Nhược Kiều.”

Anh không nói, mà Mạnh Uyển Lôi cũng kiên nhẫn chờ đợi.

Lấy được Mạnh Nhược Kiều...

Anh nghĩ tới dưới ánh mặt trời, cô ngồi trên hàng rào, như có hào quang óng vẩy trên người cô, cô như có cánh, sắp bay lượn.

Mà anh, muốn xông lên trước, bẻ gãy cánh của cô.

Anh không có tiền lên, cho nên, cô bay đi.

Anh không bắt được cô, tay của anh trống rỗng, có cảm giác mất mát.

Mà cô cái gì cũng không biết, vẫn vui vẻ như vậy.

Phạm Sĩ Hách con mắt lạnh đi, anh là thương nhân, hơn nữa còn là thương nhân không thích ăn thiệt, anh bỏ lỡ, sao có thể không đòi lại?

Anh nghĩ muốn, liền tuyệt đối muốn. Mà anh, muốn cô.

Anh giương con mắt, nhìn về phía Mạnh Uyển Lôi. “Giao dịch gì?”

Có thể có được cô, cái gì anh cũng nguyện ý.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/keo-da-mo-khong-the-tra-lai>